

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Ảnh hưởng, dối trá, hận thù !!!

Lịch sử vũ trụ và lịch sử loài người là một cuộc tiến hóa, nghĩa là biến đổi theo chiều tiến tới, đi lên, hướng về hoàn thiện. Là đỉnh cao cuộc tiến hóa sinh vật, con người đã sớm từ già các anh em mình trong loài linh trưởng để bắt đầu cuộc tiến hóa tinh thần, nghĩa là hướng về, tìm đến chân thiện mỹ. Hướng về chân bằng cách đi tìm sự thật trong thế giới vật lý và thế giới tâm linh, từ đó sáng nghĩ ra triết lý, tôn giáo, khoa học. Hướng về thiện bằng cách đi tìm những giá trị luân lý cao cả, từ đó sáng nghĩ ra các nền đạo đức, nhất là đạo đức tôn giáo. Hướng về mỹ bằng cách đi tìm cái đẹp dưới mọi dạng thức, từ đó sáng nghĩ ra nghệ thuật. Đẹp đây chính là sự hài hòa kết hợp giữa các thành phần, như điệu nhạc đẹp là sự hài hòa kết hợp giữa các âm thanh, vũ điệu đẹp là sự hài hòa kết hợp giữa các cử chỉ, bức tranh đẹp là sự hài hòa kết hợp giữa các màu sắc, con người đẹp là sự hài hòa kết hợp giữa các đường nét cơ thể, cộng đồng đẹp là sự hài hòa kết hợp giữa các tâm tính. Sự hài hòa kết hợp giữa các tâm tính này còn có tên gọi là tình yêu và đây là nghệ thuật cao vời hơn cả. Nhân loại đã luôn nỗ lực đi tới sự hòa hợp các tâm tính này, từ cộng đồng nhỏ là gia đình bộ tộc, đến cộng đồng lớn là quốc gia quốc tế, cố công xây dựng một tình yêu thương, tình liên đới ngày càng rộng rãi và đích thực. Nói tóm, càng tiến tới chân thiện mỹ bao nhiêu, loài người càng cố gắng từ bỏ dối trá lường gạt, tàn ác bạo hành và hận thù chia rẽ bấy nhiêu.

Khi chủ nghĩa và chế độ cộng sản ra đời, nó cũng tự giới thiệu mình như đi theo con đường tiến hóa đến chân thiện mỹ đó, thậm chí còn cho rằng mình là hàng ngũ tiên phong, vì hiện thân “đỉnh cao trí tuệ”, vì xây dựng “đạo đức cách mạng”, vì mở ra “thế giới đại đồng”. Mịa mai thay, thực tế lịch sử cho thấy cộng sản chỉ là sự thoái hóa khôn nạn của loài người, vì hơn bất cứ học thuyết và tổ chức nào khác, bản thân và chủ trương của nó chỉ thuần là dối trá lường gạt, tàn ác bạo hành và hận thù chia rẽ. Càng tiến đến gần ngày cáo chung của nó (vì làm sao nó có thể đi ngược bánh xe lịch sử?), thì những tính cách và hành động nói trên càng gia tăng. Cụ thể tại VN hiện giờ, người ta ngày càng thấy vô số hiện tượng biểu lộ bản chất trên 3 phương diện ấy của CS như sau :

1- Dối trá lường gạt. Nổi bật nhất là vụ tập đoàn Vinashin và dự án bauxite. Hơn 4 năm trôi làm ăn lỗ lã, tham nhũng rút ruột lên đến 120 ngàn tỷ đồng, thế mà ban lãnh đạo tập đoàn này vẫn không bị phát hiện. Sự thanh tra lỏng lẻo, đình hình hay bị ngăn chặn (trước tiên bởi Nguyễn Tấn Dũng) đã đưa đến thảm trạng như lời bình luận của tạp chí nổi tiếng Le Monde (ngày 20-7-2010): “Tổng công ty đóng tàu biển Vinashin là nhóm cơ sở quốc doanh to lớn bậc nhất của nền công nghiệp VN hiện trong tình hình gay go. Từ tình trạng quản lý quá lỏng lẻo quỹ công, dự án vạc ra không hợp lý, thanh tra các dự án bị buông trôi, nay Tổng công ty Vinashin phải đối mặt với một khoản nợ khổng lồ, lên đến 4 tỷ đôla”. Vậy mà phó thủ tướng Nguyễn Sinh Hùng còn tiếp tục lừa gạt công luận bằng lời hứa hão: “Chính phủ đã có kế hoạch tái cấu trúc để cứu con tàu Vinashin. Một kế hoạch sẽ cho ra một Vinashin mới vào năm 2015”, và chủ tịch Quốc hội CS Nguyễn Phú Trọng còn tiếp tục che giấu sự vụ qua việc hôm 11-11 mới rồi, Ủy ban Thường vụ Quốc hội đã trả lời cho đại biểu Nguyễn Minh Thuyết rằng : **“chưa cần thiết** trình Quốc hội việc thành lập ủy ban lâm thời” để điều tra vụ Vinashin!?

Dự án bauxite Tây Nguyên, dù bị phản bác mạnh mẽ và rộng rãi qua hai kiến nghị của hàng ngàn người (đa số là trí thức và chuyên gia) cũng như bị chứng thực tỏ tường và thế thâm qua hai biến cố, một ở Hungari và một ở Cao Bằng, vẫn tiếp tục là trò lường gạt của CS về phương diện kinh tế, kỹ thuật, môi trường, như người ta thấy rõ qua cuộc tranh luận trực tiếp về chủ đề “Nên hay không nên tiếp tục dự án bô-xít Tây Nguyên” do báo điện tử VietnamNet tổ chức ngày 27-10, qua bài viết “Bô xít Tây Nguyên: màn kịch lừa phỉnh vẫn tiếp tục!” của kỹ sư Lê Quốc Trinh từ Canada ngày 10-11-2010 hay bài “Bàí toán môi trường cho hồ bùn đỏ Tây Nguyên: chưa giải được” của luật gia Trần Đình Thu 01-11-2010 chẳng hạn. v.v...

2- Tàn ác bạo hành: CS ngày càng bạo hành tàn ác đối với nhân dân và cộng đồng tôn giáo, không những để cướp bóc đất đai nhà cửa mà còn đánh đập và giết chết họ nữa. Ví dụ tại 42 Nhà Chung và các giáo xứ Thái Hà, Đồng Chiêm (Hà Nội), tại Tam Tòa (Quảng Bình), Nguyệt Biều, Loan Lý (Thừa Thiên-Huế) với hàng trăm ha; tại giáo xứ Cồn Dầu (Đà Nẵng) với hơn 100 ha; tại khu đô thị mới Thủ Thiêm (Sài Gòn) với 930ha; tại khu trung tâm thương mại Eden (Sài Gòn) với khoảng 80 hộ dân và cơ sở; tại làng đại học quốc gia Thủ Đức với 1.105 gia đình nghèo. Mới nhất là tại cơ sở Hội truyền giáo Cơ đốc thành phố Quảng Ngãi, với diện tích 4.700m² (vụ việc ngày 11-11-2010).

Đối với các nhà dân chủ, để triệt tiêu mọi mầm mống đấu tranh đối kháng. Chẳng hạn bắt giữ các ông bà Phạm Minh Hoàng, Dương Kim Khải, Nguyễn Thành Tâm và Trần Thị Thúy từ tháng 7-2010. Bao vây, khám nhà và bắt giữ ông Vi Đức Hồi, thành viên Khối 8406 và nguyên Hiệu trưởng trường trung cấp tại Lạng Sơn ngày 7-10-2010. Sách nhiễu và thăm vấn nhiều thành viên Khối 8406 như kỹ sư Đỗ Nam Hải, bà Lưu Thị Thu Trang tại Sài Gòn. Hăm dọa tính mạng của nhà giáo Vũ Hùng, nhà văn Trần Khải Thanh Thủy và kỹ sư Trương Minh Đức vốn đang trong ngục.

Đối với các nhà hoạt động công đoàn, để đè bẹp phong trào đòi công bằng của công nhân. Chẳng hạn kết án tù nặng ông Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, cô Đỗ Thị Minh Hạnh và ông Đoàn Huy Chương hôm 26-10-2010; hạch hỏi và hăm dọa nữ luật sư Lê Thị Công Nhân vốn muốn tái khởi động Công đoàn độc lập và liên lạc với nhiều nhà hoạt động công đoàn gốc Việt ở nước ngoài.

Đối với các nhà tranh đấu cho nhân quyền, để bịt miệng công lý và sự thật. Chẳng hạn đã mở chiến dịch đánh phá quy mô trên internet nhắm vào các trang dân báo và các trang dân chủ; tiếp tục giam cầm ông Nguyễn Văn Hải (blogger Điều Cây), bắt giữ ông Phan Thanh Hải (blogger Anh Ba Sài Gòn) và cô Lê Nguyễn Hương Trà (blogger Cô Gái Đồ Long), sách

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ▶ **Ám ảnh bạo lực, dối trá, hận thù !!!**
- Trg 03 ▶ **Giải Nhân quyền VN 2010 sẽ được trao cho 2 Tù nhân LT...
-Mạng lưới Nhân quyền VN**
- Trg 04 ▶ **Kháng thư 31 phản đối CSVN gia tăng đàn áp khi đến gần...
-Khối 8406**
- Trg 06 ▶ **Lời khẩn cầu bức xúc xin ân xá cho bà Mai Thị Dung
-Lê Quang Liêm**
- Trg 08 ▶ **HT Quảng Độ phản kháng việc đàn áp Thương phế binh...
-Phòng Thông tin Phật giáo QT**
- Trg 10 ▶ **Giáo hội Tin lành Mennonite thông báo về sự bách hại.....
-Ms Nguyễn Hồng Quang**
- Trg 11 ▶ **Đang cho ta sáng mắt sáng lòng (thơ)
-Thư Khanh**
- Trg 12 ▶ **Văn thư của Tòa Giám mục Kontum gửi gia đình Giáoophận...
-Gm Hoàng Đức Oanh**
- Trg 14 ▶ **Khi lòng xấu hổ đi vắng.
-Song Chi**
- Trg 16 ▶ **Bài toán môi trường cho hồ bùn đỏ Tây nguyên chưa giải...
-Trần Đình Thu**
- Trg 17 ▶ **Bôxít Tây nguyên, màn kịch lừa phỉnh vẫn tiếp tục!!
-Lê Quốc Trinh**
- Trg 18 ▶ **Bùn đỏ Nguyễn Tấn Dũng
-Ngô Nhân Dụng**
- Trg 20 ▶ **Nguyễn Tấn Dũng đã hết thời?
-Trung Điền**
- Trg 21 ▶ **Ủy viên Bộ Chính trị, ông là ai?
-Nangchangchang**
- Trg 23 ▶ **Thằng Long thành dâu?
-Ngô Phú**
- Trg 24 ▶ **Màn kịch vụng về của một âm mưu bản thù và hèn hạ
-Song Hà**
- Trg 25 ▶ **Thấy gì từ vụ Cù Huy Hà Vũ?
-Bùi Quang Vòm**
- Trg 27 ▶ **Miền Trung ơi, Người đã bị thí mạng?!
-Võ Thị Hảo**

**BÙN ĐỎ CAO BẰNG,
LỜI CẢNH BÁO THẨM
HỌA TÂY NGUYÊN**

nhiều cô Tạ Phong Tần trong tháng 10 vừa qua; gần đây nhất, hôm mùng 4 tháng 11, là bắt giữ rồi bêu riếu TS Cù Huy Hà Vũ, tiếp đó truy tố ông về tội gọi là "tuyên truyền luận điệu chiến tranh tâm lý, lật đổ chế độ, thực hiện đa nguyên, đa đảng".

Đối với các lãnh đạo tôn giáo, để trấn áp thế lực tinh thần mà CS khó kiểm soát này. Chẳng hạn vụ khổng, hãm dọa, tấn công bản thân, cộng sự viên và cơ sở của Mục sư Nguyễn Hồng Quang, Đại diện Hội đồng Giáo phẩm Hội thánh Tin lành Mennonite Việt Nam từ tháng 10-2010. Ngăn cản Hòa thượng Thích Không Tánh, Tổng vụ trường Tổng vụ Từ thiện Xã hội (Giáo hội Phật giáo VNTN) gặp gỡ tặng quà cho các Thương binh VNCH ngày 28-10-2010 tại Quảng Trị. Chặn đường, hãm dọa và dự tính hành hung Giám mục Micae Hoàng Đức Oanh tại Kontum ngày 07-11-2010 khi Giám mục này đang đi thăm viếng giáo dân và cử hành Thánh Lễ...

3- Hận thù chia rẽ: Cộng sản không ngừng và ngày càng gieo hận thù, chia rẽ, nghi kỵ từ giữa các cộng dân tới các cộng đoàn, nhất là ở đâu có mầm mống đối kháng. Chẳng hạn vụ khổng luật sư Cù Huy Hà Vũ có liên hệ với gái mại dâm để tàn phá thanh danh lẫn gia đình của ông; dùng sự hãm dọa hay lời dụ dỗ để biến nhiều giáo dân thành giáo gian tại Côn Đảo, lưng đọa cộng đoàn của họ hầu sớm đạt tới mục tiêu xóa sổ họ đạo này; ngụy tạo băng hình video để bêu riếu mạ lỵ nhiều chức sắc tôn giáo quan trọng hầu làm họ mất uy tín; len lỏi vào hàng ngũ các lãnh đạo tinh thần cao cấp hay các cơ quan tôn giáo chủ yếu, khổng chế bằng lời hứa hẹn hay việc bạch hóa để khiến họ phải lặng im thỏa hiệp hay trở thành tay sai công cụ của chế độ. Nhìn xa hơn, người ta biết rằng từ năm 1975, CS đã tìm cách nặn nên các Giáo hội quốc doanh (trong Phật giáo, Tin lành, Cao đài, Hòa hảo...) hay thành phần quốc doanh trong Công giáo. Mới đây thôi, qua bài viết "Giáo hội Phật giáo VNTN và Giáo hội Phật giáo VN khác nhau chỗ nào?" đăng trên trang mạng của Phòng Thông tin PGQT ngày 15-11-2010, Thượng tọa Thích Viên Định tố cáo: "Sáu mươi lăm năm qua, CS đã theo chủ thuyết vô thần Mác-Lênin, đấu tranh giai cấp, củng cố nền cai trị độc tài của Đảng, không dung hòa với các thành phần dân tộc khác, là phá hoại sự đoàn kết dân tộc. Năm 1981, CS lập Giáo hội Nhà nước, thành viên của Mặt trận Tổ quốc, một tổ chức ngoại vi công cụ của đảng, để chống lại GHPGVNTN dân lập truyền thống, là phá hoại nội bộ Phật giáo. Từ năm 1992, sau 10 năm triệt phá làm cho GHPGVNTN bị tê liệt, vẫn còn chưa đủ, CS lại tiếp tục tìm cách đánh phá để tiêu diệt cho bằng được mới thôi. Tài liệu tuyệt mật của bộ Công an đã chỉ thị hai biện pháp tấn công cơ bản: "**Phân hoá cao hàng ngũ giáo sĩ, tranh thủ số có xu hướng tiến bộ, lôi kéo số lưng chừng**; răn đe những biểu tượng có biểu hiện tiêu cực; đối với số cực đoan chống đối phải cắt đứt tay chân, lấy giáo luật, pháp luật đấu tranh, không cho chúng cơ hội đánh phá ta". "Củng cố nòng cốt, cốt cán của ta đặt biệt là trong tầng tín đồ Phật giáo, thúc đẩy cách mạng trong vùng giáo". Phá hoại nội bộ Phật giáo, phá hoại đoàn kết dân tộc, thì đến bao giờ Tổ quốc VN mới hùng mạnh, tự chủ, tự cường để sánh vai cùng các dân tộc văn minh khác trên thế giới?" Dĩ nhiên, lời tố cáo này cũng là nói thay cho mọi tôn giáo tại VN.

Nói tóm, chủ nghĩa, chế độ và chính đảng Cộng sản, tự bản chất, luôn khao khát quyền lực tuyệt đối và ham muốn quyền lợi tột bực, do đó không ngừng bị ám ảnh đến độ phải sử dụng bạo lực, dối trá, hận thù như một sách lược chính thức để thực hiện cho bằng được hai mục tiêu này. Và càng bị hãm dọa tứ bề, càng đến gần ngày bị khai tử, nó càng lộng hành, càng chơi bạo. Nhưng càng ứng xử như thế, nó chỉ càng chứng tỏ câu định nghĩa về lịch sử, bản chất và số phận của nó là: "**Sinh ra từ đói nghèo và ngu dốt, lớn lên bằng dối trá và bạo lực, chết đi trong sự khinh bỉ và nguyên rủa của toàn thể nhân loại**". Dính dáng bản thân, gần bó tên tuổi vào nó như tác nhân xây dựng, như tay sai công cụ hay như thành phần thỏa hiệp, đó chẳng phải là ô nhục tột cùng và hiểm họa to lớn hay sao? **BAN BIÊN TẬP**

Đất dân đảng cướp, dân oan đảng công
Đất thiêng Tổ quốc, đảng dâng cho Tàu
Là là là la... Là là là la...

Hát từ đồng hoang

(Babui-DCVonline)

MẠNG LƯỚI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM

BẢN TIN BÁO CHÍ

Giải Nhân quyền VN 2010 sẽ được trao cho hai TNL: Đoàn Huy Chương+Trương Minh Đức

Little Saigon, CA, HK 07-11-2010

Little Saigon – Hôm nay, ngày 7-11-2010, trong cuộc tiếp xúc với giới truyền thông Việt ngữ tại Little Saigon, Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam (MLNQVN) đã công bố danh sách khôi nguyên Giải Nhân quyền Việt Nam năm 2010. Đó là nhà hoạt động cho quyền người lao động **Đoàn Huy Chương** và ký giả **Trương Minh Đức**. Hai vị này đã được bầu chọn từ một danh sách 21 cá nhân và đoàn thể được đề cử. Đặc biệt là cả hai người trúng giải năm nay đều đang bị giam cầm trong lao tù Cộng sản Việt Nam.

Giải Nhân quyền Việt Nam (GNQVN) do MLNQVN thành lập vào năm 2002 và được tổ chức hàng năm nhằm tuyên dương thành tích tranh đấu bất bạo động của những người đã chấp nhận hy sinh, kể cả mạng sống của chính mình, cho lý tưởng nhân quyền và dân quyền của nhân dân Việt Nam. Ngoài ra, GNQVN còn nhằm bày tỏ sự liên đới, hậu thuẫn và quyết tâm của người Việt khắp nơi trong nỗ lực đấu tranh giành lại quyền làm người cho mọi người dân Việt Nam.

Từ ngày thành lập đến nay, MLNQVN đã tuyên dương và trao tặng GNQVN cho những nhà đấu tranh hàng đầu cho nhân quyền tại Việt Nam. GNQVN năm ngoái được trao cho nhà văn Trần Khải Thanh Thủy và mục sư Nguyễn Công Chính, và Lê Trao giải đã được tổ chức tại Washington DC vào tháng 12-2009.

Lễ trao GNQVN năm nay sẽ được long trọng tổ chức đúng vào Ngày Quốc tế Nhân quyền lần thứ 62 tại thành phố Houston, Texas với sự hợp tác của Cộng đồng Người Việt Quốc gia Houston và Phụ cận và sự bảo trợ của nhiều đoàn thể cộng đồng.

GNQVN gồm một bản tuyên dương cho mỗi vị đoạt giải và tổng số hiện kim 6.000 Mỹ kim. MLNQVN thiết tha kêu gọi và hân hoan đón nhận sự hỗ trợ tài chánh của đồng hương để có thể duy trì công tác ý nghĩa này.

Sau đây là tóm tắt thành tích đấu tranh cho nhân quyền của hai vị đoạt GNQVN 2010:

Nhà đấu tranh cho công nhân Đoàn Huy Chương

Đoàn Huy Chương tức Nguyễn Tấn Hoàn sinh năm 1985; quê quán thuộc xã Phú Ngọc, huyện Định Quán, tỉnh Đồng Nai, có vợ và hai con còn nhỏ.

Đoàn Huy Chương gia nhập đội ngũ công nhân và tham gia tranh đấu từ khi còn rất trẻ, cũng là một công nhân có tay nghề cao.

Năm 2006, Đoàn Huy Chương dưới tên Nguyễn Tấn Hoàn đã cùng bốn bạn trẻ khác viết bức thư ngỏ gửi Tổng bí thư Nông Đức Mạnh, Bộ Chính trị đảng Cộng sản Việt Nam, Bộ Lao động Thương binh và Xã hội Việt Nam tố cáo những đối xử bất công đối với công nhân trong các nhà máy, yêu cầu trả lương cho công nhân đúng với sức lao động họ bỏ ra, và đòi dẹp bỏ công đoàn nhà nước.

Trong những năm 2005-2006, Đoàn Huy Chương cùng một số công nhân tổ chức nhiều cuộc đình công tại các nhà máy nơi mình làm việc. Cuối năm 2006 Đoàn Huy Chương cùng cha là Đoàn Văn Diên và một số người khác thành lập “Hiệp hội Đoàn kết Công Nông” tranh đấu cho quyền lợi người lao động do Đoàn Huy Chương làm chủ tịch. Một thời gian ngắn sau khi thành lập, các thành viên HHDCKN bị bắt và bị kết án nhiều năm tù, riêng Đoàn Huy Chương bị kết án

tù 18 tháng. Lúc ở trong tù, Đoàn Huy Chương đã tỏ rõ khí phách của người tranh đấu, không đầu hàng, không nhận tội, thường xuyên bị đánh đập, bị cùm, bị biệt giam.

Giữa năm 2008, Đoàn Huy Chương bị bệnh nặng và được ra khỏi tù. Sau một thời gian khi sức khoẻ hồi phục, Đoàn Huy Chương lại kết nối với những người đã cùng tham gia tranh đấu trước đây, tiếp tục dẫn thân vì quyền lợi của người lao động. Ngày 11-02-2010, công an tỉnh Trà Vinh bắt em vợ của Đoàn Huy Chương, kết tội tham gia rải truyền đơn tranh đấu cho nhân quyền, bảo vệ môi sinh và toàn vẹn lãnh thổ, đồng thời yêu cầu Đoàn Huy Chương đến trình diện vì vi phạm lệnh quản chế, nếu không sẽ bỏ tù em vợ.

Ngày 13-2-2010 Đoàn Huy Chương bắt buộc phải ra trình diện để cứu em, nhưng công an Cộng sản đã bắt và biệt giam Đoàn Huy Chương từ ngày đó. Công an cũng khám nhà và tịch thu một số tài sản trong đó có chiếc xe máy là phương tiện đi lại của người vợ làm việc để nuôi con.

Ngày 23-02-2010, Công an Cộng sản cũng bắt Đỗ Thị Minh Hạnh tại Di Linh khi Hạnh về quê làm chứng minh nhân dân. Ngày 24-02 Công an bắt Nguyễn Hoàng Quốc Hùng khi đang di chuyển trên đường tại Đồng Nai vì nghi có liên quan đến nhóm Đoàn Huy Chương. Trong tù Đoàn Huy Chương cùng các bạn vẫn rất kiên cường, không khai báo, không nhận tội.

Ngày 26-10-2010 trong một phiên toà chớp nhoáng, toà án tỉnh Trà Vinh đã tuyên án Đoàn Huy Chương và Đỗ Thị Minh Hạnh mỗi người 7 năm tù, riêng Nguyễn Hoàng Quốc Hùng 9 năm tù.

Trước toà án CS với lực lượng công an dày đặc, Đoàn Huy Chương và hai người bạn là Đỗ Thị Minh Hạnh và Nguyễn Hoàng Quốc Hùng đã rất hiên ngang, không thuê luật sư, tự bào chữa, tỏ khí phách can trường, không nhận tội.

Ký giả Trương Minh Đức

Ký giả Trương Minh Đức sinh năm 1960, là thành viên Đảng Vì Dân và Khối 8406. Ông từng tham

gia nhiều công tác xã hội từ khi ông mới 20 tuổi.

Kể từ năm 1994, ông là tác giả của nhiều bài viết chống cường hào, tham nhũng, bất công, ức hiếp, bóc lột trên các tờ báo Tiền Phong, Tuổi Trẻ, Kiên Giang, Pháp Luật, Thanh Niên ở Việt Nam, qua các bút hiệu Lưu Quốc Thắng, Hạnh Chi, Minh Hà, PV, Đức Minh, CTV, TMD, Trương Minh Đức, v.v...

Kể từ năm 2002, ông cũng đã gửi nhiều bài viết tố giác tham nhũng và đấu tranh cho dân oan qua các bút hiệu Hoàng Hà, Hoàng Thành, Phương Nam, Quốc Thắng, Nam Phương, v.v... Bài của ông hiện được đăng tải trên nhiều mạng điện tử ở nước ngoài.

Trong suốt thời gian hoạt động cho nhân quyền và dân quyền, ký giả Trương Minh Đức đã liên tục thể hiện lòng nhân ái qua quá trình trợ giúp thiết thực cho nhiều gia đình đồng bào lâm cảnh ngặt nghèo, khổn khổ.

Vào ngày 5-5-2007, ông bị bắt tại tư gia ở thị trấn Vĩnh Thuận, tỉnh Kiên Giang. Sau 10 tháng giam giữ điều tra, ông bị tuyên án 5 năm tù giam trong một phiên tòa sơ thẩm xử cấp tốc vào ngày 28-3-2008, bởi tòa án nhân dân huyện Vĩnh Thuận. Ký giả Trương Minh Đức đã lập tức kháng án.

Đến ngày 18-7-2008, tòa án nhân dân tỉnh Kiên Giang xử y án sơ thẩm đối với ký giả Trương Minh Đức, mặc dầu luật sư Lê Trần Luật đã trình bày một biện minh trạng một cách thật súc tích và đầy tính thuyết phục.

Đặc biệt, trước ngày bị đưa ra xử phúc thẩm, ký giả Trương Minh Đức đã có lời phát biểu chuyển qua thân nhân rất đáng chú ý là: *“Tôi sẽ tiếp tục kháng án, vì tin rằng việc đấu tranh cho dân chủ tự do, công bằng xã hội và quyền lợi của dân nghèo KHÔNG phải là một cái tội. Tôi sẽ tiếp tục bênh vực, đấu tranh cho công lý, cho lẽ phải và cho quyền sống chính đáng của con người, ngay cả trong thời gian bị giam cầm ở trong nhà tù”*.

Khi chánh án Tòa án Nhân dân tỉnh Kiên Giang đọc xong quyết định tuyên án, ký giả Trương Minh

Đức đã phản đối kịch liệt với lời phát biểu: *“Tôi hoàn toàn phản đối bản án phi lý này của đảng Cộng sản Việt Nam!”* đồng thời hô to *“Đả đảo Cộng sản tham nhũng cướp đất của người dân”*.

Cho đến nay, qua 3 năm rưỡi trong lao tù với muôn vàn ngược đãi và hành hạ, ký giả Trương Minh Đức vẫn giữ vững chí khí, không chịu khuất phục, luôn luôn chứng tỏ phẩm chất của của một người tù lương tâm. ●●●●●●●●●●

KHỐI 8406 KHÁNG THƯ 31

**phản đối CSVN gia tăng đàn áp khi đến gần Đại hội đảng
.....Việt Nam 15-11-2010.....**

Tại Việt Nam hiện giờ, càng đến gần Đại hội đảng thứ XI (cơ hội tranh giành và chia chác quyền lực lẫn quyền lợi của các đảng viên CS) thì nhà cầm quyền Cộng sản càng gia tăng đàn áp, mong giữ cái gọi là “an ninh chính trị, ổn định xã hội” hầu có thể củng cố nội bộ đảng và tiếp tục cai trị đất nước, bất chấp những thất bại và khủng hoảng, sai lầm và tội ác mà đảng đã gây ra cho Dân tộc hơn 60 năm qua.

Điểm lại thời gian gần đây, chúng tôi nhận thấy nhà cầm quyền CS tiếp tục:

1- Cướp bóc đất đai nhà cửa nông dân và thị dân: Điển hình là giáo xứ Cồn Dầu, quận Cẩm Lệ, Đà Nẵng với hơn 100 ha; Khu đô thị mới Thủ Thiêm, Quận 2, Sài Gòn với 930ha; Khu trung tâm thương mại Eden với khoảng 80 hộ dân và cơ sở kinh doanh; Làng đại học quốc gia Thủ Đức với 1105 gia đình nghèo v.v.... Nhà cầm quyền vừa dùng bạo lực vũ khí (gây thương tích hay đánh đến chết) vừa dùng bạo lực hành chánh (bồi thường rẻ mạt, giam giữ tùy tiện, xử án bất công) để buộc dân phải di dời. Ngoài ra, các nạn nhân bị bắn chết và bị thương ngày 25-5-2010 tại Nghi Sơn, Thanh Hóa cho tới nay

vẫn chưa được một khoản đền bù thiệt hại nào. Đất đai của dân bị chiếm đoạt ở đây chưa được giải quyết đền bù thỏa đáng.

2- Sách nhiễu, giam cầm thành viên các tổ chức dân chủ: Đầu tiên là bắt giữ bốn đảng viên đảng Việt Tân gồm Giáo sư Phạm Minh Hoàng, Mục sư Dương Kim Khải, Truyền đạo Nguyễn Thành Tâm và Thương nhân Trần Thị Thúy từ tháng 7-2010. Mãi cho đến nay, nhà cầm quyền CS vẫn không hề cho thân nhân biết nơi giam giữ và được

quyền thăm nuôi Mục sư Khải, bà Thúy và ông Tâm, mặc dù gia đình đã làm đơn yêu cầu nhiều lần. Ngày 7-10-2010, công an bao vây, khám nhà và bắt giữ ông Vi Đức Hồi, thành viên Khối 8406 và nguyên Hiệu trưởng trường Đảng Hữu Lũng, Lạng Sơn. Nhiều thành viên Khối 8406 khác như kỹ sư Đỗ Nam Hải, bà Lư Thị Thu Trang liên tục bị gọi đi thẩm vấn và bị quấy nhiễu cuộc sống. Nhà giáo Vũ Hùng, nhà văn Trần Khải Thanh Thủy và kỹ sư Trương Minh Đức, hiện ở tù, cũng bị hăm dọa đến tính mạng.

3- Bắt bớ, xử tòa, kết án nặng đối với các nhà hoạt động công đoàn: Cụ thể là ông Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, cô Đỗ Thị Minh Hạnh và ông Đoàn Huy Chương vừa bị kết án hôm 26-10-2010 với án tù từ 7 đến 9 năm mỗi người chỉ vì họ đã giúp đỡ công nhân tranh đấu đòi tăng lương và có điều kiện lao động xứng nhân phẩm. Luật sư Lê Thị Công Nhân cũng bị triệu tập hạch hỏi và hăm dọa chỉ vì muốn tái khởi động Công đoàn độc lập và liên lạc với nhiều nhà hoạt động công đoàn gốc Việt ở nước ngoài. Nhà cầm quyền CSVN còn thọc tay ra ngoại quốc qua vụ áp lực nhà cầm quyền Mã Lai bắt giữ rồi trục xuất ông

Trần Ngọc Thành, một công dân Ba Lan gốc Việt, chủ tịch Ủy Ban Bảo vệ Người Lao động Việt Nam hôm 4-09-2010, chỉ vì ông đến Mã Lai giúp đỡ các công nhân Việt bị bóc lột tại đó.

4- Ngăn chặn, bỏ tù các nhà tranh đấu cho nhân quyền: Trong thời gian qua, nhà cầm quyền CSVN đã mở chiến dịch đánh phá quy mô trên internet nhắm vào các trang dân báo và các trang mạng dân chủ của người Việt từ trong ra tới ngoài nước, bất chấp luật lệ quốc tế về tự do internet và tự do thông tin. Tại quốc nội thì truy bức một số nhà dân báo, như tiếp tục giam cầm ông Nguyễn Văn Hải (blogger Điều Cày), bắt giữ ông Phan Thanh Hải (blogger Anh Ba Sài Gòn), cô Lê Nguyễn Hương Trà (blogger Cô Gái Đồ Long), sách nhiễu cô Tạ Phong Tần trong tháng 10 vừa qua, chỉ vì họ công bố sự thật về chế độ, bênh vực lẽ phải cho người dân, vạch trần sai lầm và lên án tội ác của nhà cầm quyền CS. Gần đây nhất, hôm mùng 4 tháng 11, là bắt giữ rồi bêu riếu Tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ, tiếp đó truy tố ông về tội gọi là "tuyên truyền luận điệu chiến tranh tâm lý, đòi lật đổ chế độ, thực hiện đa nguyên, đa đảng", chỉ vì ông đã can đảm lên tiếng bảo vệ nhiều nạn nhân của chế độ và kiện các quan chức vi phạm luật pháp kể cả thủ tướng CSVN Nguyễn Tấn Dũng.

5- Coi thường ý kiến và bịt miệng các nhà trí thức có tâm huyết: Sau thảm họa bùn đỏ tại Hungari ngày 05-10-2010, các nhà trí thức VN từng kiến nghị ngưng khai thác bauxite Tây Nguyên năm ngoái, lại viết một kiến nghị thứ hai ngày 09-10-2010, yêu cầu dừng hẳn toàn bộ dự án, vì nó như quả bom treo trên đầu nhân dân đồng bằng Nam Bộ. Kiến nghị này đến nay đã có gần 3000 chữ ký, trong đó có nhiều viên chức cao cấp của chế độ. Nhiều chuyên gia cũng tiếp tục lên tiếng phân tích những hiểm nguy và bất lợi của dự án. Vậy mà nhà cầm quyền CS một lần nữa lại làm ngơ, Quốc hội CS cũng chỉ lên tiếng cho có chuyện, cho đầu những lý chứng đưa ra đều đầy tâm huyết, thuyết phục và gần đây lại có sự cố bùn đỏ

ở Cao Bằng. Không những thế, người của nhà nước lại còn bác bỏ thẳng thừng, phê phán những ai ký tên, nhiều quan chức có ăn phần trong dự án còn đưa ra những luận chứng kỹ thuật đầy dối trá lừa bịp, và công an bắt đầu mở cuộc trấn áp, đe dọa những ai có tên trong bản kiến nghị.

6- Bách hại các vị lãnh đạo tinh thần đầy từ tâm và can đảm: Bỏ mặc bà Mai Thị Dung, cán bộ nòng cốt Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo, cho con bệnh hành hạ đến lâm tử trong nhà tù trại K2, Z30A Xuân Lộc, Đồng Nai. Vu khống, hăm dọa, tấn công bản thân, cộng sự viên và cơ sở của Mục sư Nguyễn Hồng Quang, Đại diện Hội đồng Giáo phẩm Hội thánh Tin lành Mennonite Việt Nam từ tháng 10-2010. Ngăn cản Hòa thượng Thích Không Tánh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội (Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất) gặp tặng quà cho các Thương binh VNCH ngày 28-10-2010 tại Quảng Trị. Chặn đường, hăm dọa và dự tính hành hung Giám mục Hoàng Đức Oanh tại Kontum ngày 07-11-2010 khi Giám mục này đang đi cử hành Thánh Lễ và thăm viếng giáo dân.

Đứng trước những sai lầm và tội ác trên của toàn bộ hệ thống cai trị CSVN, Khối 8406 chúng tôi yêu cầu:

1- Đảng và nhà cầm quyền CSVN phải lập tức và vô điều kiện ngưng ngay các vụ đàn áp, bắt bớ, xử tòa những ai bất đồng chính kiến hoặc tranh đấu cho công bằng xã hội, và trả tự do cho các tù nhân lương tâm; phải hủy bỏ điều 4 Hiến pháp cũng như điều 79, điều 87 và 88 Bộ luật Hình sự CSVN; không được lạm dụng điều 89 về tội danh "phá rối an ninh trật tự" vốn chỉ có thể áp dụng cho giới côn đồ, để kết tội Dân lành biểu tình chính đáng, Dân oan khiếu kiện đúng công lý.

2- Lực lượng công an phải từ bỏ việc trở thành công cụ áp bức cho đảng CS hoặc cho các đảng viên cao cấp mà trở về với nhiệm vụ bảo vệ công dân, phục vụ xã hội; ngưng ngay những thủ đoạn như đóng vai côn đồ dưới vỏ bọc "quản

chúng tự phát" hoặc "nhân dân phần nộ" để hành hung Dân lành. Những tên tuổi và những hành vi gian ác, đê tiện trong ngành công an đã, đang được ghi nhận và sẽ bị đưa ra trước công lý của nhân dân và lịch sử.

3- Tòa án (gồm các thẩm phán và các công tố viên thuộc Viện Kiểm sát) phải chấm dứt việc dùng pháp luật để trấn áp phong trào đòi tự do dân chủ và công bằng xã hội, cũng như để bao che và hợp pháp hóa những sai lầm và tội ác của các đảng viên, cán bộ đang nắm quyền. Cách cư xử hiện hành của quý vị là một vết nhơ cho đất nước và là sự chà đạp danh dự lẫn nghề nghiệp của chính quý vị.

4- Giới báo chí "lẽ phải" phải từ bỏ vai trò công cụ của chế độ, chỉ biết phục vụ cách mù quáng cho ý đồ đen tối và chủ trương đàn áp của nhà cầm quyền, để trở lại vai trò phục vụ xã hội qua việc thông tin trung thực, nhận định đúng đắn, xứng danh "tôi tớ của sự thật". Xin nhớ rằng những thông tin và bài viết xuyên tạc chân lý và chà đạp công lý, thừa lệnh đảng CS, sẽ đi theo quý vị và con cháu quý vị như một vết ô nhục muôn đời.

Làm tại VN ngày 15-11-2010

Ban Đại diện LT Khối 8406

1. Kỹ sư Đỗ Nam Hải - 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, Sài Gòn, Việt Nam.

2. Linh mục Phan Văn Lợi - 16/46 Trần Phú, Thành phố Huế, Việt Nam.

3. Linh mục Nguyễn Văn Lý - bị quản thúc tại Nhà Chung Tòa Tổng Giám mục, 69 Phan Đình Phùng Tp Huế, Việt Nam.

4. Giáo sư Nguyễn Chính Kết - Đại diện Khối 8406 tại hải ngoại.

Trong sự hiệp thông với cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù cộng sản.

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY

GIÁO HỘI TRUNG ƯƠNG SỐ 892/VT/TU

LỜI KHẨN CẦU BỨC XÚC

Xin ân xá cho bà Mai Thị Dung

Lê Quang Liêm 10-11-2010

Kính gửi:

- Ông Nông Đức Mạnh, Tổng bí thư đảng CSVN.
- Ông Nguyễn Minh Triết, Chủ tịch nước CHXHCNVN.
- Ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng Chính phủ CHXHCNVN.
- Ông Nguyễn Phú Trọng, Chủ tịch Quốc hội CHXHCNVN.

Đồng kính gửi:

- Ngài Ban Kimoon, Tổng thư ký Liên hiệp quốc.
- Các Cơ quan Quốc tế Nhân quyền.
- Ủy hội Nhân quyền LHQ.
- Ủy hội Ân xá Quốc tế.
- Quốc hội Hoa Kỳ,
- Quốc hội Liên hiệp Châu Âu.
- Ủy hội Bảo vệ Tự do Tôn giáo Chính phủ Hoa Kỳ.
- Các tôn giáo bạn tại Việt Nam và hải ngoại.

Trích yếu: v/v xin ân xá Mai Thị Dung.

Tôi là Lê Quang Liêm, 91 tuổi, Hội trưởng Giáo hội Trung ương Phật giáo Hòa Hảo Thuần túy (PGHH TT) không được nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam thừa nhận, xin trình bày sự việc sau đây:

Xuyên suốt một quá trình dài của lịch sử 65 năm (1945-2010) Phật giáo Hòa Hảo (PGHH) luôn luôn là một nạn nhân thể thảm nhất trước chủ trương nghiệt ngã của đảng CSVN... điển hình qua một số trường hợp sát máu đại lược như sau đây:

I- ĐỨC HUỖNH PHÚ SỔ, Giáo chủ PGHH bị CSVN ám hại 2 lần. Lần thứ nhất vào tháng 9-1945 và lần thứ hai vào ngày 17-4-1947 nhằm ngày 25-02 nhuận năm Đinh Hợi và sau đó CSVN luôn tiếp tục theo đuổi chủ trương “tận diệt PGHH” trong mọi bối cảnh, trong mọi tình huống với mọi thủ đoạn, âm mưu có thể được, để trừ hậu họa.

II- Hằng ngàn Trị sự viên, nhân

sĩ PGHH bị CSVN giết. Hằng ngàn gia đình PGHH bị nhà tan cửa nát. Hiện giờ còn nhiều mồ chôn tập thể những thi hài nạn nhân PGHH bị CS giết, đại thể như ở tại Phú Thuận (Đồng Tháp) còn một nấm mồ với 467 thi hài, dầm sương dãi nắng, chơ vơ cùng tuế nguyệt... Ở Trường Long (Cần Thơ)... Ở Bến Tre, v.v.... không bút mực nào tả xiết.

III- Đậm nét nhất là từ sau ngày 30-4-75, CSVN trắng trợn thẳng tay triệt tiêu PGHH, có thể nói là suốt một thời gian 24 năm dài (1975-1999) PGHH như hoàn toàn bị xóa tên trong hàng ngũ cũng như trong mọi sinh hoạt tôn giáo trên đất nước VN.

Đến tháng 5 năm 1999, trước sức tranh đấu ôn hòa nhưng quyết liệt của Khối PGHH TT đòi tái phục hoạt Giáo hội PGHH, được thể giới tự do quan tâm, nhà cầm quyền CSVN phải dàn dựng cho ra đời Ban đại diện PGHH Trung ương do Nguyễn Văn Tôn, một đảng viên CS có 61 tuổi đảng làm Hội trưởng và 80% Trị sự viên trong Ban đại diện PGHH Trung ương này cũng đều là đảng viên CS... để “trám” vào sự đòi hỏi của Khối PGHH TT.

Đây là một cái quái thai của thời đại vì từ cổ chí kim, từ đông sang tây, khắp thế giới có ai thấy có một tôn giáo nào, dù là thiểu số, lại do một đảng viên CS lãnh đạo không? Tất nhiên là không! Cả ở trên đất nước VN cũng không hề có. Trong lúc PGHH là một tôn giáo mang bản chất đặc thù dân tộc, có 7 triệu tín đồ, có một quá trình đi vào chiều dài và chiều sâu của lịch sử, có một nền giáo lý Đồi Đạo lưỡng toàn, thích nghi với tâm lý quảng đại quần chúng thời mạt pháp. Thế mà nhà cầm quyền CSVN lại cố tâm tiêu diệt. Tại sao ?

Càng vô cùng oái oăm, Ban đại

diện PGHH này, ngay ngày lễ ra mắt (26-5-99) lại ban hành Quy chế PGHH, trắng trợn hủy bỏ tất cả truyền thống của PGHH đã có từ trước đến giờ. Hành động này đương nhiên để lộ nguyên hình là “công cụ” của nhà cầm quyền trong chương trình “Tiêu diệt PGHH”.

Do đó, Khối PGHH TT phải tranh đấu quyết liệt trong tinh thần ôn hòa và đúng với luật pháp do Hiến pháp của nước CHXHCNVN quy định về “Tự do Tín ngưỡng” (điều 70).

Cho nên, từ tháng 5 năm 1999, trên đất nước VN có 2 thực thể PGHH, một là PGHH do nhà cầm quyền dàn dựng gọi là “PGHH quốc doanh”, hai là PGHH Thuần túy (PGHHTT) do tôi (Lê Quang Liêm) lãnh đạo do Đại hội PGHH toàn quốc bầu chọn từ năm 1970 và liên tục hành sự cho đến bây giờ.

IV- Đề hà hơi tiếp sức cho Giáo Hội PGHH “quốc doanh”, nhà cầm quyền CSVN thẳng tay áp dụng chính sách “khùng bỏ trắng” đối với PGHH TT chúng tôi. Từ năm 2000 đến nay, chỉ trong vòng 10 năm mà có trên 30 cán bộ PGHH TT phải vào tù với những bản án từ 3 năm đến chung thân.

Hiện giờ còn 14 cán bộ PGHH TT đang ở tù tại trại tù Xuân Lộc (Đồng Nai) và luôn luôn bị ngược đãi đến mức độ có người phải lâm bệnh mà chết, đáng kể là khi bị bệnh thì chỉ được chữa trị “qua loa lấy lệ” với mục đích “chết một con nhòn một mũi”. Trước đây Ông Hà Hải, Chánh thư ký Giáo hội TU PGHH TT bị án tù 5 năm, giam ở trại tù Xuân Lộc, đến năm thứ 3 thì cũng vì bị ngược đãi nên phải mắc bệnh ung thư phổi mà chết.

Bây giờ lại đến phiên Mai Thị Dung, một nữ cán bộ PGHH TT năng nổ, tích cực tranh đấu vì lý tưởng “Tự do Tôn giáo” nên bị kêu án đến 2 lần. Lần thứ nhất phải lãnh án 5 năm tù giam, và trong thời gian ở tù lại bị tòa án CS kết thêm một án tù 6 năm, như vậy là trước sau 11 năm và bị giam ở trại tù Xuân Lộc. Ba năm qua, Mai Thị Dung bị bạo bệnh mà không được giới hữu trách cho chữa trị gì hết, mặc dù người nhà nhiều lần khẩn cầu và cả

đến tôi (Lê Quang Liêm) cũng tìm đủ mọi cách để cho Mai Thị Dung được chữa trị, nhưng đều không được nhà cầm quyền đáp ứng.

Sự thể này đã rõ ràng rằng : CHXHCNVN là một chế độ không tình người và người, thiếu cả tình thần nhân đạo tối thiểu phải có trong bất luận tình huống nào, trong bất luận môi trường nào của cuộc sống “cộng đồng” của loài người.

Nay thì Mai Thị Dung sắp chết, đáng lý nhà cầm quyền CS với tình người và người nên tìm đủ mọi cách để giúp đỡ nạn nhân đi chữa trị, trái lại giới hữu trách ở trại giam lại “thừa nước đục thả câu” bảo Mai Thị Dung phải ký giấy nhận tội thì mới được cứu xét đến việc đi chữa bệnh, vì đã hơn 5 năm ở tù. Mai Thị Dung không chịu ký giấy nhận tội, dù rằng ở trại giam không biết bao nhiêu lần bắt buộc Mai Thị Dung phải ký giấy nhận tội.

Thực ra, không chỉ có Mai Thị Dung mà cả hàng chục tù nhân PGHH đang ở tù tại trại giam Xuân Lộc đều nhất quyết không ký giấy nhận tội... vì thực sự trên cơ sở pháp lý họ có tội gì? Tội đòi hỏi Tự do Tín ngưỡng, Tự do Tôn giáo” ư? Điều 70 của Hiến pháp nước CHXH CNVN quy định rành rành trên giấy trắng mực đen để làm gì ???

Trước cái cảnh nay sống mai chết ngập tràn uất hận, đầm đìa nước mắt của Mai Thị Dung, với tư cách là “dưỡng phụ” đồng thời là người lãnh đạo Khối PGHH TT, tôi thành khẩn và tha thiết thỉnh cầu:

A- Giới lãnh đạo nhà nước CHXHCNVN hãy mở lòng hơn:

a- Đối với một người sắp lìa bỏ cõi đời mà vui lòng cho người nhà Mai Thị Dung đem Mai Thị Dung điều trị ở bệnh viện tư may ra còn được sống sót để nhìn thấy “Ngày trời dậy” của đất nước con Hồng cháu Lạc.

b- Hãy chấm dứt những chủ trương ngược đãi những tù nhân lương tâm “PGHH TT” đang thọ hình ở trại tù Xuân Lộc (Đồng Nai) và ở các nơi khác.

c- Hãy chấm dứt chủ trương “Tiêu diệt PGHH”... Hãy lật cái lưng của người tín đồ PGHH ra thì rõ ràng cũng là da vàng, cắt lấy máu

của người tín đồ PGHH cũng là máu đỏ như Chủ tịch Hồ Chí Minh, như ông Nông Đức Mạnh, cũng như tất cả các ông... Cũng cùng là dòng giống con Hồng cháu Lạc... Tại sao lại phải giết nhau ???

Đức Giáo Chủ PGHH hằng tha thiết kêu gọi: “...*Khấp Bắc Nam Lạc Hồng một giống. Tha thứ nhau để sống cùng nhau. Tiếc nhau từng giọt máu đào. Để đem máu ấy rưới vào địch quân...*” để bảo vệ Trường Sa, Hoàng Sa, để giữ vẹn bờ cõi 6 tỉnh biên giới phía Bắc, để không phải nhượng bộ bauxite Tây Nguyên... có phải hay hơn không? Và đó cũng là những nét son ghi vào lịch sử VN muôn đời, xứng đáng là con Hồng cháu Lạc với truyền thống 4 ngàn năm văn hiến, với truyền thống dân chủ Hội nghị Diên Hồng, với truyền thống hiền hách chiến công oanh liệt Bạch Đằng Giang, Đống Đa...

Trong trường hợp khẩn cầu này không được đáp ứng, Khối PGHH TT sẽ làm tất cả những gì có thể làm được, kể cả sự hy sinh, để đòi hỏi Công bình, Công lý và Tự do Tôn giáo.

B- Ngài Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc, biểu tượng cho Hòa bình, Công lý, Tự do và quyền làm người, các tổ chức Nhân quyền, Ủy hội Nhân quyền Liên hiệp quốc, Ủy hội Ân xá Quốc tế, Quốc hội châu Âu, các Quốc hội Thế giới Tự do, nhất là Quốc hội và Ủy ban Bảo vệ Tự do Tôn giáo của Hiệp chúng quốc Hoa Kỳ, vì tinh thần nhân đạo, vui lòng dùng uy tín can thiệp với nhà cầm quyền CSVN cho phép thân nhân Mai Thị Dung được đem Mai Thị Dung đi chữa trị bệnh ở các bệnh viện tư, may ra cứu sống được một mạng người bất hạnh phải sống dưới một chế độ độc tài toàn trị. Đây là một vấn đề “Nhân đạo” phải được hành xử bất luận trong tình huống nào.

C- Các tôn giáo bạn, Phật giáo VNTN, Thiên Chúa giáo, Cao đài, Tin lành, v.v... trong tinh thần cộng đồng tôn giáo, đồng bệnh tương liên, xin nhiệt tình ủng hộ PGHH khêu tỏ “ánh hào quang tôn giáo” trong bầu trời “Vô thần” âm u, ảm đạm đang bao trùm đất nước VN.

D- Các cơ quan truyền thông quốc tế vui lòng nhủ tình thương “người bị áp bức”, nhiệt tình ủng hộ cuộc tranh đấu ôn hòa vì tính ‘nhân đạo’ của Khối PGHH TT mau đến thắng lợi cuối cùng.

Nhân danh Giáo hội PGHH TT và cá nhân, tôi kính xin Ngài Tổng thư ký LHQ, các Cơ quan Quốc tế Nhân quyền, Ủy hội Nhân quyền Liên hiệp quốc, Ủy hội Ân xá Quốc tế, Quốc hội châu Âu, Quốc hội và Ủy ban Bảo vệ Tự do Tôn giáo Hoa Kỳ, Quốc hội các Quốc gia Thế giới Tự do, các Cơ quan Truyền thông quốc tế nhận nơi đây lòng tri ân chân thành và sâu sắc nhất của 7 triệu tín đồ PGHH, đồng thời cũng xin nhận nơi đây “Lời Kêu cứu” của PGHH, một tôn giáo đang bị “trói buộc nghiệt ngã” trong bàn tay sắt máu của đảng CSVN, đang bị “bóp hâu, bóp cổ” dưới chế độ độc tài toàn trị của CHXHCNVN phải đi dẫn đến tiêu diệt.

Nhưng với tinh thần kiên cường, bất khuất, 7 triệu tín đồ PGHH dù phải vượt lửa bỏng dầu sôi, vào sanh ra tử vẫn quyết tâm bảo vệ PGHH trường tồn bất diệt và phát triển theo xu thế thời đại.

LÊ QUANG LIÊM

Địa chỉ: 182/5 Hồ Văn Huê, P.9, quận Phú Nhuận, TP.HCM

Email: nguyenbin08@gmail.com

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamcongghiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

HT Quảng Độ phản kháng việc đàn áp Thương phế binh không cho nhận quà tại Quảng Trị

✿✿✿✿ Paris 08-11-2010 ✿✿✿✿

Kháng thư gửi Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và Ban trưởng trình sự việc

Cuối tháng 10 vừa qua, Hòa thượng Thích Không Tánh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện – Xã hội, Viện Hóa Đạo, đến chùa Phước Huệ, tỉnh Quảng Trị để phát quà cho các Thương phế binh Việt Nam Cộng hòa cũ. Thế nhưng hàng chục Công an và Dân phòng đã tấn công chùa Phước Huệ ngăn cản việc phát quà, câu lưu Đại đức Thích Từ Giáo, trú trì chùa Phước Huệ.

Sau đây là thư Phản kháng của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, Giáo hội Phật giáo VNTN, gửi thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, và bài tường thuật của Huynh trưởng Lê Công Cầu về cuộc đàn áp ở Quảng Trị :

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
VIỆN HÓA ĐẠO

Thanh Minh Thiền Viện, 90 Trần
Huy Liệu, P. 15, Q. Phú Nhuận, SG
Phật lịch 2554 - Số : 13/VHĐ/VT

Thư Phản kháng về việc Công an đàn áp Thương phế binh không cho nhận quà

Kính gửi :
Ông Nguyễn Tấn Dũng,
Thủ tướng nước CHXHCNVN
Sài Gòn, ngày 01-11-2010
Thưa Thủ tướng,

Việt Nam bị lôi cuốn vào cuộc tranh chấp ý thức hệ quốc tế làm cho đất nước bị chia đôi. Đảng Cộng sản miền Bắc vì theo đuổi chủ thuyết Mác-Lênin, muốn nhuộm đỏ Miền Nam bằng bạo lực, gây ra cuộc nội chiến huynh đệ tương tàn, làm cho dân tộc Việt Nam phải hứng chịu bao đau thương tang tóc.

Vào thế kỷ 19, Hoa Kỳ đã có một cuộc nội chiến. Ngay sau khi chiến thắng, các sĩ quan và binh sĩ miền Bắc, được lệnh không có bất cứ hành động nào vô lễ với sĩ quan và binh sĩ miền Nam bại trận. Vì nhân dân và chính giới Hoa Kỳ hiểu rằng, khi một người Mỹ bị nhục, thì dù là Mỹ miền Nam hay Mỹ miền Bắc, người Mỹ nói

chung đều bị sỉ nhục. Nên trong cuộc nội chiến tại Hoa Kỳ được thua thì cũng vẫn là nước Mỹ và người Mỹ. Khi chiến tranh chấm dứt, không có tù binh, không có trại tập trung cải tạo, ai về nhà nấy, cùng nhau xây dựng lại quê hương.

Hơn một thế kỷ sau, tại Việt nam, với chủ thuyết vô thần, vô gia đình, vô tổ quốc, với lòng hận thù đầu tranh giai cấp, Nhà cầm quyền CS miền Bắc, sau ngày chiến thắng, không noi theo gương sáng của Hoa Kỳ, đã bắt hàng trăm ngàn sĩ quan, binh sĩ bại trận miền Nam bỏ vào nhà tù dưới mỹ từ "trại học tập cải tạo" để trả thù, đày đọa cho đến chết. Ai còn may mắn, sống sót, đều đau ốm, tật nguyền, sống lê lét qua ngày bên lề xã hội, chẳng ai thương xót, đoái hoài.

Vừa qua, Hoà thượng Thích Không Tánh, Tổng Vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVN TN) ra chùa Phước Huệ, tỉnh Quảng Trị, thay mặt cho những người có tâm lòng vàng, gửi quà cho anh em Thương phế binh Việt Nam Cộng hòa, món quà tình thương cao quý của những người dân Việt ly hương, thương về những mảnh đời đau khổ nơi quê nhà.

Từ sáng tinh mơ, có người lê đôi nặng gổ từ Cam Lộ về đến Đông Hà, có người gồng mình với chiếc xe lăn từ Gio Linh đến chùa Phước Huệ, nơi hội ngộ của tình thương, hy vọng nhận được món quà mọn sười ấm gia đình. Thế nhưng niềm hy vọng nhỏ nhoi đã tan thành mây khói khi hàng chục công an, dân phòng tấn công chùa Phước Huệ, xua đuổi, giải tán những con người tàn tật, làm náo loạn chốn thiền môn.

Xuyên suốt lịch sử bi thương nhưng hào hùng của dân tộc Việt, từng chịu đựng bao lần ngoại xâm, bao phen nội chiến, nhưng chưa có một triều đại nào nuôi dưỡng lòng hận thù dân tộc lâu như chế độ hiện nay. Chiến tranh đã chấm dứt hơn 35 năm mà lòng thù hận vẫn chưa nguôi, nhẫn tâm tước đoạt cả hạnh phúc nhỏ nhoi của người phế binh bên lề cuộc sống, dẫu trong quá khứ họ là đối phương nhưng nay đã là những

người tàn phế.

Để giữ gìn truyền thống văn hoá khoan hoà, thương yêu, nâng đỡ, đùm bọc lẫn nhau, tôi yêu cầu Thủ tướng hãy cho ngưng ngay những hành động thiếu văn hoá, thiếu đạo đức của Công an đối với những anh em Thương phế binh thuộc Việt Nam Cộng hòa cũ.

Trong hoàn cảnh đất nước đang bị ngoại xâm, cần đoàn kết dân tộc trong thể chế đa nguyên, khoan hoà, tiến đến tự do, dân chủ, nhân quyền cho toàn dân mới hy vọng tạo được sức mạnh để cứu nguy tổ quốc.

Trân trọng.

Thanh Minh Thiền viện, Sài Gòn
Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống
kiêm Viện trưởng Viện Hóa Đạo,
GHPGVNTN

(ấn ký)

Sa môn Thích Quảng Độ

NIỀM BI HẬN GỞI ĐẾN ĐỒNG BÀO

Nhân chuyển phát quà cho anh em Thương phế binh Quảng Trị

Huynh trưởng Lê Công Cầu.

Kính dâng Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo và Hội đồng Lương viện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất.

Kính trình Thượng tọa Tổng thư ký Viện Hóa đạo GHPGVNTN

(Kính thay bản tường trình và kính chuyển Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế để xin phổ biến)

Xin gửi đến Lãnh đạo đảng Cộng sản, Quốc hội, Nhà nước và Chính phủ CHXHCN Việt Nam.

Từ khi cưỡng chiếm Miền Nam Việt Nam, đảng Cộng sản đã thiết lập một xã hội mới trên nền tảng đấu tranh hận thù và giai cấp bởi chủ thuyết Marx-Lênin.

Vì chủ thuyết đấu tranh và hận thù này mà hàng vạn quân dân cán chính của chế độ Việt Nam Cộng hòa đã bị tập trung vào các nhà tù lao động khổ sai dưới mỹ từ "học tập cải tạo", có người không chịu đựng được khổ nhục cơ hàn, đã vĩnh viễn nằm xuống nơi rừng thiêng nước độc, có người thân tàn ma dại khi mãn hạn tù đầy. Nhưng đa số thành phần này sau một thời gian đau đớn, tủi nhục trong lao lý, đã được may mắn bù đắp bởi chính sách nhân đạo của Hoa Kỳ, họ ra đi và định cư trên một đất nước tự do và no ấm.

Trong khi đó, đa phần người lính Miền Nam kém may mắn, phải cùng 80 triệu đồng bào "ở lại" quê hương,

phải đành cam tâm làm nô lệ : nô lệ cho một chính quyền độc tài đảng trị, hà khắc, tham lam và tàn bạo, phải chấp nhận số phận hẩm hiu. Nhưng cho dù thân phận có hẩm hiu chẳng nữa thì tay vẫn có thể làm, hàm có thể nhai, thể hiện bản chất cần cù, nhẫn nại của dân tộc Việt.

Nhưng đau đớn thay, trong cộng đồng hẩm hiu ấy, có một thành phần hẩm hiu hơn hết, đã bị lịch sử lãng quên, đó là thân phận anh thương binh Việt Nam Cộng hòa, những người tàn phế mà chế độ phi nhân đã cố tình xem như tàn dư của xã hội.

Kể từ sau ngày Cộng sản hò reo "giải phóng" thì những người thương phế binh Việt Nam Cộng hòa được "giải phóng" trước tiên. Họ bị vất ngay ra ngoài lề xã hội, không một chính sách nhân đạo, không một chế độ tình thương. 35 năm qua họ kéo lê cuộc sống cơ hàn nhờ sự đùm bọc của người thân nghèo khó, họa hoằn lắm mới gặp được kẻ hảo tâm.

Cảm thương những thân phận đọa đầy, Đại đức Thích Từ Giáo, Chánh đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tỉnh Quảng Trị tha thiết muốn có một cuộc hội ngộ anh em Thương phế binh, cùng nhau chia xẻ một bữa cơm thân mật, một chút quà mọn an ủi người tàn phế. Đáp ứng nguyện vọng ấy, thay mặt Hội đồng Lương viện GHPGVNTN, Hòa thượng Thích Không Tánh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội đã vội vã lên đường. Vượt qua ngàn cây số trong mưa mùa bão lụt Miền Trung, Hòa thượng đã đến vùng địa đầu giới tuyến sáng hôm nay (28-10-2010). Nhưng niềm vui hội ngộ chưa thành mà nước mắt người khổ đau lại thêm một lần đổ xuống.

Từ sáng tinh mơ, có người lê đôi nạng gỗ từ Cam Lộ về đến Đông Hà, có người gồng mình với chiếc xe lăn từ Gio Linh đến chùa Phước Huệ, nơi hội ngộ của tình thương. Sau một hành trình mệt nhọc, họ chỉ có một niềm mơ ước nhỏ nhoi là có một bữa cơm no lòng và một chút quà nhỏ mọn sưởi ấm gia đình. Thế nhưng niềm hy vọng nhỏ nhoi đã tan thành mây khói khi hàng chục công an, dân phòng tấn công chùa P. Huệ, xua đuổi, giải tán những con người tàn tật, làm náo loạn cả chốn thiền môn.

Vì an nguy của Hòa thượng Không Tánh nên lúc này Đại đức Thích Từ Giáo phải đích thân đi đón phái đoàn tận địa giới Quảng Trị. Lợi dụng lúc chủ nhà vắng mặt, bọn người hung hãn vội cúi cui, ma trặc, vây chặt chùa Phước Huệ, ngăn cản, xua đuổi những người thương phế binh đến chậm, đồng thời leo rào, xô

cửa xông vào đàn áp kẻ thế cô.

Gần 30 thương phế binh đã cùng với chúng điệu trong chùa cổ thụ, nhưng dưới sức mạnh của bạo tàn, cổng chùa bung ra, công an, dân phòng tràn vào thẳng tay khống chế những con người bất hạnh, xô họ ra khỏi chùa và buộc họ giải tán. Buồn cười hơn là chúng tung ra chiêu bài kêu gọi các thương phế binh này muốn nhận quà thì hãy về trụ sở Ủy ban Nhân dân phường mà nhận. Nhưng anh em thương phế binh biết rõ đây là độc chiêu của Cộng sản, nếu ai nghe dụ dỗ mà về, chắc chắn sẽ bị bắt giữ, bị thẩm vấn, nên họ đã ngậm ngùi lặng lẽ rời chùa. Một số thương phế binh gan lý ở lại, đã trốn vào phòng ngủ, xó bếp, đều bị xóc nách kéo ra như kéo một tên tội phạm không chút nương tay.

Trong khi đó, những chị em Phật tử cảm thương người bất hạnh nên tự động cùng nhau đến chùa, đi chợ nấu ăn, mong ước những con người khốn khổ này có một bữa cơm ngon đầy tình đầy nghĩa. Nhưng than ôi niềm vui đã thành niềm bi hận, họ cũng bị khống chế, hăm dọa, xua đuổi không tiếc lời. Công an bắt buộc họ ngừng ngay công việc và phải rời chùa tức khắc, mặc cho cơm đang sôi, canh đang nấu nửa chừng...

Những Phật tử liên lạc bằng điện thoại với phái đoàn đều nghẹn ngào trong nước mắt, các em yêu cầu Thầy Không Tánh dừng về chùa nữa vì sợ Thầy bị bắt. Hơn nữa chùa chẳng còn ai, ngoài một bà già gần 80 tuổi, mẹ của Thầy Từ Giáo, đang một mình chống đỡ với hơn 30 công an, cán bộ và dân phòng. Một cảnh bi thương chỉ có ở thiên đường xã hội chủ nghĩa.

Thưa đồng bào.

Xuyên suốt lịch sử bi thương nhưng hào hùng của dân tộc Việt, từ thời Hùng Vương dựng nước, đến thời tự chủ dân tộc, qua thời phục hưng tổ quốc, trải 4000 năm phong kiến, dầu có lúc thịnh lúc suy, cũng chịu đựng bao lần ngoại xâm, bao phen nội chiến, nhưng chưa có một triều đại nào nuôi dưỡng hận thù dân tộc như chế độ Cộng sản đương thời. Chiến tranh đã qua đi hơn 1/3 thế kỷ mà lòng thù hận nguôi, nhẫn tâm tước đoạt cả một chút hạnh phúc nhỏ nhoi của người phế binh bên lề cuộc sống, dẫu trong quá khứ họ là đối phương nhưng nay là những người tàn phế.

Phải chăng đây là đạo đức cách mạng, đạo đức của CT Hồ Chí Minh được rao giảng suốt 35 năm qua dưới mái trường xã hội chủ nghĩa ?

Bởi vậy :

Niềm bi hận hôm nay, xin được dâng lên Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo và Hội đồng Lương viện GHPGVNTN với nguyện ước phát huy cao độ tinh thần Bồ Tát đạo, đem tình thương đến tận cùng những số phận hẩm hiu đã bị loại ra khỏi thiên đường Xã hội Chủ nghĩa, như hoàn cảnh Thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa thể hiện sáng hôm nay, cho dù Giáo hội đang chìm trong Pháp nạn. Chúng con nguyện chấp nhận khó khăn thừa hành Giáo lệnh để đến với những kẻ khốn cùng.

Niềm bi hận hôm nay xin gởi đến Lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam với chỉ một ước nguyện duy nhất dù có muộn màng là : XIN HÃY HỌC BÀI HỌC LỊCH SỬ CUỘC NỘI CHIẾN HOA KỲ (tôi xin đính kèm dưới đây (1)) để biết xấu hổ với nhân dân, với cộng đồng thế giới mà chấm dứt ngay lòng hận thù dân tộc, chấm dứt ngay chính sách phân biệt đối xử và chấm dứt ngay những cuộc trả thù nhò mọn như sáng sớm hôm nay tại chùa Phước Huệ.

Phật lịch 2554

Cố đô Huế, ngày 28-10-2010

LÊ CÔNG CẦU

Huynh trưởng Gia đình Phật tử Việt Nam

Ghi chú quan trọng:

Trong khi chúng tôi chuẩn bị gởi văn bản này thì được tin chính thức từ Quảng Trị :

- Tối thứ năm 28-10, sau khi Hòa thượng Không Tánh rời Quảng Trị, chính quyền đã cho một chiếc xe ben đến án ngữ suốt đêm trước cổng chùa P. Huệ, không biết với ý định gì, làm cho tăng chúng rất hoang mang.

- Chiều nay (29-10-2010) lúc 14g30 Đại đức Thích Từ Giáo đến làm lễ Tiểu Tường cho tư gia đạo hữu Nguyễn Tư tại số nhà 15 đường Nguyễn Du, khu phố 7, phường 5, thành phố Đông Hà. Trong lúc Đại Đức và hai đệ tử đang hành lễ thì bất ngờ đông đảo công an sắc phục có, thường phục có, cùng với dân phòng ập đến bao vây ngôi nhà nói trên.

- Sau khi xong lễ, hai đệ tử của Đại đức ra về thì bị công an rượt bắt nên phải chạy lui. Sau đó công an ập vào nhà bắt Đại đức Từ Giáo ra làm việc. Sau một hồi tranh cãi, công an buộc Đại đức phải ký vào biên bản do họ làm sẵn nhưng Đại đức cương quyết không ký và bỏ vào phòng nằm.

- Đến 16g30, ông Hùng phụ trách phường 5 đã đem khóa đến khóa nhà anh Nguyễn Tư lại, không những nhốt Đại đức Từ Giáo mà nhốt luôn cả nhà anh Tư, nội bất xuất ngoại bất nhập.

- Theo lời Đại đức, có lẽ chính quyền biết cuộc trao quà cho Thương phế binh bắt thành vì bị khủng bố, nên Hòa thượng Không Tánh đã trao 26 bì thư (mỗi bì 500.000) cho 26 thương binh đã có danh sách, để Đại đức đưa đến tận nhà các đối tượng (số phát sinh khoảng 15 người sẽ gửi đến sau). Vì vậy chính quyền quyết không chế để Thầy Không Tánh không thể trao quà tận tay thương binh và cũng có thể chính quyền sẽ tìm cách tịch thu số tiền này.

(1) Vì khuôn khổ của tờ báo, chúng tôi xin phép miễn trích đăng bài này. Kính mời Quý Độc giả xem TDNL số 97 (15-04-2010) có bài tương đương ở trang 24.◆◆◆◆◆

Quảng Ngãi gồm Võ Ngân và Nguyễn Đức Lương, Đinh Riết, Đinh Thị Me, Đinh Yêm... mời Mục sư Đinh Thương đến nhà văn hóa xã và cả đến nhà sách nhiều và phao vu như báo SGGP, đồng thời hăm dọa con Ms Đinh Thương là sinh viên đang theo học tại SG.

4- Ngày 22-09-2010, công an huyện Minh Long tổ chức họp dân nói xấu các hệ phái Tin lành “chưa có pháp nhân” và nói xấu cá nhân, Giáo hội Mennonite (theo tường trình của nhân dân tham dự ghi).

5- Ngày 08-10-2010, chính quyền và công an xã Long Mai

8- Ngày 11-10-2010 và ngày 12-10-2010 công an tỉnh Ninh Thuận mời Mục sư Đoàn Năng Quyền yêu cầu ông ly khai Giáo hội Menno nite, thăm vấn ông về việc ký vào bản khẳng định Hoàng Sa và Trường Sa là của Việt Nam, tố cáo TQ xâm lược và bản kiến nghị thả tù tôn giáo.

9- Ngày 17-10-2010, ông Thuấn, ông Thạnh, bà Liên công an PA 38 tỉnh Gia Lai mời Mục sư Y Yan thăm vấn, vu cáo Giáo hội Menno nite và yêu cầu ông cấm không cho con gái là Anne học trường Kinh thánh Mennonite. Công an đề nghị đưa xe công an đón toàn bộ sinh viên Jarai về, không được học Kinh thánh nữa.

10- Ngày 17-10-2010 Mục sư Y Dijk cũng bị mời làm việc và cũng bị công an yêu cầu làm như vậy, đồng thời ly gián Mục sư với Giáo hội.

11. Ngày 24-10-2010 tin từ Giáo hạt Tin lành Mennonite Tây Nguyên, Hội thánh Pleibonggoai tại Đắc Đoa, Gia Lai, các Mục sư Y Hoa và Ralanchlel không thể nhóm họp thờ phượng Chúa tập trung từ nhiều tháng nay, bởi công an không cho liên hệ với Giáo hội Tin lành Mennonite, mặc dầu họ không làm gì sai trái cả.

12- Ngày 27-09-2010 và 20-10-2010 công an Quảng Nam gồm trung tá Nguyễn Hữu An, thượng tá Nguyễn Hữu Hồng mời Ms Phan Quyết Thắng yêu cầu MS phải cấm không được cho con học trường Chức vụ Mennonite. Công an cho biết sẽ dùng quân đội xóa sổ trường Thần học Mennonite và “quân đội mạnh hơn Chúa Jesus”.

13- Ngày 28-10-2010, Mục sư Y Siu Yui bị công an thăm vấn, tác động, áp lực lên tinh thần ông và vu cáo Giáo hội Mennonite.

14- Ngày 18-10-2010, Mục sư Nguyễn Văn Hiền là cựu sĩ quan bộ binh Thủ Đức cũng lo sợ khi bị viên sĩ quan an ninh CS đại úy Lê Hữu Toàn thăm vấn.

15- Trong tháng 10-2010 công an Xà Tôn, Long Sơn, Minh Long, Quảng Ngãi nhiều lần vào nhà mời ông Đinh Dục yêu cầu không cho con là Đinh Văn Nha tiếp tục học

GIÁO HỘI TIN LÀNH MENNONITE VIỆT NAM THÔNG BÁO VỀ SỰ BÁCH HẠI

◆◆◆◆◆
Ms Nguyễn Hồng Quang, Sài Gòn 01-11-2010

Về việc: Chính quyền và công an các tỉnh vi phạm quyền tự do tôn giáo, bách hại giáo hội Tin Lành Mennonite Việt Nam.

Báo Sài Gòn Giải Phóng bôi nhọ mạ lỵ cá nhân Mục sư Nguyễn hồng Quang cùng với hoạt động phục vụ Giáo hội Tin lành Mennonite Việt Nam trong 5 bài báo liên tiếp từ ngày 22 đến 27-09-2010. Tiếp theo công an và chính quyền nhiều tỉnh thành suốt trong tháng 10-2010 bách hại trên diện rộng đối với Giáo hội Tin lành Mennonite Việt Nam, cụ thể như sau:

1- Ngày 08-10-2010 lúc 7g30', tại Quảng Ngãi, công an tỉnh gồm ông Đạo, ông Âu, công an Huyện Trà Bồng gồm ông Phương mời Mục sư Đinh Thanh Trường hăm dọa sẽ san bằng trụ sở Mennonite tại Sài Gòn. Và vu khống mục sư trong Giáo hội.

2- Ngày 14, 16, 18, 20, và 26-10-2010 liên tiếp có chính quyền xã và công an gồm các ông Hồ Quang Sanh, Hồ Văn Lý, Hồ Văn Phương và công an Đạt, Phương, Âu của huyện Trà Bồng và công an tỉnh Quảng Ngãi đến nhà Ms Trường.

3- Ngày 11-10-2010 lúc 9g và lúc 13g30' ngày 20-10-2010, công an xã Long Sơn, huyện Minh Long

huyện Minh Long tỉnh Quảng Ngãi, gồm 9 người đứng đầu là ông Hoàng bí thư, ông Đinh Xuân Lách chủ tịch xã và ông Lê Văn Thêm là trưởng công an mời vợ chồng Mục sư Đinh Văn Trỗi, đem báo SGGP ra vu cáo mạ lỵ công dân, đồng thời áp lực, hăm dọa gia đình buộc sinh viên Đinh Nhật Minh Khoa phải từ bỏ dăng mình học tập hầu việc Chúa với Giáo hội Mennonite.

6- Ngày 15-10-2010 công an Sơn Hà, tỉnh Quảng Ngãi mời mục sư Đinh Biên, ngoài nói xấu vu khống, còn thông báo cho Ms Biên biết về việc chính quyền sẽ dùng lực lượng cưỡng chế trụ sở Giáo hội Mennonite và dùng các bài báo SGGP để gây chia rẽ Ms Biên với Giáo hội Mennonite.

7- Ngày 16-10-2010 và 21-10-2010, công an huyện Sơn Hà thăm vấn sinh viên Đinh Văn Lên đang về thăm gia đình và dưỡng bệnh, không cho Đinh Văn Lên vào Sài Gòn thi hết khóa. Được biết chính quyền và công an liên tục gây lo sợ cho gia đình sinh viên thần học Đinh Văn Lên khi đến nhà 4 lần rất đông làm mẹ ruột của sinh viên Lên là người dân tộc thiểu số vùng quê tại Quảng Ngãi lâm khủng hoảng tinh thần.

trường Kinh thánh, còn nói rằng "Học Kinh thánh có lợi gì cho nhà nước?" Họ loan tin Ms Nguyễn Hồng Quang sẽ bị bắt.

16- Ngày 06 và 07-10-2010, công an quận Bình Thạnh mời Truyền đạo Nguyễn Mạnh Hùng yêu cầu không được đi truyền giáo và thăm viếng tín hữu Mennonite tại Bến Tre, không được tiếp xúc với Mục sư Nguyễn Hồng Quang và Hội thánh Quận 2.

17- Ngày 25 và 29-10-2010, công an tỉnh Bến Tre gồm 2 người tên Tín và Dũng cùng với 2 công an Sài Gòn tên Hà và Sơn mời 11 tín hữu Bến Tre lên làm việc, phổ biến báo SGGP có đăng bài nhục mạ Mục sư Nguyễn Hồng Quang và ngăn cản không cho tín hữu thực hành tín ngưỡng thờ phượng Chúa với Giáo hội Mennonite. Cấm hẳn liên hệ với các Mục sư Mennonite và hãm dọa tín hữu, làm hơn 20 người bỏ nhóm.

18- Ngày 18-10-2010, công an và chính quyền Bến Cát, tỉnh Bình Dương mời Ms Nguyễn Thành Nhân thuyết phục ly khai khỏi Giáo hội Mennonite không được bèn đọc biên bản yêu cầu mục sư Nhân thực hiện: Giải tán Hội thánh Mennonite Bến Cát Bình Dương.

19- Ngày 27-10-2010, công an PA 38 Biên Hòa, Đồng Nai là các ông Dương Công Hải và Phan Văn Trung yêu cầu mục sư Nguyễn Thành Trung ly khai Giáo hội Mennonite, không liên hệ Ms Quang.

20. Ngày 10,11,18-10-2010 công an Phan Rang tên Hòa và Huy đến nhà Truyền đạo Từ Lúc sắc tộc Chăm tuyên truyền MS Quang là tự phong, làm chính trị và bị đập nhà rồi, buộc gia đình đưa hai con là Từ Văn Lân và Sara Rẫy đang học trường Kinh thánh Mennonite phải trở về. Các gia đình tín hữu trong Hội thánh đều bị nhận 5 bài báo với lời phụ họa ác ý của công an.

21- Ngày 15-10-2010 công an tỉnh Quảng Ngãi tên Đinh Văn Dương, Nguyễn Quang Thắng đến nhà Mục sư Đinh Ủy, cậu của sinh viên Đinh Văn Đức, thăm vấn về trường Chức vụ Mennonite và phổ biến 15 bài báo SGGP.

22- Ngày 07-10-2010 và 13-10-

2010, công an huyện Cư Jut, Dak Nông mời sinh viên Lý Thị Sái phải về địa phương gấp gặp ông Phạm Bồ Nhã và Nguyễn Đình Thủy công an, cho rằng đi học Kinh thánh không xin chính quyền là bất hợp pháp, mục sư Quang không tuân lệnh chính quyền không cho xuống. Trước đó công an mời anh ruột là Lý Văn Phình bắt buộc phải đưa sinh viên Lý Thị Sái bỏ học Kinh thánh tại trường Thần học Mennonite trở về nhà gấp.

23- Ngày 14-10-2010, Truyền đạo Điều Thanh Phước ở Đông Phất, Bình Long, Bình Phước báo tin bị công an Bình Phước mời thẩm vấn, bắt ký biên bản vì liên hệ và học tập tại trường Kinh thánh Mennonite.

24- Ngày 24-10-2010, sinh viên Lý Văn Sùng, thôn 10, xã Cư کیا, Cư Jut làm chứng rằng công an đã loan truyền trong tín hữu và nói không đúng thực tế từ báo SGGP về trường Chức vụ Mennonite mà sinh viên Sùng đã theo học 3 năm. Công an cương quyết cấm không cho em trở lại trường dự thi tốt nghiệp, vi phạm quyền tự do tín ngưỡng tôn giáo của em.

25- Ngoài ra còn nhiều sinh viên chưa kịp về lại trường, và còn nhiều nơi các Mục sư không có liên lạc vì ở những nơi không có sóng điện thoại nên tin tức chưa đầy đủ.

Lời kêu gọi:

Yêu cầu công an và chính quyền

cũng như các tín hữu Tin lành Mennonite lưu ý:

1- Việc công an và chính quyền địa phương có hành vi ép gia đình buộc sinh viên phải trở về nhà trong khi đang học là vi phạm pháp luật về quyền của công dân trưởng thành (các sinh viên đều đủ 18 tuổi).

2- Buộc tín hữu Tin lành bỏ học trường Kinh thánh là vi phạm quyền tự do tôn giáo của công dân.

3- Tuyên truyền, phổ biến các bài báo bôi nhọ, vu cáo, miệt thị công dân và tôn giáo của báo SGGP cho các Mục sư và tín đồ là vi phạm nghiêm trọng điều 10 của Luật Báo chí cũng luật Hình sự Việt Nam.

4- Việc đất đai nhà cửa của cá nhân tôi, các Mục sư khác hay Giáo hội đều có chính sách pháp luật quốc gia khá rõ ràng, việc giải quyết không có gì là khó; không thể dùng bạo lực của chính quyền thay thế công lý.

5- Công an cấp trên, cũng như chính quyền các cấp nên chỉ đạo ngưng ngay các việc làm không cần thiết mang tính phi pháp như trên.

6- Là công an, chính quyền nên tôn trọng luật pháp quốc gia và quốc tế; nhận biết sự thật và bảo vệ quyền lợi nhân dân là trên hết.

7- Các tín hữu nên cẩn thận, không hoang mang, không tin theo lời vu khống, mạ lỵ, xúc phạm tôn giáo của bất kỳ ai mà không tìm hiểu nguồn tin đa chiều.

Ms Nguyễn Hồng Quang

ĐĂNG CHO TA SÁNG MẮT SÁNG LÒNG

Đăng cho ta sáng mắt sáng lòng,
Lòng ta đói rã ! Lụt mênh mông.
Rừng đem cho phá không thương tiếc,
Nhượng đất cho không - lại biểu không.
Đăng cho ta sáng mắt thật rồi,
Toàn dân mắt nước buồn hay vui?
- Ngồi nhìn lụt bão mênh mênh nhé!
Mấy gói mì cho được mấy hơi !
Quê hương Bác đấy - dân Hà Tĩnh.
Hỏi ngủ hay mê ? Khóc hay cười ?
Nay không đá đảo như chống Pháp,
Mà cứ yêu hoài CHỦ NGHĨA đó thôi !
Muôn năm ! lại vẫn Nông Đức Mạnh.
Bài bản đọc tài chả khác xưa !
Càng ngày càng bán dân - bán nước.
Còn Nước Lụt thôi ! hỏi có buồn ???
"Sáng Mắt Sáng Lòng" - ôi khẩu hiệu.
Đến nay thiệt nhé hay ngủ mơ ?!
Tội tày trời BÁC ĐĂNG toàn dân biết.
Dân tình đói khát - thăm thế chưa !!!

Thư Khanh 18-10-2010

VĂN THƯ của Tòa Giám mục Kontum gởi gia đình Giáo phận Kontum

.....*Gm Hoàng Đức Oanh 11-11-2010*.....

**Tòa Giám mục Kontum
56 Trần Hưng Đạo, Kontum
Email: tgmktum@gmail.com
Số 142/VT/10/Tgmkt**

VỤ VIỆC NGÀY 07-11-2010

Kính gửi Quý Cha cùng toàn thể gia đình Giáo Phận Kontum.

Anh chị em thân mến,

Mấy ngày nay tôi liên tục nhận được điện thoại, điện thư, tin nhắn từ nhiều nơi, từ một vài Tòa Đại sứ và cả từ Thánh bộ ở Rôma. Tất cả đều hiệp thông về chuyến đi dâng lễ tại Kon Chro và K'Bang hôm Chúa nhật 07-11-2010 vừa qua. Tôi xin chân thành cảm ơn mọi người đã quan tâm và cầu nguyện. Tôi tưởng chuyện hôm đó cũng sẽ âm thầm trôi qua như đã từng xảy ra tại các nơi như Thanh Hà, Hoàng Yên (huyện Chư Prông), Ia Nan (huyện Đức Cơ), Ia Tô, Ia Sao (huyện Ia Grai) hay ở Totung (huyện K'bang) và nhiều nơi khác nữa! Nhưng trưa ngày thứ ba - nghĩa là 48 tiếng đồng hồ sau vụ việc - tôi nghe nói trên mạng đã đề cập tới chuyện này! Tôi không biết tác giả là ai? Tôi không chủ trương đưa lên mạng. Nhưng chuyện đã ra công khai. Có anh chị em muốn tôi làm sáng tỏ. Tôi thiết nghĩ anh chị em trong gia đình giáo phận có quyền được biết rõ đầu đuôi câu chuyện để khỏi hoang mang và diễn dịch không lợi cho ai, để tất cả dồn tâm sức cho việc xây dựng Đất nước thân yêu. Cầu xin Thiên Chúa xoay chuyển mọi sự nên tốt đẹp đôi bề.

Câu chuyện đơn giản lắm!

Như anh chị em đã biết: Năm 1967, Tòa thánh cắt tỉnh Buôn Ma Thuột (tức Daklak ngày nay) làm thành một phần của Giáo phận mới, Giáo phận Buôn Ma Thuột. Giáo Phận Kontum còn lại 3 tỉnh Kontum, Pleiku và Phú Bổn. Sau 1975, hai tỉnh Pleiku và Phú Bổn sát nhập thành tỉnh Gialai, trừ quận Thuận Mãn của tỉnh Phú Bổn lại thuộc huyện Ea Hleo, tỉnh Đăklak. Giáo phận Kontum vẫn còn là giáo phận rộng lớn với nhiều núi nhiều rừng. Nhiều vùng sâu vùng xa đã trở thành các căn cứ địa của chính quyền Cộng sản trước 1975. Các căn cứ địa này - như Kon Chro, như K'Bang, như Ia Grai, như Chư Prông ... - rất tự hào về quá khứ

nhưng lại đóng kín với vấn đề tôn giáo, cách riêng với Kitô giáo. Hiểu biết của các cán bộ về tôn giáo thật hạn hẹp, nhiều người còn nghịch chống, nên các vùng cứ địa này được kể là những "vùng đặc biệt", những vùng anh hùng, những "vùng trắng", những vùng đã "sạch bóng mê tín dị đoan", những vùng bất khả xâm phạm! "Người lạ" bước vào các vùng này thật khó! Về tôn giáo, tại các vùng này, đều có hiện tượng giống nhau: hiện tượng "3 không": không nhà thờ, không linh mục, không phụng tự hay sinh hoạt tôn giáo! Có xin phép cũng không cho. Tại những vùng này vẫn có đông đảo anh chị em giáo dân cũng như có rất nhiều người muốn được nghe Tin Mừng, muốn được bước vào ngôi nhà Hội thánh Công giáo. Biết rõ thế, nên ngày 11-09-2010 tôi đã gửi cho ông Chủ tịch tỉnh Gialai chương trình dâng lễ - bản sao gửi đủ ban ngành từ tỉnh xuống xã cũng như các gia đình tại 3 họ đạo này (*). Trong văn thư, tôi cũng đề nghị ông Chủ tịch tỉnh hoặc cơ quan thừa hành cứu xét nếu không chấp thuận thì cũng cho tôi xin một văn bản từ chối. Sau 57 ngày (từ 11-09 đến 07-11-2010), tôi không nhận được bất cứ văn bản hay lời chối từ nào, nên sáng 07-11-2010 tôi đã lên đường tới Yang Trung, An Trung và Sơn Lang.

* 06g30: Tôi tới dâng lễ tại nhà ông bà Trần Đình Hinh, thôn 9 xã Yang Trung, huyện Kon Chro. Sau lễ, trên đường đi An Trung, tôi nhận được tin báo anh em công an xã thôn đã đến nhắc nhở gia đình bà Hinh - ông Hinh hôm đó lại không có ở nhà! - và cảnh cáo lần sau không được cho tổ chức lễ trong nhà.

* 09g00: Tới An Trung, huyện Kon Chro - cách Yang Trung 10km - tôi dâng lễ tại nhà ông Bộ và bà Hệ chứ không dâng lễ tại nhà đã đề nghị trước, vì chủ nhà đi vắng xa chưa về! Vừa bước vào nhà thì ông chủ tịch xã và một vị cán bộ cũng vào theo. Chúng tôi trao đổi ít phút về chương trình lễ như giấy đã báo. Lễ xong, các ông trở lại với 4,5 vị cán bộ thuộc nhiều ban ngành và đề nghị lập biên bản. Được giải thích, thay cho biên bản, các ông viết "Bản ghi nhận sự việc" để có tài liệu báo cáo cấp trên. Tôi đã ký. Rất nhẹ nhàng!

* 14g00: Tới Sơn Lang, huyện K'Bang, cách An Trung khoảng 135km. Cách thị tứ Sơn Lang khoảng 20km, gặp đoạn đường còn đang thi công với mưa dầm dề suốt mấy ngày qua, nên chúng tôi phải bỏ ô tô và dùng 8 Honda chở 16 người gồm linh mục, tu sĩ, giáo dân và tôi. Gần tới thị tứ này, thì gặp một số anh chị em du kích (?) chặn lại. Sau khi hỏi giấy tờ tùy thân và biết mục đích đến dâng lễ tại nhà ông bà Tuyên, vị cán bộ yêu cầu chúng tôi dừng lại chờ ý kiến chính quyền xã! 10 phút, 20 phút, 30 phút. Lúc nào cũng được trả lời sắp tới. Có một số đồng bào dân tộc cũng có mặt và có một người anh em dân tộc vui vẻ nói lớn: "Đây là căn cứ cách mạng không cần cúng kiếng gì! Ở đây chỉ cần thịt gà, thịt bò, với rượu cần, với cồng chiêng là tốt rồi!" Mọi người đều cười vui vẻ. Có người quay camera, chụp ảnh liên tục. Phía chúng tôi không được chụp.

*16g20: Đợi lâu không thấy vị cán bộ nào tới giải quyết. Trời đã sầm tối. Mưa nhẹ hạt hơn. Gió lạnh. Có vị cán bộ cho biết hôm nay ngày Chúa nhật, các cán bộ xã nghỉ làm việc, ông chủ tịch xã thì lại ở xa Ủy ban cả mấy chục cây số, không liên lạc được và yêu cầu chúng tôi về. Nghe vậy, chúng tôi chào mọi người có mặt và quay về tới Pleiku lúc 22g18 cùng ngày. Được biết anh Tuyên - người cho tôi mượn nhà làm nơi dâng lễ - đã được giữ cả ngày trên Ủy ban, còn "các đầu mục khác" tôi không liên lạc được! Cuối cùng mọi người về trong an bình! Có thể thôi!

Nhưng được biết ngày 08-11-2010 - bà Hinh (ông Hinh đi xa chưa về) được mời lên Ủy ban làm việc lúc 14g00; còn ông Bộ được mời làm việc lúc 14g30. Cả hai đều được yêu cầu nhận tội. Tội của hai gia đình cũng như tội của Giám mục. Tội đã qui tụ người và tổ chức dâng lễ bất hợp pháp! Cả hai cũng được yêu cầu không tái phạm, không được mời linh mục hay giám mục về dâng lễ nữa! Cả hai đều trả lời: Không có gì sai trái hay phạm pháp, (1) vì Hiến pháp và Pháp luật đã xác nhận quyền tự do tôn giáo và quyền của giám mục trong mỗi giáo phận; (2) vì đã có văn thư báo chính quyền các cấp; các cấp không có văn bản từ chối; (3) vì không có nền văn hóa nào lại đi cấm con cái không được mở cửa đón cha của mình (Đức Giám mục Giáo phận) và anh chị em mình (giáo dân) về thăm nhà, vào nhà mình? Nghe nói, cuối cùng, người thì chỉ viết bản tường trình, người thì ký biên bản nhưng có ghi thêm "Tôi không đồng ý nội dung biên bản này".

Anh chị em thân mến,
 Câu chuyện chỉ có thể! Câu chuyện đã từng xảy ra và sẽ còn có thể xảy ra, nếu chính quyền hôm nay vẫn còn quan niệm tự do tôn giáo như một ân huệ trao ban thay vì đó là một trong những quyền căn bản nhất của con người. Điều quan trọng là biến cố này nói gì với anh chị em cũng như với tôi? Tôi xin có vài suy nghĩ sau đây.

Thành thật mà nói: ai nấy đều cảm phục đức tin và lòng đạo của nhiều anh chị em vùng sâu vùng xa như ở Kon Chro và K'Bang. Sinh ra, lớn lên tại những vùng được mệnh danh là "3 không" (không nhà thờ, không linh mục, không phụng vụ hay sinh hoạt tôn giáo suốt 20,30,40,50 năm) thế mà anh chị em vẫn kiên trì sống đạo vượt qua mọi gian nan thử thách. Một phép lạ! Thật có Chúa ở với anh chị em!

Nhưng tôi vẫn tự hỏi: tôi và anh em linh mục, tu sĩ chúng tôi vẫn sống tốt và có làm gì sai trái đâu mà bị "thiên hạ" xua đuổi hay chặn cản như hôm 07-11 vậy? Phải chăng tại tôi cũng như anh chị em tôi đã không hăng say thi hành lệnh Chúa truyền "Anh em hãy đi khắp tứ phương thiên hạ, loan báo Tin mừng cho mọi loài thụ tạo" (Mc 16,15)? Nếu chính anh chị em ở Yang Trung, An Trung hay Sơn Lang chưa biết Danh Chúa Giêsu và Hội thánh của Ngài, thì hôm 07-11, anh chị em có đứng trong hàng ngũ những ngăn cản không? Và nếu tôi là người xuất thân từ một gia đình tại Kon Chro hay Sơn Lang K'Bang, có cán bộ nào ở đó ra chặn không cho tôi vào nhà không? Rốt cùng chúng ta, đặc biệt là tôi, giám mục của anh chị em, phải khiêm tốn nhận lỗi chưa triệt để thi hành lệnh Chúa truyền và xin Chúa ban cho khả năng biết cảm nhận sâu sắc cái khổ nạn của người Kitô hữu nếu không loan báo Tin Mừng! (x. 1Cr 9,16). Xin Chúa Thánh Thần soi sáng để chúng ta có quyết tâm cao biết vun trồng ơn gọi, đặc biệt biết khai triển Gia đình ơn gọi và Gia đình Phanxicô Xaviê trong mỗi xứ họ để có nhiều ơn gọi phục vụ GH và Xã hội, để giúp cho mọi người nhận biết Thiên Chúa là Cha và mọi người đều là anh em của nhau. Nhưng bức tường ngăn cách giữa GH và các cấp chính quyền ở nhiều nơi, nhất là ở các vùng sâu vùng xa, vẫn còn đó. Làm sao đây?

Anh chị em rất thân mến,

Anh chị em có biết tôi ngại ngùng đến thế nào khi viết những dòng này? Chẳng lẽ chúng ta cứ phải bận tâm tới những chuyện "nhỏ" như sự việc 07-11 vừa qua trong một Đất nước đã và đang phải lo giải quyết bao vấn đề

to lớn như vấn đề biên giới lãnh thổ, vấn đề bauxite Tây Nguyên, vấn đề tham nhũng, vấn đề y tế, vấn đề giáo dục, vấn đề giàu nghèo ngày càng xa cách! Làm sao để tất cả những chuyện nhỏ bé và cục bộ kia được giải quyết nhẹ nhàng mau lẹ để người người dồn hết công sức cho việc xây dựng quê hương ngày càng giàu đẹp mọi mặt tinh thần cũng như thể chất?

Anh chị em thân mến,

Chúa là chủ lịch sử. Chúa viết chữ thẳng trên đường cong! Chúa sai chúng ta đi loan báo Tin Mừng, ra đi xây dựng một xã hội của chân lý, của công bằng, của tình thương, của an bình. Chúa hằng luôn dạy dỗ và tôi luyện lòng tin của chúng ta. Chương trình của Chúa, mai ngày chúng ta sẽ đọc ra. Chúng ta hãy dâng lời cảm tạ và tôn vinh Chúa bằng cách tiếp tục hăng say loan báo Tin Mừng yêu thương đến cho mọi người, cho cả các anh chị em cán bộ vô thần duy vật hôm nay, bằng chính cuộc sống hài hòa thống nhất của người môn đệ Chúa Giêsu, một cuộc sống thống nhất nhuần nhuyễn giữa hai giới răn mến-Chúa-yêu-người, là yêu Quê hương yêu Giáo hội. Miến sao Danh Đức Kitô được tôn vinh; miến sao quê hương và dân tộc được tôn trọng và phát triển!

Riêng anh chị em Sơn Lang thân mến, hôm 07-11, anh chị em đã tham dự "một thánh lễ đặc biệt". Không chỉ nửa tiếng, một tiếng, mà cả ngày "trong chờ đợi, hồi hộp, lo sợ với cả nước mắt và buồn phiền". Chúa biết lòng anh chị em. Tất cả những thứ đó chính là của lễ "dễ thương" dâng lên Chúa và cầu cho quê hương đất nước. Khi tình hình êm dịu lại, tôi sẽ đến thăm anh chị em ngày gần nhất và thăm chính quyền địa phương.

Tôi cũng xin anh chị em vui lòng chuyển tới quý vị cán bộ các cấp tại địa phương những tâm tình quý mến của tôi. Một cách nào đó, tôi cũng muốn bày tỏ lòng biết ơn của tôi đối với anh chị em cán bộ trong vụ việc vừa qua. Tôi vẫn nhìn anh chị em như những "sứ giả" Chúa gửi đến để tôi luyện tôi và tiếp tay giúp chúng tôi thi hành lệnh ra đi loan báo Tin Mừng. Nếu trong những người đi với tôi hôm đó có nói lời gì làm anh chị em phải bức bối, buồn phiền, tôi thành thật xin lỗi anh chị em. Tất cả cũng một tha thiết mong cho nhau được sống hạnh phúc.

Hiệp thông cùng anh chị em trong tâm tình tôn vinh và tạ ơn Chúa.

Hiệp thông,

Giám Mục Giáo Phận Kontum.

+ GM Micae Hoàng Đức Oanh

VietCatholic News 13-11- 2010

NHÀ BÁO TRƯƠNG MINH ĐỨC BỊ TRẠI GIAM DỌA ĐÁNH VÀ ĐÀU ĐỘC

Ký giả Trương Minh Đức là một nhà bất đồng chính kiến hiện đang bị tù tại Trại giam Z30A Xuân Lộc. Ông từng lên tiếng đấu tranh cho quyền lợi của những người dân bị mất đất một cách oan khuất, và Giải Nhân quyền năm nay của Mạng Lưới Nhân quyền Việt Nam vừa được trao tặng cho ông. Nhân dịp đó, ngày 8 tháng 11 vừa qua, phóng viên Gia Minh đi Á châu Tự do đã có cuộc nói chuyện ngắn với bà Nguyễn Thị Kim Thanh, vợ ký giả Trương Minh Đức để hỏi thăm thông tin về ông nhân chuyến thăm nuôi ngày 14-10-2010.

Bà Thanh cho biết: Cuộc thăm gặp hôm đó có ba công an và hai vợ chồng tôi. Trước tiên tôi cho anh ấy hay là hôm 8 tháng 9, Tổng Lãnh sự Mỹ ở Sài Gòn có mời tôi tới gặp họ một lần. Đến ngày 16 tháng 9 tôi đi thăm anh. Lần ấy anh có nói là trong trại có người dọa đánh và đầu độc anh. Đó là một tù hình sự, còn trẻ, tên Tài, được quân giáo giao việc giám sát anh Đức cả ngày lẫn đêm. Anh Tài này đe dọa: nếu nói mà anh Đức không nghe lời sẽ đánh. Anh ta còn bảo là không chỉ đánh mà còn đầu độc cho chết nữa. Chừng bốn năm ngày sau, anh Đức có trình cho trại giam và yêu cầu trại chuyển anh Tài đi. Sau khi họ chuyển đi rồi, anh Đức cũng còn hoang mang. Khi chưa chuyển đi anh rất lo lắng, đêm không ngủ được, huyết áp tăng cao. Nhiều khi nước uống cũng phải mang vào trong mùng để chứ không dám để bên ngoài. Nghe thế, khi về tôi có viết thư trình lên Tổng lãnh sự Mỹ, và vào ngày 29 tháng 9 họ mời tôi lên một lần nữa.

Hôm 14 tháng 10 vào thăm, tôi cho anh biết là đã trình bày với Tổng lãnh sự Mỹ tất cả những điều anh nói với tôi dịp thăm nuôi hôm 16 tháng 9. Tôi hỏi anh có khỏe không, anh nói vẫn không được khỏe vì trại nuôi chó ngay chỗ anh nằm nên đêm chó sủa anh không ngủ được. Ở trong này tù túng, họ o ép đủ mọi chuyện.

Từ hôm gia đình gửi sách vở vào, trong đó có sách Anh Văn để học, cán bộ thu hết mang lên hội trường với lý do lên đó học cho thoải mái. Thực sự họ nói thế thôi, chứ họ cứ lấy cớ này cớ kia không cho anh lên học. Việc chuyện trò với những tù nhân khác họ cũng không cho, xem như cô lập anh hoàn toàn.

Khi nghe kể những chuyện đó thì họ nói hết giờ rồi, không cho thăm nữa. Anh phải đi vào thôi. Rõ ràng là trại giam đối xử phân biệt.

**Theo đài Á châu Tự do
 ngày 11-11-2010**

KHI LÒNG XẤU HỔ ĐI VẮNG

Song Chi 31-10-2010

Từ lâu rồi trong xã hội Việt Nam, những người có lương tri, có lòng với đất nước, dân tộc, đã phải đau lòng chứng kiến những cái xấu, cái ác, sự không tử tế, thói vô văn hóa, phi văn hóa... ngày càng phát triển tràn lan, bào mòn và hủy hoại những truyền thống đạo đức, những phẩm chất tốt đẹp có từ ngàn xưa của dân tộc Việt Nam.

Một trong những bằng chứng của sự hủy hoại đó là lòng xấu hổ, sự tự trọng dường như cũng ngày càng trở thành xa xỉ. Chúng ta vẫn đọc, vẫn xem trên báo, TV hoặc nhìn thấy ở nơi này nơi kia, vô vàn ví dụ về “lòng xấu hổ đi vắng.” Từ thói làm ăn vô trách nhiệm, nạn hối lộ, chạy chức, mua bằng, xài bằng giả bằng dỏm, nạn đạo văn, ăn cắp hoặc “xào nấu” ý tưởng, tác phẩm, công trình khoa học... của người khác, v.v...

Trong những ngày gần đây, lại có thêm những câu chuyện tương tự. Một bộ phim khi vừa chiếu ra mắt, nhận được rất nhiều lời khen của báo chí, người xem, rằng “đã đem lại hơi thở mới,” “đã làm thay đổi diện mạo của phim Việt.” Sau đó dư luận bỗng phát hiện ra bộ phim này rất giống với một bộ phim đã ra đời từ rất lâu trước đó. Đó là trường hợp bộ phim “Giao lộ Định mệnh” của đạo diễn Victor Vũ và bộ phim “Shattered” của Hollywood sản xuất năm 1991. Theo nhiều ý kiến nhận xét, “Giao lộ Định mệnh” không chỉ giống “Shattered” về nội dung cốt truyện, mà các nhân vật phụ, nhiều chi tiết nhỏ, một số hình ảnh, góc quay, ánh sáng... cũng tương tự nhau. Lúc đầu “trả lời báo Thanh Niên, đạo diễn Victor Vũ nói tỉnh rụi: ‘Chưa nghe ai nói về sự giống nhau của 2 phim, nhưng tôi thấy rất thú vị nếu có sự giống nhau đó.’ Victor Vũ nói không biết phim Shattered ra sao nên phải cần thời gian xem rồi mới có kết luận, song ‘nếu bạn xem rồi và thấy giống đến như vậy thì thật là một sự trùng hợp rất lớn.’” (Báo

Thanh Niên ngày 17 tháng 10).

Khi phải chính thức lên tiếng sau đó, đạo diễn này thừa nhận hai bộ phim giống nhau đến “bất ngờ” nhưng vẫn tiếp tục lý giải sự giống nhau đó là do phát triển từ những khuôn mẫu, mô típ, công thức... làm phim có sẵn của Hollywood, chứ bản thân mình không hề biết trước và cũng không có ý định sao chép một bộ phim khác! Khán giả thì thất vọng, bực bội, một số ý kiến thẳng thắn cho rằng “nếu là đạo diễn ‘Giao lộ Định mệnh’ tôi sẽ xin lỗi khán giả.”

Nhưng xem chừng cất lên một lời xin lỗi cũng là... quá khó khăn.

Liên hoan phim quốc tế Việt Nam 2010 vừa diễn ra tại Hà Nội từ ngày 17-21/10/2010 với sự có mặt của khá nhiều nhà điện ảnh tầm cỡ thế giới như đạo diễn Phillip Noyce, đạo diễn Marco Muller, Francois Catonne, Johany,... các nhân vật nổi tiếng như giám đốc của các liên hoan phim Cannes, Venice, Pusan, Berlin,... các nhà điện ảnh Việt Nam thuộc các thể hệ khác nhau và hàng trăm nhà báo trong nước và nước ngoài. Một sự kiện như vậy là một cơ hội rất tốt để giao lưu học hỏi các nước đồng thời giới thiệu, quảng bá điện ảnh Việt Nam với thế giới, và lẽ ra phải được tổ chức một cách chuyên nghiệp để tạo uy tín với bè bạn bên ngoài. Nhưng ngay sau khi liên hoan kết thúc, hàng loạt bài báo đã lên tiếng về sự luộm thuộm, thiếu chuyên nghiệp và rất nhiều sơ suất không đáng có đã diễn ra: “Liên hoan phim quốc tế Việt Nam thiếu tính chuyên nghiệp” (Báo CAND ngày 19 tháng 10), “Chuyện tiêu lâm chỉ có ở Liên hoan phim quốc tế VN” (Megafun.vn ngày 22 tháng 10), “Nhìn lại LHP quốc tế VN: quá nhiều bài học” (Báo Đất Việt ngày 24 tháng 10), “Liên hoan phim: Khi văn hóa không đạt tầm văn hóa” (Tuần Việt Nam ngày 24 tháng 10)...

Điều đáng nói nhất, theo một số bài báo đã vạch ra, không chỉ ở sự

nghiệp dư trong khâu tổ chức, mà trong nhiều tình huống, từ những người tổ chức cho đến người dẫn chương trình, người tham dự... đã để lộ một văn hóa giao tiếp-ngoại giao rất kém, một sự thiếu tôn trọng những vị khách nước ngoài. Một trong những ví dụ như vậy là sự cố MC nổi tiếng Lại Văn Sâm không biết tiếng Anh nhưng đã dịch bịa ra những lời phát biểu của diễn viên Mỹ gốc Hoa Ngô Ngạn Tô, khiến cho những lời nói khiêm tốn, rất có văn hóa của người diễn viên nổi tiếng này biến thành huênh hoang và... tầm phào! Tác giả Lê Bá Thiện Cơ trong bài “Nguy cơ văn hóa suy đồi ở Việt Nam” đã phải kêu lên: “Có thể những con người ấy không hề biết xấu hổ, nhưng trước con mắt của thế giới, thì cả đất nước phải chuốc lấy sự xấu hổ.” Còn tác giả Trần Thị Kim Lê trong bài “Nhân vụ Lại Văn Sâm, nhìn lại vấn nạn về đạo đức văn hóa hôm nay” thì đề nghị: “Ông Lại Văn Sâm phải công khai xin lỗi diễn viên Ngô Ngạn Tô và toàn thể khán giả bốn phương về hành vi của mình.” Tuy nhiên, tác giả này cũng nói ngay: “Chỉ e rằng văn hóa Việt Nam hôm nay không còn biết xin lỗi là gì nữa.”

Và đúng là như vậy, bởi vì cho đến hôm nay ông Lại Văn Sâm vẫn “im lặng là vàng,” ông Lê Ngọc Minh - Cục phó cục Điện ảnh - đại diện BTC liên hoan phim quốc tế VN lần 1 còn bào chữa: “Tôi nghĩ ứng xử của anh Sâm hôm đó về cơ bản là cũng được, đặc biệt là với khán giả xem truyền hình, những người am hiểu tiếng Anh sâu. Tình huống ấy, người MC nhanh nhạy bắt buộc phải ứng xử như vậy... Anh Sâm can thiệp và nói cũng đúng đến 80, 90%. Tôi nghĩ cũng không cần àm ì quá sự cố này.” (Báo Pháp Luật TP. HCM ngày 28 tháng 10).

Từ việc chưa có thói quen xin lỗi, không đủ dũng cảm nhận trách nhiệm khi làm sai trong những chuyện đầu sao cũng chưa khiến ai phải chết (ngoại trừ... nhân vật chính “chết” cái tên) như vậy, đến gây chết người như hổ sục trên đường, các công trình vừa xây xong đã sập, lún... hoặc gây hậu quả nặng

nề cho cả đất nước, dân tộc... như vụ vỡ nợ Vinashin vừa qua, là một bức tranh tổng thể về sự xuống cấp toàn diện về văn hóa đạo đức trong xã hội. Và để xây dựng lại điều này sẽ phải mất một thời gian rất dài, dài hơn nhiều so với khoảng cách để bắt kịp về mặt kinh tế giữa một quốc gia này với một quốc gia khác!

Vụ bauxite Tây Nguyên tiếp tục “nóng”!

Cho đến ngày 29-10-2010, tức là chỉ 20 ngày sau khi bản kiến nghị yêu cầu ngừng ngay các dự án khai thác bauxite đang triển khai ở Tây Nguyên do Giáo sư Nguyễn Huệ Chi và một nhóm trí thức khởi thảo ngày 9-10-2010, đã có 2,408 người ký tên và vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Trong danh sách, người ta đọc thấy những nhân vật có tên tuổi từ bà Nguyễn Thị Bình nguyên phó chủ tịch nước, hàng loạt tướng lãnh, các đảng viên năm sáu chục năm tuổi đảng, các giáo sư, viện sĩ, nhà khoa học, các nhà văn nhà báo họa sĩ nhạc sĩ cho đến những người lao động bình thường, công nhân viên, học sinh... trong và ngoài nước. Một danh sách phải nói là rất phong phú, thuộc đủ mọi thành phần, lứa tuổi, và gốc gác, quan điểm chính trị xã hội chắc chắn cũng rất khác nhau. Nhưng tất cả đã đồng thuận với nhau gửi đến những người lãnh đạo cao nhất và những cơ quan có quyền lực lớn nhất của nhà nước Việt Nam lời yêu cầu khẩn thiết về việc ngừng dự án bauxite sau tám gương về thảm họa bùn đỏ ở nhà máy Ajka Timfoldgyar, Hungary.

Bên cạnh đó, người ta cũng chứng kiến hàng loạt bài viết xung quanh vấn đề này từ các trang báo của nhà nước, báo chí của người Việt ở hải ngoại cho đến các diễn đàn độc lập, các trang blog cá nhân. Số lượng bài viết đã nhiều, mà người viết cũng đa dạng chẳng khác gì danh sách ký tên vào bản kiến nghị. Về phía những người phản đối dự án, có các nhà khoa học, nhà chuyên môn, chuyên gia về kinh tế... như Tiến sĩ Nguyễn Thành Sơn, chuyên gia kinh tế Bùi Kiến Thành, chuyên gia kinh tế Phạm Chi Lan, PGS. TS. Nguyễn Đình Hòa, TS.

Nguyễn Quang A, ông Nguyễn Văn Ban, nguyên trưởng ban dự án Nhôm, tổng công ty Khoáng sản, TS. Tô Văn Trường, nguyên viện trưởng Viện Quy hoạch Thủy lợi Miền Nam,... các đại biểu Quốc hội như ông như ông Dương Trung Quốc, ông Nguyễn Minh Thuyết, GS. Nguyễn Lân Dũng, ông Lê Quang Bình,... cựu cán bộ chính phủ như GS. Chu Hào, GS. Đặng Hùng Võ... các nhà văn Nguyễn Quang Thân, Nguyễn Quang Lập, nhà thơ Thanh Thảo, nhà thơ Nguyễn Duy, và rất nhiều nhà báo, blogger... Về phía những người vẫn kiên quyết ủng hộ dự án, số lượng ít hơn nhiều.

Và nếu như trong những tiếng nói phản biện, có nhiều ý kiến rất thuyết phục về mặt lập luận, dẫn chứng logic, khoa học, đồng thời thể hiện một tấm lòng tha thiết vì lợi ích của đất nước, vì môi trường sống chung của dân tộc và tương lai của các thế hệ con cháu thì ngược lại, những ý kiến bênh vực dự án lại không thuyết phục được người nghe bởi những lời cam kết hứa hẹn chung chung không có cơ sở hoặc nói lấy được. Chẳng hạn như ông Nguyễn Thanh Liêm, trưởng ban nhôm-bôxít, tập đoàn Than-Khoáng sản Việt Nam (TKV) khẳng định: “Chỉ động đất mới vỡ được hồ bùn đỏ Tây Nguyên” (báo VnExpress ngày 21 tháng 10); ông Nguyễn Mạnh Hùng, phó tổng giám đốc tập đoàn Than-Khoáng sản Việt Nam (TKV), chiều 20 tháng 10, tại cuộc họp báo của TKV còn nói mạnh hơn: “Hồ chứa bùn đỏ Tây Nguyên chịu được động đất cấp 7”; ông Bộ trưởng Bộ Tài nguyên-Môi trường Phạm Khải Nguyên: “Bộ TNMT khẳng định, hai khu xử lý bùn đỏ này là an toàn. Tuy nhiên, vì chưa vận hành nên chúng tôi mới khẳng định sự an toàn trên lý thuyết và chạy mô hình” (!) (Báo Lao Động ngày 23 tháng 10); còn ông TS. Nghiêm Vũ Khải, phó chủ nhiệm Ủy ban Khoa học Công nghệ và Môi trường của Quốc hội thì cho rằng không thể tùy tiện đình chỉ dự án bauxite: “Nếu dự án đó chưa vận hành, phải yêu cầu xây bê chứa bùn đỏ xong mới được vận hành, nếu cố

tình vi phạm thì mới đình chỉ.” Thậm chí, theo ông “không cần thiết phải đưa vấn đề này thành một danh mục trong chương trình nghị sự” của Quốc hội, vì “QH rất nhiều vấn đề quan trọng phải bàn thảo, nhưng thời gian lại có hạn”... Và “nếu xét từng công trình một, vốn theo quyết định mới đây nhất là phải từ 35 nghìn tỷ đồng trở lên, dự án này cũng chưa chạm, nên không đạt công trình trọng điểm quốc gia được.” (Bee.net.vn ngày 28-10)...

Báo chí nhà nước, sau một thời gian dài yên lặng hoặc chỉ đề cập đến một cách có mức độ về vấn đề bauxite, nay đã nhập cuộc rất tích cực cùng với báo chí “lề trái.” Báo VietnamNet còn tổ chức một buổi tranh luận trực tiếp về chủ đề “Nên hay không nên tiếp tục dự án bôxít Tây Nguyên” giữa những người chủ trương tiếp tục dự án và những người chủ trương không nên tiếp tục để người dân có thể tự mình suy xét, đánh giá vấn đề. Báo Dân Trí và Diễn Đàn Kinh Tế Việt Nam (VNR500) thì tổ chức thăm dò ý kiến bạn đọc, kết quả trên cả hai báo, hầu hết ý kiến, chiếm đến hơn 90% đều đồng tình với việc dừng dự án bôxít.

Lòng dân như vậy là quá rõ. Dự án cũng đã được mở xé trên mọi khía cạnh, mọi góc nhìn. Cái lợi cái hại trong việc khai thác bauxite, qua bao nhiêu lời phân tích thấu tình đạt lý của các nhà khoa học, giới chuyên môn, giới trí thức... tưởng không cần phải nhắc lại nữa. Một dự án mà về kinh tế rất rủi ro, nguy cơ thua lỗ, nợ nần có thể còn lớn hơn cả vụ Vinashin, và tác hại vô kể về mặt môi trường, an ninh quốc phòng cho đến vấn đề văn hóa, dân tộc, đời sống của đồng bào ở Tây Nguyên... nói như nhà văn Nguyễn Ngọc khi trả lời đài BBC ngày 28 tháng 10: “môi trường Tây Nguyên vốn đã bị tàn phá nặng nề trong 30 năm qua, nay các dự án khai thác bauxite sẽ là ‘cú đánh cuối cùng làm tan tành Tây Nguyên,’ thì còn lý do gì mà vẫn cứ lao vào?”

Người dân đang chờ xem nhà nước Việt Nam sẽ làm gì?

Thật ra đối với những người lãnh đạo cao nhất của nhà nước Việt

Nam, tai họa bùn đỏ ở Hungary và sự phản đối mạnh mẽ của người dân vô hình trung là cái cớ để họ có thể rút lui mà không sợ mất lòng các công ty của Trung Quốc và cả nhà nước Trung Quốc, lại còn được lòng dân.

Còn nếu họ cứ cố làm, sự thật cũng sẽ bày ra trước mắt người dân, kể cả những ai vẫn còn cố tin và bênh vực Đảng và nhà nước Cộng sản Việt Nam, rằng những người có trách nhiệm cao nhất ở đất nước này đang vì quyền lợi của ai, họ đang bảo vệ cái gì. Nếu không vì lợi ích của đất nước, không vì sinh mệnh sống còn của nhân dân, họ có còn xứng đáng ngồi ở những chỗ họ đang ngồi nữa không?

Vụ bauxite Tây Nguyên, suy cho cùng cũng là phép thử cho sự tồn vong của chế độ. ●●●●●●●●

mấy ngày sau tuyên bố đã nâng thiết kế từ 7 độ lên 9 độ Richter. Tôi thấy có 2 điều cần nói lại với quý lãnh đạo Bộ Công thương như sau:

a. Thiết kế chống động đất cấp lớn, không phải muốn nâng là nâng cái ào như nâng nền nhà từ 7 tấc lên 9 tấc. Nó đòi hỏi một sự tính toán cẩn thận, tỷ mỉ, với sự cộng tác của nhiều chuyên gia về địa chất công trình, xây dựng, kiến trúc, sức bền vật liệu... và đặc biệt phải đòi hỏi thời gian khá dài mới làm xong. Chính phủ mới yêu cầu bữa trước bữa sau đã làm xong thì, **một là anh thần thánh, hai là anh nói cuội.**

b. Khi lãnh đạo Bộ Công thương tuyên bố chúng tôi đã nâng lên cấp 9, tôi cho rằng đó là một phát biểu đối trá. Trong thang độ Richter, **cấp 9 là cấp kinh hoàng, mức độ của nó là gây ra thảm họa trên một vùng rộng lớn hàng trăm kilômét vuông (cấp 10 dẫn đến ngày tận thế, hủy diệt toàn cầu).** Nó có thể làm sụp núi, biến dạng địa hình, mặt đất nứt toác ra. Với cấp này, hầu như không

thương, có dám đứng ra công khai với công luận không?

Thật ra ở Tây Nguyên khó lòng xảy ra động đất 9 độ Richter. Các nghiên cứu địa chất đã chỉ ra có thể chỉ từ 7 độ Richter trở lại. Nhưng tôi muốn phân tích để mọi người thấy rõ, đã nói dối cái này được thì nói dối cái khác được. Vì vậy chúng ta cũng khó tin rằng hồ chứa bùn đỏ Tây Nguyên kháng động đất 7 độ Richter. Vì các vị nói lấy được ngày hôm nay, hàng chục năm sau mới xảy ra động đất. Khi đó quý vị đã về hưu hết rồi, còn ai ngồi đó mà chịu trách nhiệm. Cho nên ở đây đòi hỏi sự thành thật, vì đất nước này, sông núi này là của chúng ta, của tôi, của quý vị, của con cháu quý vị. Đừng nên nói lấy được, đừng lừa dối Đảng, Nhà nước, Quốc hội, lừa dối Nhân dân.

2. NƯỚC MƯA, NƯỚC THẢI NHIỆM ĐỘC CHẢY ĐI ĐÂU SAO KHÔNG THẤY NHẮC ĐẾN?

Trong các công trình xử lý chất thải, vấn đề nan giải nhất là xử lý nước mưa. Với một công trình khổng lồ đến 250 ha thì không thể làm mái che. Ngay một bãi rác của thành phố vài ha đã không làm nổi mái che rồi. **Mặt khác, các hồ bùn đỏ ở Tây Nguyên hiện nay do nằm trong vùng trũng nên nó còn nhận nước mưa ở nơi khác tràn về. Lượng nước sẽ rất lớn.** Tôi không thấy công bố lượng nước tràn vào các hồ chứa mỗi năm là bao nhiêu. Nước này sẽ "chiết" các hóa chất độc hại trong bùn đỏ mà nhiều nhất là xút tàn dư, sẽ chảy đi đâu sao không thấy nói đến?

Tôi cho rằng, **quý vị đang tính chuyện để cho nó chảy tràn ra sông suối, hòa vào 2 hệ thống sông Đồng Nai và Mê Kông để xuống phía hạ lưu, hủy diệt hàng loạt vùng đất phía Nam. Đó là điều chắc chắn xảy ra.**

Ngoài nước mưa, thì lượng nước sản xuất khổng lồ cũng chứa đầy xút và các hóa chất độc hại khác cũng chảy ra sông suối mà thôi. Chứ nó biết chảy đi đâu?

3. CÁC TÀNG NƯỚC DƯỚI ĐẤT CHẮC CHẴN BỊ NHIỄM BẨN

Trước hết tôi xin khẳng định ngay từ đầu, nước dưới đất cũng được coi là tài nguyên thiên nhiên. Bây giờ tôi không nói đến động đất 9 độ Richter thuộc loại "khoa học viễn tưởng" của quý vị Bộ Công thương nữa, tôi chỉ nói từ 7 độ trở xuống thôi. Và tôi giả định rằng quý vị đã thiết kế các bờ bao tốt để nó không bị vỡ làm tràn bùn đỏ ra môi trường, tôi xin nêu 2 v/d sau đây:

+ Động đất khoảng 7 độ Richter,

Bài toán môi trường CHO HỒ BÙN ĐỎ TÂY NGUYÊN CHƯA GIẢI ĐƯỢCLuật gia Trần Đình Thu 01-11-2010.....

Tôi trước đây đã tốt nghiệp hệ chính quy ngành địa chất thuộc khoa địa lý địa chất, Trường đại học tổng hợp Huế vào năm 1989, thời kỳ làm báo từ 1995-2000 có viết về mảng xử lý chất thải. Tuy nay chuyển qua làm văn nghệ, đã lâu không làm chuyên môn địa chất nữa, nhưng có thể tranh luận được những vấn đề tổng quát. Tôi đã viết một bài trên báo chính thống nhưng chưa đăng được. Vì vậy qua website bác Trần Nhung, tôi xin trao đổi ở góc độ an toàn cho môi trường với mục đích là đóng góp tiếng nói phản biện với dự án bauxite Tây Nguyên.

1. CHỐNG ĐỘNG ĐẤT 9 ĐỘ RICHTER, MỘT NGUY BIỆN

Vừa, qua khi dư luận xôn xao về sự cố bùn đỏ Hungary, có lẽ để trấn an dư luận nên chính phủ yêu cầu Bộ Công thương phải đặt vấn đề nâng độ an toàn thiết kế của các hồ chứa bùn đỏ lên cao. Yêu cầu của chính phủ là chính đáng, thể hiện sự quan tâm đến môi trường.

Theo thông tin trước đó, các hồ này đã được thiết kế chống động đất ở mức độ 7 độ Richter. Khi chính phủ yêu cầu, lãnh đạo Bộ Công thương

có công trình nhân tạo nào tồn tại nổi. Làm sao quý vị có thể thiết kế kháng động đất cấp 9 chỉ trong mấy ngày?

Tôi điểm lại vài trận động đất lớn để quý lãnh đạo bộ thấy rõ:

+ Trận động đất mạnh 9,2 độ Richter ngày 26-12-2004, làm rung chuyển đáy biển Ấn Độ dương, tạo ra sức mạnh tương đương 23.000 quả bom nguyên tử. Nó tạo ra với những cơn sóng khổng lồ cao 15 m, tràn vào bờ biển của 11 nước trong đó Thái Lan bị thiệt hại nặng nề mà hẳn quý vị còn nhớ. Con số thiệt mạng chính thức được báo cáo là gần 227.900 người. Đây là do xảy ra ở dưới đáy sâu đại dương, nếu xảy ra trên cạn thì không thể tưởng tượng nổi.

+ Trận động đất mạnh chỉ mới 7,8 độ Richter năm 1920 tại Haiyuan, Ninh Hạ, Trung Quốc mà đã làm các con sông đổi dòng chảy và một loạt núi sụp đổ. Sự tàn phá xảy ra đồng loạt trên 7 tỉnh Trung Quốc. Ước tính 200.000 người thiệt mạng.

Như vậy để quý lãnh đạo Bộ Công thương hình dung ra mức độ của động đất theo các cấp. Tôi xin hỏi, tác giả nào hứa thiết kế chống động đất 9 độ Richter với lãnh đạo Bộ Công

có thể gây sụt lún, nứt nẻ đáy hồ, quý vị xử lý thế nào?

+ Động đất nhỏ hơn 7 độ, sự rung chuyển có thể làm đứt các lớp vải kỹ thuật chống thấm lót đáy hồ, quý vị xử lý thế nào?

Tôi cho rằng quý vị khó lòng xử lý được ô nhiễm các tầng nước dưới đất trong trường hợp nêu trên.

4. KHÔNG CẦN ĐỘNG ĐẤT, KHÔNG CẦN THỜI TIẾT BẤT THƯỜNG, MÔI TRƯỜNG CŨNG BỊ HỦY HOẠI.

Nói động đất cấp này cấp nọ là nói cho hết ý. Tôi cho rằng trong điều kiện bình thường nhất, **không cần động đất, không cần mưa bão lớn, thì hàng triệu mét khối nước chứa đầy xút và các hóa chất độc hại khác mỗi năm sẽ hủy diệt tôm cá, thực vật thủy sinh trên 2 hệ thống sông Đồng Nai và Mê Kông**, biến các vùng đất ven sông thành đất chết trong tương lai gần.

Tôi mong quý vị lãnh đạo Bộ Công thương hãy bình tâm xem xét.

<http://trannhuong.com/news>

cho người ta thấy rõ tính chất ba hoa của người nói. Chẳng lẽ khi xảy ra đại họa bùn đỏ dâng tràn, gây ô nhiễm trầm trọng cho toàn thể miền đồng bằng sông Đồng Nai, chính quyền bắt ông bỏ tù thì sẽ giải quyết được vấn nạn môi trường sao? Thiết nghĩ, điều mà mọi người đang mong chờ ở ông là kiến thức kinh nghiệm chuyên môn ông dùng để lý giải cho sự an toàn của hồ bùn đỏ. Ông dùng quên hàng trăm ngàn người cũng có kiến thức khoa học cơ bản đang lắng tai nghe ông giải bày và thuyết phục đấy. Tôi không hiểu bao nhiêu chuyên gia, tiến sĩ, giáo sư viên chức của Nhà nước đâu mà để cho một ông "chuyên gia độc lập" tuyên bố tràn cung mây với báo chí truyền thông như vậy?

Tôi có cảm tưởng ông chỉ biết nói lại những gì mà nhà thầu TQ (hay cán bộ TKV) dự tính cho cái hồ bùn đỏ, ông chỉ làm phận sự một

m để tạo một cái hồ vĩ đại thì **khối lượng đất đá đào lên khoảng 16 triệu mét khối đem đổ đi đâu?** Cần bao nhiêu tháng để thực hiện công đoạn này? Trong khi nhà thầu thiếu nhân công và thiết bị để hoàn tất công trình!

2- Sau đó bắt đầu trải đều một lớp đất sét dày khoảng 250 mm (0,25 x 1.100.000 = 275.000 m³). **Khối lượng đất sét vĩ đại này lấy từ nơi nào ra để đem lên cao nguyên vậy ông Trạch?** Chuyên chở dưới dạng gì (ướt hay khô)? Tiếp theo phải trải lên hai lớp vải kỹ thuật, một lớp màng chống thấm HPDE, mỗi lớp có diện tích hơn 1.000.000m². Nhà thầu đã đặt đơn tìm mua chưa? Nơi nào sản xuất? Phải ghép và nối từng miếng vải lại với nhau thật kín, để bảo đảm dung dịch xút NaOH không rò rỉ thấm vào mạch nước ngầm, bằng phương pháp gì vậy? Đề nghị ông Trạch cung cấp thêm chi tiết.

3- Sau cùng là lấp một lớp cát thô mịn dày khoảng 60cm (0,6 x 1.100.000 = 660.000m³), tìm đâu ra? Chắc phải xuống biển hay đồng bằng xúc cát chở lên! Khi sử dụng xe cơ giới hạng nặng để đổ cát phân bố đều lên ba lớp vải này, làm sao tránh được hư hại, rách nát vải, nhờ ông Trạch, chuyên gia luyện kim, giải thích hộ. Trong thời gian thi công khoảng 3-4 tháng, **nếu gặp mưa lũ tràn về** thì nhà thầu có biện pháp gì để bảo vệ nhân công, máy móc đang làm việc nơi thung lũng?

4- Còn nữa, **đào một con kênh bao bọc xung quanh hồ, sâu 2m, rộng 2m và xây nhiều con đập ngăn hồ thành tám khoang.** Vì tám khoang ngăn cách biệt lập, cho nên phải cần đến một hệ thống di chuyển ống thoát bùn đỏ từ khoang này sang khoang khác nối với trạm máy bơm từ khu công nghiệp. Ông Trạch có nắm chi tiết gì về hệ thống này không? Ông thử làm con tính xem con kênh chống tràn 2m x 2m xung quanh hồ có dung tích là bao nhiêu và thời gian báo động là bao lâu sau khi hồ bùn đỏ bị tràn vì lũ? Chi tiết này quan trọng đấy ông!

5- Theo dự kiến, **hồ bùn đỏ được đặt trong một thung lũng xung quanh là đồi núi, dĩ nhiên**

BÔXÍT TÂY NGUYÊN

Màn kịch lừa phỉnh vẫn tiếp tục

Lê Quốc Trinh 10-11-2010

Kính gửi ông Trần Văn Trạch, chuyên gia luyện kim độc lập.

Không ngờ rằng sau 18 tháng kể từ bài phản biện đầu tiên đăng trên *Bauxite Việt Nam* (tháng 4-2009) tôi vẫn phải ngồi viết tiếp về nỗi bức xúc trước thực trạng đau buồn của sự kiện Bauxite Tây Nguyên.

Nhân đọc bài "*Bổ sung thiết kế an toàn cho hồ bùn đỏ*" đăng trên *Tuổi trẻ* ngày 7-11-2010, lời tuyên bố sùng sục của ông T.V. Trạch, kỹ sư luyện kim, làm tôi sững sốt: "...*Với tư cách một chuyên gia độc lập, ông Trạch cho rằng không cần phải lo xa chuyện vỡ đập. "Nếu cho phép đảm bảo với Quốc hội, tôi đảm bảo nếu vỡ hồ thì tôi sẵn sàng đi tù", ông Trạch tuyên bố*"

Tôi có cảm tưởng ông Trạch muốn làm anh hùng cái thế, nguyện đem thân xác ra hy sinh cho đại cuộc. Nhưng ở thời đại khoa học kỹ thuật tiên tiến này, những lời tuyên bố oang oang trống rỗng đó chỉ làm

nhà tiếp thị quảng cáo hàng mà thôi. Tôi xin phép nêu vài chi tiết kỹ thuật để ông kiểm chứng:

1- Theo dự kiến của TKV và nhà thầu TQ, hồ chứa bùn đỏ tương lai khoảng 110 hecta, có nghĩa là diện tích 1.100.000m² (Rộng bao nhiêu mét? Dài bao nhiêu mét?). Có hai khả năng:

a) Nếu lợi dụng thung lũng sâu 10-12m gần nhà máy, thì không cần đào bới nhiều, chỉ cần khai hoang (chặt cây, phát cỏ), đào lớp đất bên trên tới độ sâu cần thiết 14m so với mặt bằng nhà máy. Cho đến giờ phút phải đoàn lên tham quan, vẫn chưa thấy nhà thầu sửa soạn thi công? Thế thì chờ đến bao giờ mới làm để kịp ngày khai trương (tháng 3-2011) sắp tới? Sử dụng bao nhiêu xe ủi đất, cào đất, xúc đất, chở đất, phải mở một con đường cho xe chở đất di chuyển? Rồi lại phải dự kiến một bãi đất hoang để tiếp nhận?

b) Nếu cần phải đào bới bãi bãi đất cạnh nhà máy xuống độ sâu 14

BÙN ĐỎ NGUYỄN TẤN DŨNG

******Ngô Nhân Dụng* 09-11-2010*****

Nguyễn. Blog Phạm Viết Đào)

trong mùa mưa đó là chỗ trũng thấp nhất để tiếp nhận nước lũ tràn từ trên cao, vậy thì ông đã tính toán khả năng chứa của hồ trong mùa lũ lụt chưa, cộng thêm với 8 triệu mét khối bùn đỏ? Đề nghị ông Trạch trình bày địa thế thung lũng này để mọi người chiêm ngưỡng xem có thật đây là khu lòng chảo bị núi non vây chặt không lối thoát. Thiết tưởng nếu không có lối thoát thì thung lũng này đã biến thành một cái hồ thiên nhiên từ lâu rồi, hoặc có độ thâm thấu cao để nước ngấm chảy xuống đồng bằng.

Tôi chỉ có bấy nhiêu nghi vấn, vì bản khoản trước hiểm họa môi trường khôn lường mà tôi đành phải mạo muội lên tiếng, đề nghị ông Trần Văn Trạch, chuyên gia luyện kim độc lập, giải thích cặn kẽ. Từ đó đề nghị ông tính nhẩm giùm xem chi phí đào và xây một cái hồ vĩ đại và phức tạp như thế sẽ ngốn hết bao % trong ngân sách Nhà nước. Có lẽ vì vậy mà "người ta" còn chần chừ chưa ai dám lấy quyết định... và công trình cứ bị đình trệ dài dài, tôi thăm nghĩ thế!

Kính chào ông.

L. Q. T. Canada

Đoàn công tác của Quốc hội và Chính phủ hôm 6-11-2010 đã khảo sát thực địa công trường dự án bê-xít Tân Rai, Lâm Đồng. Tại chuyến thực địa này, có ông Trần Văn Trạch, một nhà khoa học lâu năm trong lĩnh vực bô-xít-alumin. Ông bày tỏ quan điểm ủng hộ dự án của Vinacomin: "Dự án này bé mà một số nhà khoa học khác nói quá lên, ngoa ngôn. Tôi thấy rằng, công nghệ xử lý bùn đỏ ở dự án Tân Rai không hề lạc hậu mà là tiên tiến nhất trong công nghệ bùn ướt hiện nay".

Theo ông Trạch, vì dự luận gay gắt nên chủ đầu tư Vinacomin phải chạy theo tập trung tăng tính an toàn cho dự án, do đó có "nguy cơ" tăng chi phí đầu tư, giảm hiệu quả kinh tế vì phải "áp dụng" các giải pháp thiết kế "vượt tiêu chuẩn", không cần thiết... Theo ông Trạch, "bùn đỏ sau khi đông cứng sẽ không tan trở lại nên không lo thấm ra môi trường". Nó chỉ nguy hại ở chỗ lượng xút (NaOH) dư sau khi tuyển quặng, khi thải vào nguồn nước sẽ làm tăng độ pH của nước. Ông cho rằng, không cần phải lo xa chuyện vỡ đập. "Nếu cho phép cam đoan với Quốc hội, tôi đảm bảo nếu vỡ hồ thì tôi sẵn sàng đi tù" - ông Trạch khẳng định. (Trích Phạm Huyền, Có thể xây

Trong tiếng Việt, mai một nếu quen dùng, sẽ có thứ bùn gọi tên là Bùn đỏ Nguyễn Tấn Dũng. Cũng giống một từ người Pháp đã đặt ra trong ngữ cảnh của họ, Vespasienne. Danh từ này là do tên Vespasianus, một hoàng đế La Mã (69-79 CN).

Vespasienne, nghĩa là chỗ đi tiểu công cộng. Hoàng đế Vespasianus đã có sáng kiến đặt những cái chum ở bên đường cho người qua lại lấy chỗ đi tiểu. Khi còn làm chức "aedile," giống như cảnh sát trưởng đô thành ngày nay, ông đã bị hoàng đế Caligula trừng phạt vì để cho kinh đô đế quốc, với hàng triệu dân vào thời đó, thiếu vệ sinh. Hình phạt được thi hành là lột chiếc áo khoác (toga) của ông ta, đem ngấm áo vào những xú uế ngập ngụa trên đường phố (sau đó có bắt ông ta mặc áo lại hay ngay không, sách không nói rõ)! Các sử gia kê đường phố La Mã 2000 năm trước rất nhơ nhớp, vì nhiều nhà đem thùng vệ sinh đổ ngay ra mặt đường. Nếu bây giờ quý du khách đi trên các con phố cổ thấy những tảng đá dọc theo đường, đó chính là để cho nhân dân có chỗ đặt chân tương đối sạch sẽ!

Các nhà nguyên ngữ học cho là sở dĩ tên tuổi Vespasianus được nhắc nhở đến bây giờ trong tiếng Pháp Vespasienne là vì ông còn buộc ai sử dụng cái chum của hoàng đế phải trả hai đồng xu, không kê dùng lâu hay mau! Và sau đó, còn có thể thêm sáng kiến kiếm tiền khi sai bán những thùng nước phé thải cho nông dân ngoại thành làm phân bón. Chính vì thế mà tên hoàng đế Vespasianus đã lưu danh thiên cổ, nói cách khác là lưu xú vạn niên!

Bây giờ, ở Việt Nam khi nghe tin có con lũ bùn đỏ ở Hà Giang, người ta chợt nghĩ đến ông Nguyễn Tấn Dũng, đặt tên loại bùn này là Bùn đỏ Nguyễn Tấn Dũng. Trước đây, mọi người đã biết có bô-xít trong các tảng đá vôi ở Hà Giang,

tháng 11, một con lũ bùn đỏ tràn xuống xóm Nà Kéo, xã Duyệt Trung, thị xã Cao Bằng. Dân trở tay không kịp, nhiều nhà cửa, súc vật "bị bùn đỏ nuốt chửng" theo lời báo chí trong nước. Dọc hai bên bờ suối dài khoảng 2 km, toàn là bùn đỏ. Bộ máy thông tin của nhà nước xã hội chủ nghĩa giải thích nguyên nhân là đập chắn nước thải rửa quặng của xí nghiệp khai thác quặng sắt Nà Lũng bị vỡ nên gây ra tai nạn này. Nhưng dân bán tin bán nghi! Và ai cũng liên tưởng đến vụ bùn đỏ tràn ngập ở Hungary gần đây, do mỏ khai thác bô-xít gây nên. Cái tên ông Dũng từ nay có thể được lưu danh hậu thế, không khác gì tên Vespasienne!

Có lẽ để cho dư luận bỏ qua chuyện Bùn đỏ, cho dân lãng quên luôn cả hai kiến nghị phản đối việc khai thác Bô-xít ở Tây nguyên, cho nên nhà nước đã ra tay bắt Luật sư Cù Huy Hà Vũ! Vừa đánh vào một luật sư của mạng lưới Bô-xít, vừa đánh lạc hướng dư luận. Khi trong số những người ký tên vào bản kiến nghị do nhóm các giáo sư Nguyễn Huệ Chi, Phạm Toàn, vân vân khởi xướng lại có tên nhiều vị tướng lãnh, học giả, kể cả những người đã từng phục vụ đảng suốt đời như các bà Nguyễn Thị Bình, Võ Thị Thắng, thì đảng cảm thấy nhột quá, ra tay bây giờ là đúng lúc.

Các ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng đã quả quyết việc cho Trung Quốc khai thác Bô-xít là chủ trương chiến lược của đảng Cộng sản. Phải làm sao cho dư luận đừng ai nghĩ tới cái ung nhọt đó nữa, để các công ty Trung Quốc làm ăn. Công an trước đây đã ra tay gây nhiều vụ đánh lạc hướng dư luận, trong lúc vẫn đe dọa nhóm chủ trương mạng Bô-xít Việt Nam, nhưng chưa có hiệu quả. Bất người làm blog "Cô Gái Đồ Long," một tờ báo mạng chuyên về xì căng đan có 23 triệu người vào đọc; nhưng cũng chẳng ai quên được vụ Bô-xít. Bất

Luật sư Lê Thị Công Nhân, nhưng lại thả ngay. Hạch tội Nguyễn Tấn Dũng ở Quốc hội về vụ Vinashin làm biến mất 4,5 tỷ Mỹ kim trong mấy năm “làm kinh tế,” cũng chưa đủ. Bây giờ, guồng máy công an đã bắt ông Cù Huy Hà Vũ, người nhận làm luật sư cho mạng Bôxít Việt Nam. Một công đôi việc, vừa gây sôi nổi trong dư luận, vừa đe dọa thẳng vào mạng Bôxít.

Luật sư Cù Huy Hà Vũ đã nhiều lần cù nách đảng, cù vào nhiều huyết “nhậy cảm” khác làm cho đảng luôn luôn bị nhột. Nhưng trong đảng Cộng sản cái nách bên phải bị cù có khi cái nách bên trái nó lại cười khúc khích, cù vào chỗ khác thì cả hai cái nách đều khoái chí, có khi cái nách lại xúi cho họ Cù cứ tiếp tục cù vào cái bàn chân. Vì thế cho nên lâu nay ông Cù Huy Hà Vũ cứ tiếp tục cù mà vẫn còn được yên thân. Có người tin rằng ông đã được một nhóm bên trong đảng che chở, cho nên mới bạo mồm bạo miệng như vậy. Nhưng nhiều người biết Cù Huy Hà Vũ vốn là tay trên trời dưới đất không sợ ai cả, có lúc giận bỏ lăm chiêm miêng đất nhỏ cũng làm đơn kiện cả bộ, can mãi mới thôi. Lại có người Hà Nội nói Cù Huy Hà Vũ tin rằng mình có chân mạng, thế nào cũng phải lãnh đạo dân Việt Nam, vì cái số như thế không thể tránh được. Rất có thể Cù Huy Hà Vũ chỉ là một người nóng và thẳng, không biết sợ ai cả, như Bác sĩ Hà Thúc Nhân thời Việt Nam Cộng Hòa xưa kia. Hà Thúc Nhân từng tử thủ trong bệnh viện, tuyên bố nếu không dẹp được tham nhũng thì tự sát; ông cũng từng ra trước Quốc hội họp báo tố giác tham nhũng. Dân Việt Nam không thiếu những người khảng khái, táo tợn như vậy. Dù không biết có giả thuyết nào giải thích đúng hành vi của Cù Huy Hà Vũ, phải công nhận là ông làm được những việc rất đáng phục, luôn luôn thọc nách đảng.

Đảng ra tay bắt Cù Huy Hà Vũ, nhưng vụ bắt bớ này lại được đạo diễn rất vụng về, ngớ ngẩn, có thể gọi là lố bịch!

Nửa đêm mùng 4 tháng 11, công an nước CHXHCNVN bắt Cù Huy

Hà Vũ ở một khách sạn trong Sài Gòn, cùng với một phụ nữ, gán cho tội danh là “Quan hệ với gái mãi dâm.” Công an tung lên mạng lưới hình ảnh, trong đó có cả hình Cù Huy Hà Vũ cời trần. Đây là một tin giật gân, loại thông tin chuyên được các tờ báo của công an khai thác để câu khách bán báo.

Nhưng nhiều người đã nêu lên các điều đáng nghi ngờ. Những bức hình có vết ghép lại, không phải hình thật. Bức hình ông luật sư cời trần đã được chụp từ nhiều tháng trước. Điều lố bịch nhất là không nước nào lại đem công an từ trên bộ xuống làm công việc khám khách sạn, bắt người mua bán dâm, một công việc thuộc thẩm quyền của Cảnh sát Kiểm tục! Ông Cù Huy Hà Vũ không cần phải tự biện hộ, chính bà vợ ông cũng tin rằng ông vô tội! Phản ứng ngược: bà Nguyễn Thị Dương Hà, một luật sư, tin rằng chính nhà nước Cộng sản mới có tội! Bây giờ bà đã phản đồng, tố cáo công an và nhà nước đã xúc phạm cả ông lẫn gia đình bà.

Biết bị hớ, nghiệp vụ loảng choảng không đầu vào đầu, guồng máy công an và tuyên truyền của đảng Cộng sản bèn sửa sai ngay. Chế độ độc tài nào cũng vậy, phải dùng hai cánh tay: Đàn áp và Dối trá. Họ rêu rao lên là mới đến khám nhà CHHV và tìm ra chứng cứ ghép ông vào tội “tuyên truyền chống đảng và âm mưu lật đổ chính quyền, vi phạm điều 88 trong bộ luật hình sự!” Từ tội mua dâm chuyển sang tội âm mưu lật đổ chính quyền, nghe không khác gì thơ Bút Tre!

Nhiều người Việt Nam thấy thế rất buồn. Đây là một bằng chứng cho thấy ngay cả bộ máy công an cũng bắt lực thâm! Đáng buồn, vì xưa nay công an là guồng máy chạy tốt nhất ở trong đảng Cộng sản Việt Nam. Kỹ sư công chánh có thể xây cầu chưa xong đã sập. Bộ Giáo dục có thể bắt lực để cho trẻ em ở thôn quê thất học; đào tạo sinh viên ra trường đến hăng ngoại quốc nào người ta cũng phải huấn luyện lại. Hải quân có thể bắt lực không bảo vệ được ngư phủ Việt Nam, để cho “tàu lạ” cướp thuyền, cướp máy móc và tôm cá, bắt cóc, đòi tiền

chuộc! Cả guồng máy cai trị có thể bắt lực để cho nước công phình lên tràn ngập các thành phố Sài Gòn, Hà Nội; đêm đêm dân nằm ngủ nghe tiếng nước chảy dạt dào dưới gậm giường, người này lại đổ cho người kia! Tất cả các cơ quan cai trị có thể làm ăn bết bát, không đầu vào đầu cả; nhưng công an xưa nay vẫn là bộ máy chạy tốt nhất, không ai chê được. Châm ngôn của công an là “Đảng còn, mình còn” có thể tin là họ làm được!

Bây giờ chính guồng máy có công suất tốt nhất đó lại làm ăn loạng choạng! Nhiều người rất thất vọng! Tại sao các chiến sĩ công an lại vụng tính như thế? Nếu đã tính bắt người để gán tội “tuyên truyền chống đảng và âm mưu lật đổ chính quyền, vi phạm điều 88 trong bộ Luật Hình sự nhà nước XHCN” thì cứ đến gõ cửa nhà người ta ở Hà Nội, đòi xét nhà rồi đem tài liệu do mình chế tạo ra nhét vào gậm giường, cứ theo đó mà kết tội cũng được. Tại sao còn đi theo đuôi vào tận Sài Gòn, rình mò ở khách sạn cứ như bọn du côn được các bà Hoạn Thư thuê mướn! Phá cửa xông vô phòng, lại còn bày ra chuyện ghép hình mua bán dâm cũng ghép vội vã, tất cả thành công cốc! Để làm cái gì? Thật là khó hiểu!

Một cách giải thích giản dị, là thực sự công an nó như vậy, khả năng của nó không hơn gì các kỹ sư làm cột xi măng cốt tre cả! Xưa nay người ta cứ sợ công an, không phải vì họ giỏi, mà chỉ vì họ đông quá, lấy thịt đè người. Họ lại không phải theo một quy tắc luật pháp hay đạo đức nào cả, bất cứ hành động nào cũng sẵn sàng nhẫn tâm thi hành, miễn là “bảo vệ đảng!” Cả bộ máy đó chạy khi nào được trên chỉ huy thống nhất.

Nhưng khi ngay ở bên trong đảng, trên tận chóp bu, mà có cảnh đấm đá nhau tranh quyền trước ngày đại hội đảng, thì guồng máy đó không chạy được như trước nữa. Một ông bảo phải làm cái này “vì đảng”, ông khác lại bảo làm cái khác. Bỏ ai biết đâu mà bảo vệ được các ông! Tệ nhất là guồng máy công an có thói quen nghe lệnh trực tiếp từ các cụ ở trên ban ra cho các bộ

phận bên dưới. Không như thời Trần Quốc Hoàn, chỉ có một người nắm đầu tất cả, vừa lo đất đai cho chủ tịch nước, vừa lo thủ tiêu gái khi không dùng tới nữa, tất cả được kín đáo thi hành trong ngoài không ai dám nói! Bây giờ phân công ra, có khi sinh loạn, nhất là trong thời đại Internet này.

Có thể trong thời gian qua, một bộ phận đang lo gài bẫy, bêu xấu những người lớn tiếng bất đồng ý kiến với đảng, bằng cách rình mò khách sạn, bắt kẻ là ai. Trong khi đó một bộ phận khác đang chuẩn bị truy tố Cù Huy Hà Vũ vào một cái tội vi phạm điều 88, như đã dùng cho Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân. Anh thứ nhất thấy một cơ hội thì ra tay trước, bắt CHHV ngay trong khách sạn, sợ mình chậm chân thắng khác tranh công! Anh thứ hai nhảy ngay vào để giành thành quả chiến thắng giương cao ngọn cờ điều 88! Thế là cả guồng máy đụng nhau, tất cả thành ra lũng bùng, đến độ bây nhầy, không khác gì cảnh đường phố thành La Mã khi ông Vespasianus phụ trách quản lý vệ sinh công cộng!

Nhưng bộ phận truyền thông lẽ bên phải đã làm việc đắc lực, tung câu chuyện CHHV bị bắt lên, lôi kéo dư luận chú ý. Ít nhất, khi dân chúng kháo nhau về câu chuyện xì căng đan hấp dẫn, họ quên chuyện Bôxít! Dù việc dàn dựng không thành công về kỹ thuật nhưng báo chí trong nước không dám phê phán, nay mai ông Cù Huy Hà Vũ bị đưa ra tòa về cả hai vụ, báo chí lẽ phải sẽ tường thuật hết! Nhờ tin tức sôi nổi quanh xì căng đan này mà mọi người quên đi mối đe dọa của Bùn đỏ Nguyễn Tấn Dũng. Quên đi cả mối quan hệ giữa mỗi nguy hiểm với áp lực từ Bắc Kinh đang muốn xếp đặt Bộ Chính trị mới trong kỳ đại hội sang năm! Khi các ông lớn trong Bộ Chính trị mỗ lẫn nhau thì ngư ông ở Bắc Kinh lại thấy sức ép của mình càng mạnh và có hiệu quả hơn! Dù việc bắt giữ Cù Huy Hà Vũ có luộm thuộm, ngớ ngẩn, bị thiên hạ chê cười, nhưng nếu sang năm Bắc Kinh xếp đặt được đúng người của họ vào cái ghế tổng bí thư, thì kể như công tác vẫn

đạt thành quả cao! Khi đó, bùn đỏ có thể được đổi tên, không còn là Bùn Nguyễn Tấn Dũng nữa!

điểm và nhận biện pháp kỷ luật trước Quốc hội. Ông Nguyễn Minh Thuyết đã yêu cầu Quốc hội cho

NGUYỄN TẤN DŨNG ĐÃ HẾT THỜI

—Trung Điền 04-11-2010—

<http://www.nguoi-viet.com>

Trong phiên thảo luận về vấn đề kinh tế - xã hội của Quốc hội Cộng sản VN vào ngày 1-11-2010 vừa qua, ông Nguyễn Minh Thuyết, đại biểu Quốc hội thuộc tỉnh Lạng Sơn đã chỉ trích về vụ bê bối tài chánh dẫn đến sự sụp đổ của Tập đoàn công nghiệp đóng tàu (Vinashin) với món nợ lên đến 100.000 tỷ đồng - tương đương 5 tỷ Mỹ kim - vào tháng 4 vừa qua. Ông Thuyết nói rằng theo sự điều tra của Ủy ban Tư pháp Quốc hội thì nguy cơ phá sản của Vianshin đã được chính quyền Nguyễn Tấn Dũng biết từ 2 năm trước, nhưng không những không có biện pháp ngăn chặn mà còn cố tình bao che cho đến khi không còn có thể che giấu được nữa.

Ông Nguyễn Minh Thuyết cho là món nợ 100.000 tỷ đồng của Vinashin là số nợ lớn, mà một tỉnh nếu có số thu 1.000 tỷ đồng một năm thì người dân tại tỉnh đó phải làm quần quật không mua sắm, không ăn uống, không xây dựng gì trong suốt 1 thế kỷ mới có thể trả nợ được. Dư luận cho rằng những sai phạm của Tổng công ty Vinashin quá lớn, mà cách giải quyết của chính quyền Nguyễn Tấn Dũng lại không tương xứng. Hiện tại chỉ có 5 cán bộ cao cấp của Tổng công ty Vinashin đi tù và đang bị điều tra; trong khi những thành viên chính phủ từ Thủ tướng -là người trực tiếp chỉ đạo các tập đoàn- xuống đến các cấp Bộ trưởng, Thứ trưởng lo về giám sát liên hệ đến việc kiểm soát và điều hướng các hoạt động kinh doanh của Vinashin, đều không bị bất cứ biện pháp chế tài nào.

Ông Thuyết cho rằng việc ông Nguyễn Tấn Dũng tuyên bố là đã cho kiểm điểm trong nội bộ về vụ Vinashin là trốn tránh trách nhiệm. Theo ông Thuyết thì ông Dũng và các cán bộ liên hệ sẽ phải bị kiểm

thành lập Ủy ban lâm thời điều tra trách nhiệm các thành viên chính phủ, và trong lúc Quốc hội điều tra thì phải tạm đình chỉ chức vụ các thành viên chính phủ có liên quan. Đồng thời vào cuối khóa họp này, Quốc hội sẽ biểu quyết tín nhiệm hay bất tín nhiệm Thủ tướng và các thành viên chính phủ liên quan đến vụ phá sản Vinashin.

Những đề nghị của ông Nguyễn Minh Thuyết nói trên là điều xảy ra bình thường tại những quốc gia có tự do dân chủ khi mà những người đứng đầu các cơ quan chính quyền để cho những sự việc như Vinashin xảy ra gây tai hại nặng nề cho đất nước và hoang mang trong dư luận. Sự phá sản của Vinashin lên đến 5 tỷ Mỹ kim đủ để bãi nhiệm vai trò Thủ tướng của Nguyễn Tấn Dũng và đủ để bị truy tố ra tòa vì đã bao che và làm ngơ trong suốt 2 năm trời. Lý do là Nguyễn Tấn Dũng hiện nay ngoài trách vụ Thủ tướng, còn chịu trách nhiệm giám sát trực tiếp 18 tập đoàn kinh tế như Tập đoàn dầu khí, Tập đoàn điện lực, Tập đoàn đóng tàu, Tập đoàn du lịch, Tập đoàn xây dựng v.v...

Những phát biểu của ông Thuyết được sự đồng tình và ủng hộ của một số đại biểu Quốc hội khác. Điều này cho thấy là Cộng sản Việt Nam khó có thể che đậy những hậu quả xấu của vụ phá sản Vinashin trong lúc cuộc chạy đua giới thiệu nhân sự vào Trung ương đang đang diễn ra một cách gay gắt - từ tháng 10 đến tháng 12 năm nay, để chuẩn bị cho đại hội đảng Cộng sản Việt Nam vào giữa tháng 1 năm 2011.

Việc Quốc hội CSVN có dám chấp nhận yêu cầu của ông Nguyễn Minh Thuyết về việc bỏ phiếu tín nhiệm/bất tín nhiệm Dũng đối với vụ Vinashin hay không là một dấu hỏi lớn, tuy nhiên sự kiện ông Thuyết và một số đại biểu Quốc hội

dám đặt vấn đề và đòi hỏi nhiệm vụ Thủ tướng của ông Dũng là một biến cố lớn trong nội bộ đảng Cộng sản Việt Nam hiện nay.

Quốc hội hay cơ quan chính phủ đều là những cơ chế “tay chân” nhằm phục vụ cho các mục tiêu duy trì quyền lực thống trị của đảng Cộng sản. Chính vì thế mà tất cả những thành viên chính phủ và Quốc hội đều phải là đảng viên đảng Cộng sản. Ông Nguyễn Minh Thuyết và một số đại biểu cùng lên tiếng như ông Lê Văn Công, bà Phạm Thị Loan, ông Huỳnh Ngọc Đáng, bà Lê Thị Nga đều là những đảng viên đảng Cộng sản lâu năm và được đảng phân nhiệm làm đại biểu Quốc hội. Khi được ở vào vị trí này, các đại biểu đều phải tuân thủ theo lệnh của đảng và không được chống lại các cơ chế hay trách nhiệm của đảng viên; làm như thế sẽ bị kết tội là “phá hoại sự đoàn kết ở trong đảng”. Chính vì những ràng buộc này mà hầu như các đại biểu QH đều “ngậm miệng ăn tiền”, không dám phát biểu điều tiêu cực đối với các hoạt động của đảng vì sẽ bị trả thù hoặc bị hạ tầng công tác.

Khi các đại biểu Quốc hội Cộng sản Việt Nam dám lên tiếng – như trước đây đã bỏ phiếu không tán đồng tiến hành dự án xây đường sắt cao tốc, và bây giờ đòi bỏ phiếu ngưng trách vụ để điều tra trách nhiệm của Nguyễn Tấn Dũng và các thành viên chính phủ liên hệ tới vụ Vinashin – việc đó đã nói lên hai điều. Thứ nhất, các diễn tiến này cho thấy là đảng Cộng sản Việt Nam không còn khả năng kiểm soát mọi chuyện mà phải chấp nhận một số hành xử “độc lập” của những cán bộ phụ trách một số cơ chế. Thứ hai, có thể đây là một trong những thủ thuật mà Cộng sản Việt Nam muốn chứng tỏ với dư luận trong và ngoài nước là họ đang mở rộng dân chủ và chấp nhận các phản ánh của dư luận, đặc biệt là tại Quốc hội, cơ quan đại diện tiếng nói của dân.

Tuy nhiên, với một chế độ độc tài, độc đảng thì những phát biểu đi ra ngoài khuôn khổ cho phép của đảng không thể nào được chấp nhận dễ dàng, ngoại trừ phải có những phe nhóm quyền lực ở đằng sau

“bảo hộ”. Người ta chưa biết là ông Nguyễn Minh Thuyết, ông Lê Văn Công thuộc phe nhóm nào trong đảng; nhưng ít ra những đại biểu này đang nằm trong một xu thế đang muốn tấn công tư thế chính trị của Nguyễn Tấn Dũng trong hai năm qua, kể từ khi ông Dũng ngã theo phe Nông Đức Mạnh, đi gần với Trung Quốc. Ông Dũng đã cho xúc tiến khai thác bauxite tại Tây Nguyên với sự hợp tác của chuyên gia Trung Quốc từ cuối năm 2008. Ông Dũng còn phong chức Trung tướng cho Nguyễn Chí Vịnh và cử làm Thứ trưởng Bộ quốc phòng một nhân vật thân cận với ông Mạnh và là con thoi giữa Mạnh với Bắc Kinh từ giữa năm 2009.

Trong hàng ngũ lãnh đạo hiện nay, ông Dũng là người ở vị trí có nhiều tiền và nhiều quyền nhất, nói theo thời mở cửa. Ông Dũng cũng là nhân vật được coi là sáng giá nhất so với chủ tịch Quốc hội Nguyễn Phú Trọng, thường trực ban bí thư Trương Tấn Sang, hay trưởng ban tổ chức Hồ Đức Việt, để thay thế Nông Đức Mạnh làm Tổng bí thư cho năm năm tới. Nếu không đốn ngã ông Dũng thì ông Sang, ông Trọng và ông Đức khó lên thay thế. Do đó, những diễn biến chính trị tại Việt Nam trong thời gian qua cần phải coi như là những mở đầu cho cuộc đấu đá gay gắt diễn ra tại “đại hội trừ bì” ngay trước khi đại hội đảng kỳ XI khai mạc.

Nhiều dấu hiệu cho thấy là màn

đấu tố Lê Khả Phiêu để truất phế vai trò Tổng bí thư của Phiêu trong đại hội trừ bì của đại hội IX vào năm 2001, dưới sự đạo diễn của Lê Đức Anh và Đỗ Mười, sẽ có thể tái diễn. Lê Khả Phiêu đã bị tố là “phản quốc” vì đã chỉ thị cho Bộ ngoại giao ký tắt hai văn kiện Hiệp ước Biên giới Việt Trung (1999) và Hiệp định phân ranh Vịnh Bắc Việt (2000). Cao điểm của cuộc đấu tố kỳ này sẽ là “đại hội trừ bì” của đại hội XI khi các đại biểu chất vấn và bắt ông Dũng phải nhận các trách nhiệm từ khai thác Bauxite, vụ Vinashin và cả vụ tham nhũng PCI... để rút lui.

Việc một số đại biểu Quốc hội Cộng sản đòi bỏ phiếu tín nhiệm Thủ tướng và các thành viên chính phủ qua vụ Vinashin không đơn thuần là hành động biểu hiện trách nhiệm của những người đại diện dân lên chất vấn chính phủ như tại các quốc gia tự do dân chủ. Bởi vì công việc gọi là đại diện dân của các ông bà đại biểu Quốc hội, không do sự tự nguyện dân thân của chính họ mà là do “phân công” của đảng. Việc lên tiếng tại diễn đàn Quốc hội cũng là những phân công từ các phái đoàn đại biểu của từng địa phương và có chủ đích từ một số thế lực. Do đó, việc ông Thuyết phát biểu tại Quốc hội chắc chắn có tầm ảnh hưởng chính trị đối với tương lai của phe nhóm Nguyễn Tấn Dũng. Phải chăng ông Dũng đã hết thời? ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

ỦY VIÊN BỘ CHÍNH TRỊ Ông là ai?

Nangchangchang 03-11-2010

(Bài viết này chỉ đề cập đến các ủy viên Bộ Chính trị khóa X)

Hiện nay, tổ chức có quyền lực nhất của đa số các nước trên thế giới là Quốc hội. Quốc hội là cơ quan lập pháp, ngoài ra còn giám sát tối cao toàn bộ hoạt động của nhà nước (gồm hành pháp và tư pháp). Tuy vậy, tại một số quốc gia cũng có Quốc hội nhưng quyền lực của nó không phải là tối cao. Ví dụ ở Việt Nam, quyền lực nằm trong tay của đảng Cộng sản độc quyền toàn trị. Đảng lập ra cơ quan chớp bu gọi là Ban chấp hành trung ương, trong đó đầu não là Bộ Chính trị (BCT)

Ban chấp hành trung ương đảng chỉ đạo gần như mọi mặt đời sống xã hội, mọi chủ trương chính sách, từ đối nội đến đối ngoại xuất phát từ đây. Sau khi các nghị quyết của đảng được ban hành thì Quốc hội mới tổ chức họp, copy nghị quyết của đảng, người đọc kẻ dò chính tả và sau đó phát hành nghị quyết đóng dấu Quốc hội để cho toàn dân thi hành.

Lịch sử VN thời sau 1945 chứng minh rằng, **chỉ một hoặc vài câu trong nghị quyết của đảng (tuy rằng còn rất mơ hồ) là đã trở thành một**

chủ trương lớn của nhà nước, của chính phủ. Ngược lại, khi chính phủ ban hành một kế hoạch, chính sách mới mà gặp sự phản đối thì cứ vin vào lý do cụ thể hóa đường lối của đảng thì mọi chuyện gần như được giải quyết êm xuôi. Dù rằng, các cá nhân phản đối là những chính khách, nhà khoa học, nhà kinh tế rất nổi tiếng, nhưng khi đụng phải nghị quyết của đảng, của BCT thì tất cả đều mặc nhiên gục đầu ngoan ngoãn im lặng, đâu ai cũng biết rằng cái nghị quyết đó có nhiều điều rất vô lý.

Trở lại hai vấn đề nổi cộm của Việt Nam gần đây là bôxít Tây Nguyên và đường sắt cao tốc bắc-nam. Dự án bôxít Tây Nguyên bị các tầng lớp nhân dân phản đối đợt đầu tiên cách đây hơn hai năm, nhưng chính phủ tuyên bố đây là chủ trương của Bộ Chính trị nên vẫn tiếp tục triển khai dự án. Khi hồ chứa bùn đỏ ở Hungary bị vỡ, dự án này lại dấy lên làn sóng phản đối lần thứ hai. Các vị từ chủ đầu tư TKV, Bộ Tài nguyên Môi trường, Bộ Công thương vẫn tuyên bố xanh rờn đây là chủ trương của Bộ Chính trị nên không thể dừng dự án. Đối với đường sắt cao tốc bắc-nam, lần đầu tiên Quốc hội bỏ phiếu phủ quyết đề án này. Tuy nhiên, gần đây nó lại xuất hiện trong văn kiện dự thảo của đảng, nếu được thông qua trong đại hội sắp tới thì chỉ cần Bộ Chính trị ra nghị quyết là dự án sẽ tiến triển rất nhanh chóng.

Bộ Chính trị đảng CSVN (Khoá X)

Tại sao nghị quyết của Bộ Chính trị lại có quyền năng lớn đến vậy? Ai lập nên các nghị quyết “cao siêu” đó? Xin thưa: về lý thuyết đó là các ủy viên Bộ Chính trị. Chúng ta thử liệt kê các ủy viên Bộ Chính trị đương nhiệm khoá X : Nông Đức Mạnh, Trương Tấn Sang, Nguyễn Văn Chi, Nguyễn Minh Triết, Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Phú Trọng, Phùng Quang Thanh, Lê Hồng Anh, Phạm Quang Nghị, Lê Thanh Hải, Tô Huy Rứa, Hồ Đức Việt, Nguyễn Sinh Hùng, Phạm Gia Khiêm, Trương Vĩnh Trọng.

Hãy nhìn vào danh sách ở trên và hỏi : **ủy viên Bộ Chính trị, các ông là ai?**

Khẳng định đầu tiên: Các ông không phải là thần thánh (Cộng sản là vô thần mà). Các ông là những con người trần thế cụ thể. Các ông được sinh ra như bao người khác. Các ông được cha mẹ nuôi nấng, lớn lên, học được một tí chữ, đi làm cách mạng, học tại chức lấy bằng đại học-tiến sĩ, sau đó làm quan, hàng tháng lãnh lương, định kỳ lãnh quà cáp, rồi về già chết đi cũng thành cát bụi mà thôi.

Khẳng định thứ hai: Các ông không phải vua chúa, mà cũng chẳng phải quan lại thượng thư của triều đình phong kiến (triều đình ấy các ông đập đổ cách đây hơn nửa thế kỷ rồi). Các ông là quan Cộng sản thời hiện đại, do đảng viên của đảng các ông “bầu” lên.

Khẳng định thứ ba: Các ông không phải là cán bộ tiền khởi nghĩa, không phải khai quốc công thần. Với đảng Cộng sản Việt Nam thì các ông là những kẻ hậu sinh, đóng góp của các ông là vô cùng nhỏ trong dòng thác cách mạng của họ. Các tầng lớp tiền bối của đảng đã tốn bao nhiêu công sức, xây dựng nên chế độ này, mâm cỗ đã dọn sẵn, các ông chỉ ung dung tiếp quản, ngồi vào bàn và “xơi” mà thôi.

Khẳng định thứ tư: Các ông có trình độ học vấn cũng thường thường như bao người khác. Theo lý lịch trình ngang thì 9/15 ông có trình độ đại học, 6/15 ông có trình độ tiến sĩ. Nếu xét về học vấn thì các ông chỉ là hạt cát trong giới trí thức đồng đảo của nước Việt. Tuy nhiên, khi nhìn vào quá trình công tác thì không hiểu một số ông đi học bằng cách nào, thời gian nào để học, thời gian nào dành cho công tác. Nếu đi học chính quy ngay ngắn, thì mất 4-5 năm mới lấy bằng đại học, 4-5 năm làm tiến sĩ. Đã đi học thì không thể công tác, vậy chẳng hiểu tại sao thời gian đi học đó lại được ghi là thời gian cống hiến cho sự nghiệp cách mạng, thời gian đi học đó lại được lãnh lương, lại được hưởng các chế độ bảo hiểm xã hội-y tế?

Khẳng định thứ năm: Các ông không có tài năng đặc biệt. Đối với các chính trị gia, tài năng của họ thường được biểu hiện qua công việc họ làm hàng ngày và được soi xét khá kỹ qua truyền thông đại chúng. Với các ông, ngoại trừ những việc thể hiện trong bóng tối, bí mật mà dân chúng chưa được biết, còn những gì diễn ra giữa thanh thiên bạch nhật thì tài năng của các vị chỉ ở mức trung bình của xã hội. Hãy nhìn “tứ trụ triều đình” sô diễn cũng đủ để quy nạp cho các vị còn lại. Về đối nội, đi tới đâu “tứ trụ” cũng rao mãi cụm từ đã dùng hàng chục năm nay “trồng cây gì ? nuôi con gì ?” Về đối ngoại, dù đi thăm quốc gia nào cũng ca “quan hệ kinh tế chưa tương xứng với quan hệ chính trị” v.v... Do ngoại ngữ yếu kém, nên khi đi bên cạnh nguyên thủ các quốc gia khác thấy các ông lóng ngóng mà dân Việt cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng. Đã vậy, khi phát biểu thì lộng ngôn, diễn văn được soạn sẵn cho các ông đọc thì không sao,

nhưng nếu các ông trở tài hùng biện thì ôi thôi, hoặc là không ai hiểu ý các ông định nói gì, hoặc là chỉ ôm bụng cười mà thôi.

Khẳng định thứ sáu: Các ông cũng không được can thiệp hoặc cấy ghép các yếu tố sinh học để có thể gây đột biến gen trở thành “siêu nhân”. Trong hồ sơ của các ông không có thông tin nào đề cập đến điều này.

Khẳng định thứ bảy: Các ông không phải là vô sản, các ông cũng có gia đình, con cái học hành đỗ đạt, làm quan to, giàu có cả, không ai nghèo. **Các ông đều là triệu phú đô la, đầu rằng tiền lương thực nhận của các ông cũng thấp, người cao nhất hưởng hệ số lương 13 (13 x 750.000đ = 9.750.000 đ/tháng).** Chẳng biết các ông tích tụ tư bản bằng cách nào? Giả sử có được bản kê khai tài sản minh bạch thì chắc có lẽ nhiều người dân nước Việt sẽ bị sốc nặng về sự giàu có của các ông.

Nói tóm lại là :

1. Các ông không phải thần thánh: nên các ông không thể có quyền lực vô hình.
2. Các ông không phải vua chúa phong kiến: nên các ông không thể có quyền lực hữu hình mặc định của xã hội trình độ thấp.
3. Các ông không phải các bộ tiền khởi nghĩa, khai quốc công thần nên các ông không thể có quyền lực của sự kính trọng.
4. Các ông không có học vấn cao siêu nên các ông không có quyền lực của sự cả nể.
5. Các ông không có tài năng xuất chúng nên các ông không có quyền lực của sự khâm phục.
6. Các ông không có đột biến gen để thành siêu nhân nên các ông không có quyền lực của sự khiếp sợ.
7. Các ông không phải vô sản, các ông có gia đình hạnh phúc giàu có nên các ông không có sự vô tư tuyệt đối khi ban hành các quyết sách (“tiểu nhân” có thể can thiệp vào công việc của các ông).

Với bảy khẳng định nêu trên đối chiếu vào 15 vị ủy viên Bộ Chính trị khoá X sao lại thấy xót xa cho nước Việt. Mang danh là bộ tham mưu tối cao ban hành, nhưng các nghị quyết của đảng xa rời thực tế cuộc sống, đi ngược lại lợi ích người dân và của dân tộc, vậy mà người Việt buộc phải răm rắp tuân theo.

Thực sự các ông chỉ được mã bề ngoài, làm sao những con người này lại làm nên các nghị quyết của đảng được. Tại sao lại nói như thế ? Vậy ai là người làm nên các nghị quyết đó?

Xin thưa, **đó là các tập đoàn lợi ích đứng sau đảng.** Họ có thể là đảng viên và cũng có thể là người ngoài đảng. Họ trốn trong các tập đoàn, tổng công ty nhà nước, tập đoàn kinh tế tư nhân, hoặc cửa nước ngoài. Họ hiện diện ở các văn phòng trung ương đảng, Quốc hội, chủ tịch nước, chính phủ; các cơ quan tham mưu cấp bộ, cấp ngành. Ai muốn gặp lãnh đạo cao cấp thì phải thông qua họ, nộp "lệ phí", họ chấp thuận thì xách dép ra về. Họ cho phép công văn, thư từ đến đúng địa chỉ người nhận hay vào sọt rác. Họ thêm thắt, biến hóa từ ngữ trong các nghị quyết của đảng nhằm mang lại lợi ích cho một nhóm người nào đó.

Họ tiếp cận cán bộ từ cấp cao nhất đến công chức cấp thấp. Chúng ta còn nhớ, thủ tướng Phan Văn Khải từng thổ lộ rằng một tập đoàn xây dựng Trung Quốc vào tận văn phòng chính phủ để đề xuất làm sân vận động quốc gia Mỹ Đình khiến cựu thủ tướng "bối rối". Ngay cả cựu tổng bí thư Lê Khả Phiêu tiết lộ, có cá nhân vào gặp ông khi về bỏ lại bì thư 5000 đô la trên bàn làm việc. Họ tới chúc tết ông Lê Khả Phiêu, chụp hình dinh cơ, vườn "rau sạch" nhà ông rồi tung lên mạng internet. Thử hỏi họ coi các ông ra gì? Các bộ ngành hợp đánh giá tổng kết hiệu quả kinh tế của nhà máy lọc dầu Dung Quất, nhưng ông chủ tịch tập đoàn PETROVIETNAM quát rằng "**các ông đến để nghe, chứ không đến để bàn thảo**" thế là tất cả im phăng phắc, nhận phong bì ra về.

Các tập đoàn lợi ích này can thiệp rất sâu vào việc soạn thảo đường lối, quyết sách lớn của đảng cho đến đến các văn bản cấp thấp hơn như bộ-ban-ngành, làm ảnh hưởng tiêu cực đến đời sống, sinh hoạt của mọi giai tầng trong xã hội. **Ở cấp cao, họ lũng đoạn Quốc hội, chính phủ** để thông qua kế hoạch phá hội trường Ba Đình để xây mới, mở rộng thành phố Hà Nội, họ vẽ ra hàng trăm chương trình cấp nhà nước để họ thầu tóm các khoản chi ngân sách có giá hàng trăm, hàng ngàn, hàng chục ngàn, hàng trăm ngàn tỷ đồng. **Họ can thiệp vào quy hoạch phát triển các vùng, quy hoạch đô thị,** họ còn quyết cả quy hoạch chiến lược phát triển ngành nghề. Bộ Công thương đề xuất lộ trình thị trường hóa ngành điện nhưng ông EVN bác là kế hoạch đó rơi vào quên lãng. Hãy nhìn Vinashin, 4 năm đốt hết hơn 5 tỷ đô la, vậy mà không ai biết, không ai trong Bộ Chính trị dám hó hé lên tiếng trong thời gian quá dài, đợi đến khi

"tập đoàn" này tan vỡ, mới hùng hồn tuyên bố "xử lý" v.v... Ở tầm thấp hơn, họ còn thò vòi bạch tuộc để thực thi những vụ việc đáng gọi là "vô liêm sỉ" như hạn chế xe ba gác. Bà con nghèo tích cóp mua được xe ba gác máy, họ phán một câu là bà con đẹp ngay xe ba gác của mình, phải mua xe ba gác Tàu, hoặc họ cho vay tiền mua xe ô tô vận tải nhỏ. Đã qua hai năm từ ngày chính sách nọ có hiệu lực, các ông hãy ra đường nhìn xem các xe ba gác Tàu nó hoạt động như thế nào, bây giờ nó còn tệ hơn cái ba gác ngày xưa của họ mà các ông bắt đẹp đi. Người dân nào bị lừa mua ô tô tải nhỏ thì giờ làm quần quật không đủ trả lãi ngân hàng.

Chính các tập đoàn lợi ích này đã biến các ông ủy viên Bộ Chính trị thành những con rối trên sân khấu chính trị nước Việt hiện tại mà thôi. Họ lợi dụng sự "ngây thơ" của các ông để thao túng chính sách

và trục lợi trên thân người dân Việt.

Thực ra, các ông có gì đâu ngoài cái "xác phàm" ấy. Nguyên thủ các nước sau một nhiệm kỳ là thần sắc thay đổi hẳn, đầu kỳ trai tráng, cuối kỳ xác xơ. **Còn các ông thì ngược lại, đầu kỳ vàng vọt, cuối kỳ bành bao béo tốt,** gần bảy chục tuổi hết mà không thấy một sợi tóc bạc trên đầu (ngoại trừ 2 ông), mái tóc lúc nào cũng đen nhánh, chải chuốt, xịt keo bóng mượt. Chẳng biết có phải các ông "hồi xuân" do bổng lộc quá nhiều hay do nhuộm tóc đen thành "traoi tráng phong độ". Nhưng phong độ để mà làm gì ? để "đứ đờn" với ai ?

Vậy mà bao nhiêu năm trời 86 triệu dân lại ngoan ngoãn phục tùng "chiếu chỉ" của các ông mà không hiểu tại sao ? động cơ nào ?

Ủy viên Bộ Chính trị là tinh hoa hay đại họa của nước Việt ?

Sài Gòn 11/2010

<http://danlambao.wordpress.com/>

THẮNG LONG THÀNH ĐẤU ?

Hỡi dân Việt khắp trong ngoài nước,
Còn biết mình nguồn gốc Lạc-Long?
Biết mình thanh sử oai-phong,
Năm ngàn năm vững núi sông cơ-đồ.
Thì xin mở thật to nhơn tuyến,
Hãy nhìn kia **nguy biến sơn hà.**
Nhìn kia **nhục tổ tiên ta,**
Nhìn kia **nhục thể quốc gia giống nòi.**
Hãy ngó đó ! Lũ tời dốt nát,
Thờ **Lenin, Karl Marx Tam Vô.**
Do thắng ác tặc **cáo Hồ,**
Rước voi dầy mà dầy mỏ ông cha.
Hãy ngó đó ! Phần ba thế kỷ,
Tập đoàn bầy cộng phí dã man,
Hiện dựng Bản Giốc, Nam Quan,
Hiện biên cương thổ, Lão Sơn núi trảng.
Hiện Đông Hải, Hoàng Trường Sa đảo,
Hiện Trung Nguyên, Vựa Gạo miền Tây,
Hiện luôn 10 tỉnh đó đây,
Ràng ràng đất cát bấy nay mất dần.
Nay Việt Cộng chẳng cần giầu diêm.
Đã công khai lộ diện gian manh.
Tám mươi sáu triệu dân lành,
Coi như chẳng có một anh chị nào.
Đều giả gặt đồng bào mọi giới,
"Ngày Thăng Long" ngàn tuổi oai hùng.
Lý, Trần, Lê, Nguyễn danh lừng,
Đánh thối **Minh, Mãn, Tống, Mông** chạy dài.
Chúng tổ chức theo thầy xuống lệnh,
Nhằm vào ngày Quốc khánh cộng Tàu.
Tỏ ra thân phận chur hầu,
Bắt đầu **"Bắc thuộc",** bắt đầu **"Phụ dung".**
Hỡi hậu duệ **Triệu, Trưng** yêu dấu !
Cháu **Ngô Quyền, Hưng Đạo, Quang Trung.**
Đến thời hồi hận dừng dưng,
Đến thời khởi nghĩa, đầu lừng diệt thù.
Hết Việt Cộng, Tàu phù hồng cảnh,
Không còn lo cầu Hán xâm lăng.
Tương lai con cháu về vang,
Tái xây Dân Chủ, hiện ngang Cờ Vàng.

TDT Ngô Phú 30-09-2010

Màn kịch vụng về của một âm mưu bản thủ và hèn hạ

Song Hà, Hà Nội 05-11-2010

Tin TS luật Cù Huy Hà Vũ bị bắt lan nhanh trên mạng internet không làm ai ngạc nhiên, người ta ngạc nhiên chỉ vì ngón đòn của nhà cầm quyền tung ra lần này vẫn là ngón đòn hèn hạ, một vở diễn mà người ta đã thuộc từng chi tiết khi nghe tên.

TS luật Cù Huy Hà Vũ là ai, ông ta đã làm gì để nhà cầm quyền Việt Nam “ưu ái” như thế? Câu hỏi này không khó, chỉ cần vào mục tìm kiếm trên mạng internet với chữ Cù Huy Hà Vũ trong 0,06 giây đã được 309.000 kết quả.

Có phải đây là cái giá mà vị TS luật này phải trả khi thắng thần nói đến bản chất một chế độ, một sự thôi thúc từ con tim, từ nhận thức của một trí thức Việt Nam trước hiện tình xã hội bằng những kiến thức pháp luật dựa trên chính pháp luật của Nhà nước Việt Nam ban hành?

Người ta đã thấy rất rõ những vụ dân diễn, những miếng võ bản được thi thố cách sống sượng, gượng gạo của nhà cầm quyền VN với những người dám nói lên sự thật, dám bảo vệ công lý, dám chỉ rõ bản chất của nhà nước CSVN.

Điểm lại những “vụ án” gần đây thấy rất rõ rằng ngón đòn này chẳng có gì cao siêu, chẳng có gì lạ khi nhà cầm quyền đã hết cách để dọa nạt, ngăn cấm, dùng vũ lực, bao vây... với những người yêu công lý.

Bloger Điều Cày Nguyễn Văn Hải được ghép tội “trôn thuế” vì cho thuê nhà. Dù các luật sư đã chỉ rõ, việc khởi tố Nguyễn Văn Hải tội này là trái pháp luật, bản án vẫn được “Nhân danh nước CHXHCNVN” buộc anh đi tù. Trần Khải Thanh Thủy được ghép tội “có ý gây thương tích” dù ai cũng biết rõ những chứng cứ, hình ảnh cơ quan công an đưa ra để cố chứng minh là những chứng cứ ngụy tạo, hình ảnh đều... đã được cộng đồng mạng chỉ rõ, chị vẫn được cái gọi là

Tòa án tuyên án bỏ tù. Phạm Thanh Nghiên, cô gái nhỏ nhắn, trói gà không nổi, chỉ vì tọa kháng tại nhà với khẩu hiệu “Trường Sa – Hoàng Sa của Việt Nam” và bài viết “Uất ức biển ta ơi” khi giặc Tàu Cộng đang chiếm từng vùng biển, quần đảo nước nhà, đã được Tòa án cho vào tù vì “tuyên truyền chống phá nhà nước” mà không hề ngượng mặt khi người dân hỏi là có phải yêu nước Việt là chống phá nhà nước? Thế thì nhà nước này đang là của ai? Của Trung cộng hay của Việt Nam?

Và rất nhiều vụ án khác nữa tương tự.

Chỉ có điều, càng thi thố những ngón võ bản, thì bộ mặt nhà cầm quyền, sự quang minh chính đại mà đảng đang rêu rao hàng ngày càng trở nên kệch cỡm, hài hước trước con mắt người dân.

Trở lại chi tiết vụ TS luật Cù Huy Hà Vũ, qua thông tin của công an Việt Nam, báo chí loan tin về việc này hết sức mập mờ đến nực cười rằng phát hiện ông Cù Huy Hà Vũ trong khách sạn “trong tư thế rất “riêng tư””?

Cơ quan báo chí thừa biết rằng trong khách sạn đâu phải trước diễn đàn, trước mặt tất cả mọi người mà chẳng riêng tư? Ngay trước mặt bá quan văn võ, truyền hình, báo chí mà Phó Thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân còn sờ đùi Giáo sư Ngô Bảo Châu, thì trong phòng nghỉ khách sạn chắc ông Vũ phải đi giày đen, đeo cà vạt và mặt complê chẳng?

Cơ quan công an cũng đã tiết lộ cho báo chí rằng “trong phòng có 2 bao cao su đã qua sử dụng”. Quả là đáng nể với cơ quan công an điều tra. Trong khách sạn, nếu cơ quan công an điều tra chịu khó mò mẫm lục tìm, chắc phải có 2 chục vạn bao cao su đã qua sử dụng, đâu chỉ có 2 bao? Vẫn là cách nói mập mờ đánh lừa ảo giác người đọc. Vấn đề là những thứ đó của ai? Và khi người

ta sử dụng cái đó có tội gì?

Thậm chí, báo chí qua tin cơ quan công an cung cấp cũng cho biết trong phòng lúc đó còn có “người nữ được xác định là bà H.L. N.Q. (ngụ Q.6, TP. HCM, là luật sư thuộc Hội luật gia TP. HCM)”.

Chưa rõ cô luật sư này thuộc phía người thân của ông Cù Huy Hà Vũ hay của công an đưa vào. Nhưng với luật pháp Việt Nam, một luật sư gặp một TS luật có phải là cơ để “lập biên bản” hay không? Hay chỉ vì “nhiều tài sản, tư trang cá nhân” của ông Cù Huy Hà Vũ đề rồi “ngay trong chiều 5/11 công tác khám xét nhà của ông Vũ được cơ quan an ninh tiến hành tại Hà Nội” mới là mục đích chính?

Cách thông tin mờ ảo của công an và báo chí Việt Nam úp mở cho người đọc hiểu rằng ông Cù Huy Hà Vũ có quan hệ nam nữ ở đây. Ngay cả khi nêu điều đó là có thật đi nữa thì trên đất nước này chắc chỉ có một trường hợp này duy nhất nên cơ quan công an điều tra đã chiếu cố đến như thế?

Vậy thì trên đất nước này, có vụ quan hệ nam nữ nào được cơ quan điều tra làm quyết liệt, không khoan nhượng đến thế hay không? Mới đây, Nguyễn Trường Tô, Ủy viên Trung ương Đảng CSVN, chủ tịch tỉnh Hà Giang nằm trong danh sách đen mua dâm học sinh vị thành niên bị vỡ lở, người ta mới biết ông Tô đã có quá khứ 5 năm trước từng là khách ruột của gái mại dâm được lưu giữ tại cơ quan công an đầy đủ hình ảnh ở tư thế không chỉ riêng tư mà là trần truồng. Hình ảnh đó không chỉ lưu giữ ở cơ quan công an mà ngay trong máy điện thoại di động của gái mại dâm. Vậy sao ông Tô không được cơ quan công an chiếu cố nhi? Sao ông Tô chẳng bị khám nhà?

Có phải chỉ vì ông đã là người có công rao giảng đạo đức Hồ Chí Minh suốt thời gian đó hay không?

Lâu hơn chút nữa, khi Lương Quốc Dũng mang hàm Thứ trưởng mua dâm vị thành niên, phải hàng tháng trời sau báo chí mới dám ho he khi không thể bịt nổi trong vụ án mà người ta cho là đưa Lương Quốc Dũng vào tù để bịt cái miệng hăn ta

lại trước những hiện tượng tham nhũng ở hàng loạt công trình thể thao mà đặc biệt là sân vận động Mỹ Đình.

Ngược dòng thời gian, chuyện gái trai dĩ bọm của quan chức Việt Nam hãy nghe Đỗ Mười nói: “*Cậu Phiêu nó chiến đấu ở Bình Trị Thiên, được rèn luyện 14 năm. Nó có thể giữ được 2 khoá. Còn bảo nó hủ hoá thì mấy người còn hủ hoá quá nó!*” ...anh Mười nói: “*Cậu Phiêu bây giờ gái nó nắm... hết rồi, có đứa là CIA. Kỳ này phải thay người khác...*”. Tôi đã định nói một câu, nhưng suy đi nghĩ lại lại sợ anh Mười phật lòng, nên tôi không nói nữa. Câu tôi định nói là: “*Nay chắc là anh Lê Khả Phiêu hủ hoá hơn mấy người trước?*”. (Trích Hồi ký Đoàn Duy Thành).

Xa hơn chút nữa, năm 1986, Tổng bí thư Đảng CSVN Lê Duẩn chết khi 79 tuổi thì con út mới có... 4 tuổi nhưng lại là của cô bác sỹ ngoài này bà vợ của ông ta.

Vậy chuyện hủ hoá, gái gú dĩ thỏa đâu phải là cái gì quan trọng đến thế trong thời đại Hồ Chí Minh.

Thực chất của vụ việc là chỗ này: Bất một cách rất lập lờ ông Cù Huy Hà Vũ trong khách sạn tại Sài Gòn nhưng lại ngay lập tức khám xét nhà ở Hà Nội?

Chắc cơ quan công an muốn tìm xem khi ông Vũ ở Sài Gòn đang ngồi tiếp một cô gái trong phòng thì biết đâu ông Vũ còn giấu mấy cô nữa ở nhà Hà Nội chẳng?

Và trong khi khám nhà, tìm các tài liệu từ máy tính... hẳn là cơ quan công an sẽ tìm được lý do để kết tội ông Cù Huy Hà Vũ không mấy khó khăn.

Với cách làm việc có định hướng xã hội chủ nghĩa, bắt người tìm tội là chuyện đơn giản và dễ làm nhất.

Có thể cá cược rằng, công an vào khách sạn bắt Cù Huy Hà Vũ vì ông Vũ đã ở trong phòng khách sạn với phụ nữ “trong tư thế rất riêng tư”. Nhưng chắc chắn, ông Vũ sẽ được khởi tố với tội danh hoàn toàn khác.

Thật ra thì ai cũng hiểu ông Vũ bị bắt chỉ vì những tiếng nói, những đơn từ khiếu kiện của ông gần đây

với đối tượng là các quan chức chóp bu của chính quyền đã làm nhà cầm quyền hoảng hốt muốn bịt miệng.

Nhất là mới đây, giáo dân Côn Dầu đã tìm đến ông và ông đã nhận lời giúp đỡ pháp lý cho họ trên con đường đòi công lý. Ở đó, ông đã vạch rõ sự bất nhân, bản chất cướp bóc và nạn phân biệt tôn giáo của nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam hiện nay, tố cáo trước dư luận quốc tế tội ác của nhà cầm quyền đối với giáo dân Côn Dầu.

Những điều đó làm cho cả hệ thống Cộng sản không thể yên. Và việc gì đến sẽ phải đến, cái giá phải trả cho những tiếng nói của sự thật, công lý ở Việt Nam ngày nay.

Cố Tổng thống VNCH Nguyễn Văn Thiệu từng nói: “*Đừng nghe lời Cộng sản nói, hãy xem việc Cộng sản làm*”. Người xưa có câu “*Đám đò rửa trôn*”. Ở đây nhà cầm quyền cố tình tạo ra vụ đấm đò để không chỉ rửa trôn mà còn rửa cái mặt nhem nhuốc của mình trong âm mưu khủng bố những người cất lên tiếng nói sự thật, công lý.

Trờ này chẳng đánh lừa được ai, nhưng những kẻ gieo gió thì sẽ được gặt bão bởi tội ác của mình.

❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

thực chất đã đạt tới mức làm lung lay trực tiếp ghế ngồi của từng vị chóp bu trong bộ máy lãnh đạo của đảng, bóc bỏ những chiếc “lá nho” che đậy của từng vị. Vì vậy mà phạm tội “khi quân”?

Nhưng nếu đảng có thể tự do hành động, thì có nghĩa là đảng đang nắm quyền kiểm soát xã hội, đang làm chủ quyền lực. Rõ ràng đảng không “ớn” dân chủ, và cũng chẳng “ớn” lòng dân. Tại sao vậy?

Cái yếu nhất của đảng là tính chính nghĩa. Khư khư ôm chủ thuyết Mác-Lênin không tương và lạc hậu, đảng đã không còn chính nghĩa để quy tụ lòng người. Nội bộ lãnh đạo đảng phân hóa và chia rẽ là vì thế.

Nhưng nếu nội bộ đảng chia rẽ sâu sắc về tư tưởng, về trình độ kiến thức văn hóa, về tầm vóc trí tuệ, về phẩm chất đạo đức, về khí phách và cốt cách, thì ngược lại, đảng có một sự nhất quán hoàn toàn, tuyệt đối bền vững về mặt quyền lợi. Còn đảng thì còn tất cả, tất cả đều có phần, hoặc ít, hoặc nhiều. Nhưng mất đảng, sẽ mất hết, cả anh lẫn tôi đều chẳng còn gì. Vì vậy, đa đảng, hay dân chủ thực sự, chính là “giặc ngoại xâm” của đảng. Nội bộ đảng đoàn kết được, nhất trí được, chính

THẤY GÌ TỪ VỤ CÙ HUY HÀ VŨ

Bùi Quang Vơm 08-11-2010

Thế là lại thêm một giọng nói can đảm nữa bị Đảng Cộng sản Việt Nam bịt miệng. Vụ bắt bớ này cũng như tất cả các vụ bịt miệng tự do tư tưởng khác, chẳng có gì đặc biệt. Chẳng có gì bất ngờ.

Nhưng gán việc bố trí vội vàng và gượng gạo trong vụ bắt Cù Huy Hà Vũ với những sự kiện gần đây, như vụ trấn áp Tạ Phong Tần, vụ thả “đều” và bắt giam tiếp nhà báo “Điều Cày”, bắt lại Lê Thị Công Nhân, có thể thấy đợt đàn áp lần này cố tình không che đậy, có phần hốt hoảng, nôn nóng và pha nhiều chất vừa cay cú, hằn học vừa trắng trợn, thô bạo.

Áp lực của dư luận công chúng

là vì có chung một kẻ thù. Kẻ thù đó là dân chủ chính trị và tư do tư tưởng. Đàn áp dân chủ, tiêu diệt mọi mầm mống đa đảng, bằng cách nào cũng được, sẽ chẳng có ai trong lãnh đạo đảng phản đối.

Thẳng tay trừng trị dân chủ và bóp nghẹt tự do diễn đạt tư tưởng trở thành tiêu chuẩn để xác định lòng trung thành với “sự nghiệp cách mạng”. Khu vực “trấn áp dân chủ” là khu vực “đầu tư” có lời và an toàn nhất. Với phe nào cũng được ủng hộ. Với bất cứ ai đứng đầu đều có công. Không cần phải “theo ai” để đàn áp dân chúng.

Tuy nhiên, nhìn vào hiện tượng và mức độ thô kệch của phương

pháp, có thể hình dung ra chủ nhân của nó. Ông chủ này ít văn hóa, hàm lượng trí thức ít, nhưng đang lên, đang nắm và có triển vọng tiến tới nắm những công cụ quyền lực tuyệt đối. Có thể ông ta không thiếu thông minh, nhưng mọi thứ cóp nhặt được ở ông ta đều vụn vặt, chấp vá. Vì vậy ông không ưa bọn "hàn lâm". Sẽ không chỉ "không có dân chủ đa nguyên". Rồi sẽ còn có cả chuyện đốt sách và thủ tiêu nhà nho nữa.

Sau một tháng rưỡi tiếp nhận ý kiến góp ý của dân (từ 15-09 đến 31-10-2010), đảng đã gần như phát điên. Quá nhiều nguyện vọng muốn đảng rút đi, dù không nói toạc ra. Quá nhiều ý kiến chỉ trích sự tha hóa, thiếu tài thiếu đức của đảng, không xứng đáng với vai trò lãnh đạo dân tộc. Người ta chỉ chưa nói thẳng ra rằng, đảng nên nhường chỗ cho lực lượng tiến bộ khác lãnh đạo đất nước. Nhưng trả lời được những kiến nghị, những yêu cầu của dân, chỉ có cách đảng từ bỏ cương lĩnh Cộng sản, hóa thân thành một lực lượng chính trị khác, tiến bộ, công tâm và trong sạch hơn. Nghĩa là đảng phải đổi tên để mở rộng cửa với các lực lượng tiến bộ thật sự của đất nước. Đảng phải đoạn tuyệt với hệ thống tư tưởng lỗi thời. Đảng phải từ bỏ độc chiếm chính trị bằng chuyên chính vô sản, dân chủ hóa thật sự và rộng rãi toàn xã hội.

Những ngày này, trước khi vào đại hội XI, đảng đang tìm những quyết định được lựa chọn cho sự tồn tại tiếp tục trong ít nhất năm năm tới. Hoặc là không khí dân chủ sẽ thoáng đảng hơn, mở con đường rộng hơn cho dân, cho nước, cho tương lai dân tộc hòa vào dòng chảy chung của nhân loại. Hoặc sẽ là một giai đoạn khủng bố khốc liệt. Tức là : hoặc sự thoát xác của một lãnh tụ xuất chúng, hoặc sự chìm đắm tiếp tục trong hoang dại và tăm tối. Người ta thấy nhiều hơn ở khả năng thứ hai.

Không thể có phép màu. Không thể có một cá nhân xuất chúng và trọng sạch, đột nhiên xuất hiện trên cùng một con tàu tội lỗi. Quy trình để leo lên cùng một con tàu, ngồi cùng một mâm, không cho phép sự

khác biệt của bất cứ ai. Người có tư tưởng khác biệt tới mức đối kháng không thể lọt vào căn phòng của quyền lực cuối cùng. Trong cơ chế chính trị "cánh hâu", không thể leo lên tới cùng một đỉnh, nếu không «cùng cánh» và không cùng "làm và cùng ăn" với nhau. Người ta dù xuất phát từ một tâm đức trong sáng lúc ban đầu, cũng sẽ đổi màu dần, thích ứng dần và quen dần, rồi «say» dần với quyền lực và bổng lộc, nhất là tay cũng nhúng chàm dần dần, tâm cũng tối dần, từng bước, song song với từng nấc thang lên. Và khi đến tột đỉnh của quyền lực, lúc có thể làm được cách mạng, thì anh ta đã biến chất thành một kẻ phản cách mạng rồi. Chính anh ta sẽ là người kiên quyết nhất chống lại mọi sự thay đổi. Có người già cũ ra đi. Có người mới đến. Cả những người đang xếp lốt chờ đến lượt mình. Tất cả đều như vậy. Không có ngoại lệ. Hãy nói cho tôi ông làm chức gì, tôi sẽ nói ông là ai!

Nhưng già sử có ai đó sống sót trong vũng lầy tội lỗi ấy, anh ta sẽ làm được gì ? Bao giờ những kẻ sống sót đi cũng quá ít. Và có quá nhiều việc quá sức họ phải làm. Đương nhiên là không thể. Lịch sử 70 năm của đảng chỉ có một trường hợp duy nhất là Trần Xuân Bách. Nhưng ngay cả sự gạt bỏ không được phép lặp lại.

Nghĩa là hy vọng một sự thay đổi tự nhiên, yên bình từ biến đổi nhận thức của đảng là không thể. Chờ đợi đảng tự làm cách mạng là ảo tưởng.

Trong khi đó, cái mà chúng ta gọi với nhau là phong trào dân chủ lại chỉ là một cái gì đó vô hình, không đầu không đuôi.

Thay đổi chính trị đồng thời với cải cách kinh tế. Tự do kinh tế gắn liền với tự do chính trị. Tự do biết và tự do diễn đạt điều mình biết, đó là những xu thế không thể đảo ngược, không thể từ chối và không thể né tránh. Đó là thiên thời.

Có hơn 90% những người được hỏi phản đối khai thác Bôxít, thực chất đó là hơn 90% dân số Việt Nam phản đối Bộ Chính trị đảng Cộng sản và phản đối Chính phủ. Đó là

nhân hòa.

Địa lợi là Tổ chức. Không có tổ chức, sẽ không có sức mạnh, không có điểm tựa. Không có tổ chức, sẽ như một cơ thể không đầu. Chưa có được cả ba yếu tố, nghĩa là nếu không được tổ chức, phong trào cách mạng không thể đi đến kết quả.

Đảng Cộng sản lo sợ nhất là các lực lượng đấu tranh dân chủ có tổ chức riêng của mình. Vì vậy, những mầm mống, phôi thai một tổ chức, bằng mọi giá, phải bị tiêu diệt, đặc biệt là công đoàn độc lập. Lê Trí Tuệ đã bị ai đó bắt cóc và âm thầm thủ tiêu. Tòa án Trà Vinh vừa xử bốn công nhân nữa đi tù.

Các tổ chức dân chủ nếu công khai có thể có sức ảnh hưởng lớn, nhưng sớm muộn cũng trở thành con mồi của bạo lực chuyên chính. Trước một thể lực có tính hệ thống, trước sự hung hãn của bạo lực áp đảo, phong trào chính đảng của quần chúng phải học cách tự bảo vệ sự tồn tại của mình. Lấy bảo tồn làm phương châm hàng đầu. Lấy lòng dân làm nền tảng và giác ngộ dân chúng tự giải phóng làm mục đích. Không bạo lực thô kệch, nhưng không tự chia nốt phía má còn lại. Sự cao thượng chỉ có ý nghĩa trong một môi trường văn minh.

Các tiếng nói cá nhân giàu ưu tư, trăn trở và giàu lòng can đảm, xin hãy tự giữ lấy mình. Các anh chị là tài sản của phong trào, là niềm hy vọng của tương lai đất nước. Nếu cứ mỗi ngày thêm một chiếc lá rơi, và chúng ta chỉ còn biết co lại, thì trọng trách này ai gánh!

Nhìn vào tình hình có thể phỏng đoán một Đại hội không có gì thay đổi, nếu không nói là xấu hơn. Sẽ dứt khoát chống Tàu. Kết quả của một năm chủ tịch ASEAN đã khẳng định thế thắng của phe Nguyễn Tấn Dũng. Sẽ có những quyết sách liên kết với các nước lớn mạnh hơn. Nhưng cũng sẽ kiên quyết hơn với nhân quyền. Đi với Mỹ để chống Trung Quốc. Nhưng cần Nga để mặc cả nhân quyền với Mỹ. Có thể không phải "định hướng xã hội chủ nghĩa", nhưng độc đảng là bất di bất dịch, là bất khả xâm phạm.

Sẽ còn nhiều thử thách. Năm 2011 sẽ là một năm còn khó khăn hơn nhiều cho phong trào. Đàn áp sẽ khốc liệt hơn. Khi quyền lực tuyệt đối đã nắm gọn trong tay, sự ngạo mạn hoang dã sẽ đạt đến tột đỉnh.

Nếu không bằng cách mạng bạo lực, người ta có thể tưởng tượng một lộ trình ôn hòa, như sau: 1- Tìm cách đưa những người chưa nhúng chàm vào Trung ương đảng lần đại hội này. 2- Tìm cách ngăn không để những người này bị nhúng chàm trong quá trình nắm quyền nắm chức. 3- Đòi cho những kẻ đã nhúng chàm hạ cánh an toàn sau khi no đủ. 4- Làm cách mạng bằng một tập thể khá dĩ trong sạch. 5- Thay đổi Hiến pháp trên cơ sở Hiến chương Quốc tế về Nhân quyền.

Như vậy mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp. Phong trào vận động dân chủ không có việc gì cấp bách phải làm. Đảng không có gì quá lo lắng phải lập mưu đàn áp và khủng bố. Không có thêm người vào tù vì những vi phạm "buồn cười". Của César sẽ trả lại cho César, vậy thôi. Có điều, làm thế nào để hợp thức hóa ngay từ bây giờ đồng tài sản tự nhiên mà có của những vị tai to mặt lớn? Mà nếu không đủ "chứng từ", thì làm sao mà "hạ cánh an toàn" được. Mà dù có hạ cánh bình yên bây giờ, chắc gì những thứ tự nhiên có ấy, sau ít nhiều thời gian, lại không tự tìm về chủ cũ?

Còn những "dũng sĩ diệt tự do", như kiểu trung tướng Vũ Hải Triều, trung tướng Hữu Ước, Trung tướng Hoàng Kông Tư, Thượng tướng Lê Văn Hưởng, đại tá Nguyễn Xuân Mừng... Ngày xưa, khi còn bí mật, đảng vẫn gọi những loại người như vậy ông này là "ác ôn" và đảng xử tử hình vắng mặt, rồi bí mật cử người đại diện cho Dân đi "thi hành án". Những món nợ với tự do của những nhân vật này sẽ phải trả ra sao? Họ cũng sẽ "hạ cánh an toàn", nhưng sợ rằng linh hồn của họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ có tự do.

Người ta đã cố tình sắp đặt vụng về và thiếu chuyên nghiệp một vụ án để thóa mạ và bôi nhọ danh dự Luật sư Cù Huy Hà Vũ, trong khi chính đích thân Tô Huy Rứa áp lực

để lấp liếm sự sa đọa của chủ tịch Hà Giang Nguyễn Trường Tô và thiếu tướng giám đốc công an tỉnh Hà Giang, «mua dâm và quan hệ bất chính với nhiều phụ nữ». Bản thân các sự kiện đã tự bộc lộ bản chất của chế độ. Cho nên, chẳng có mấy ai quan tâm tới những lý do mà chính quyền đưa ra, biên bạch cho một vụ bất bớ chính trị. Chính phủ luôn có lý. Việc bất bớ luôn luôn đúng pháp luật.

Chỉ tiếc rằng, những gì đáng được trân trọng thì cứ bị "công lý" tiêu diệt dần dần. ■■■■■■

sạch trong những cơn lũ dữ dội với sức tàn phá ngang những trái bom phá không lồ.

Những tiếng kêu nghệt giọng bóp chặt con tim. Bất lực! Vô số cánh tay đưa lên chơi vơi chìm hẳn trước những quả bom nước đổ sập từ trên cao, từ các hồ chứa thủy điện đang xả nước với tốc độ kinh hoàng dồn thêm vào cơn lũ miền Trung, bắt kẻ lờ cam kết giữ rừng và giữ an toàn cho miền Trung!

Nơi nơi con khóc cha, vợ khóc chồng, trẻ con mất cha mất mẹ, mất trường học... Nơi nơi bóng vạc dật dờ đi tìm người thân trong cơn lũ...

MIỀN TRUNG ƠI

Người đã bị thí mạng

...Võ Thị Hảo 03-11-2010...

"Các nhà nước phải chịu trách nhiệm về quyền được sống và làm việc trong những điều kiện vệ sinh tốt, quyền có được một môi trường lành mạnh và an toàn, quyền được chăm sóc và chi trả các thiệt hại, quyền được thông tin và tiếp cận công lý của người dân. Trách nhiệm hành chính là nghĩa vụ của cơ quan nhà nước phải bồi thường các thiệt hại gây ra bởi hoạt động của mình hay của các nhân viên cơ quan ấy..." (Tuyên bố của Hội nghị Thượng đỉnh Trái đất Johannesburg năm 2002)

Đứt ruột miền Trung
Những bàn tay lấy bấy thu hết sức tàn dờ mái nhà đã ngập tận nóc kêu cứu. Ai cứu được bây giờ? Xung quanh réo âm nước lũ, thổi bay cả nhà máy thủy điện kiên cố. Nhiều vùng hoàn toàn bị cô lập!

La liệt quan tài dựng thây người. Phập phênh khắp chốn xác động vật thối rữa dềnh trôi dạt. Nhiều người chết lụi vẫn không được yên thân, xác bị buộc dây treo trên ngọn cây, trên mái nhà dăm bảy ngày, người thân nát ruột bó tay nhìn thi thể người thân yêu của mình rữa dần trong sóng táp. Sản nghiệp bao đời của người miền Trung đã bị quét

Rồi tiếp theo là đói khát, là dịch bệnh, là những trận lở đất và lở núi hãi hùng. Ngay tại chân núi Quyết, Nghệ An, ngày 25-10, trận lở núi hậu lũ lụt đã khiến khoảng 30 quan tài và tiểu đặng xương người bắt thân lao xuống nhà dân, cùng đất đá vùi lấp nhà cửa...

Thảm họa đã tước đoạt tất cả. Còn lại với miền Trung là những cơn ác mộng và đói rét cùng nỗi hãi hùng triền miên. Miền Trung ơi! Bao nhiêu tiếng khản giọng kêu cứu từ miền Trung và bao tiếng da diết gọi miền Trung! Bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu thương khóc cho Người, trước nỗi đau quá to lớn này, bỗng trở nên vụng về, lênh loãng tất lịm trong đau khổ mênh mang.

Miền Trung ơi! Eo lưng-Khúc ruột nổi lên hai đầu đất nước, nơi đã sản sinh bao nhiêu nhân tài hào kiệt, vì đâu nay đã trở thành một nơi chôn nguy hiểm không thể nương thân? Lòng từ thiện và sự giúp đỡ của đồng bào và bạn hữu trong và ngoài nước thật đáng cảm động đang yên ủi Người. Nhưng Lễ cầu siêu nào đủ cho Người? Dầu thể nào thì những oan hồn chết hàng loạt do các thảm họa đổ ập xuống đầu

Người ấy, cũng không thể nhập trở lại thân xác. Người về gạt nước mắt nhặt nhanh từ mảnh vỡ, từ bùn hoang, từ xác thối rữa sinh lầy dựng lấy một mảnh lều nương thân. Nhưng không ở được nữa rồi. **Rừng của người đã bị phá gần sạch. Nhà người thì không còn.**

Tha hương ư? Với nhiều người, ở lại một chôn mà một năm trung bình hứng chịu hai trận đại hồng thủy, thì cũng chẳng khác gì tự sát. Miền Trung ơi! Ai? Cái gì đã cướp đoạt chôn nương náu của Người? Và mãi mãi, sẽ là “những trái bom nước” có khả năng hủy diệt vô cùng lớn – lơ lửng trên đầu miền Trung, với hàng mấy trăm triệu mét khối nước, có sức công phá lớn tới mức có người đã ví với bom nguyên tử – có thể đổ xuống miền Trung bất kỳ lúc nào.

Không trả lời sao được. Vì chúng ta đã thấy quan tài, thấy xác người treo và thấy máu. Nhiều người cùng bị chết, nghĩa là chết người hàng loạt. Máu đã bị pha rất loãng trong mênh mang nước lũ. Và trong dòng sông sự kiện, sông thời gian của cả nước có bao chuyện phải bàn. Quên ngay miền Trung thôi mà. Nhưng máu đã đông lại trong oan khiên.

Vì đâu? Có phải miền Trung đã bị “thí mạng”?

Tất nhiên, đơn giản nhất là đổ tại ông trời. Tại lượng mưa lớn. Thế thôi. Gọn một câu khô khốc để lý giải. Kế sách đó vô cùng hữu hiệu trong mấy chục năm nay. “Mất mùa là tại thiên tai...”

Thế còn mất mạng thì sao? Thế còn hàng loạt mạng bị mất thì sao? Phải trả lời thấu đáo và sòng phẳng câu hỏi này, nếu không, hàng loạt mạng nữa sẽ bị mất. Nếu ta thờ ơ không tìm ra nguyên nhân, hoặc biết mà vờ không biết, hoặc biết mà bưng bít không cho nói sự thật, nghĩa là ta đã tiếp tay cho những kẻ tạo ra thảm họa giết người hàng loạt.

Ông trời thì ta “bắc thang” lên hỏi sau. Có nhiều người tôn trọng sự thật đã không thể im lặng, đưa ra những nguyên nhân lý giải “tại con người”, phần nào giải oan cho ông trời.

Cục trưởng Cục đê điều và phòng chống lụt bão Nguyễn Xuân Diệu công bố: **Tổng lượng mưa năm 2009 nhỏ hơn tổng lượng mưa năm 1999 tại miền Trung nhưng đỉnh lũ năm 09 lại vượt đỉnh lũ năm 99 tới cả 1,5 m.** Ngày 24-11-2009, một đại biểu Quốc hội tỉnh Phú Yên cho biết, thực tế lũ năm 2007 cho thấy, chỉ một trận mưa 330 mm tại tỉnh này, mà thiệt hại lớn hơn mức lũ “lịch sử” năm 1991 với lượng mưa 1.300 mm, **bởi vì nhà máy thủy điện sông Ba Hạ ở đây đã xả lũ hết công suất với vận tốc 11.400 m³/giờ!**

Sau trận lũ lụt thảm khốc tại miền Trung hồi tháng 11-2009, nhiều đại biểu Quốc hội đã chất vấn chính phủ về nguyên nhân lũ lụt miền Trung. Một số nhà chuyên môn có uy tín đã phát hiện là “do yếu tố con người” – do những nhà máy thủy điện vì lợi ích cục bộ của mình, không thực hiện quy trình đã cam kết về vận hành hồ chứa phòng lũ, cứ tích đầy nước để chạy máy phát điện tối đa, đến lúc mưa lớn tràn về, liền mở cửa xả lũ ào ạt để bảo vệ đập và nhà máy, bất kể hậu quả cho dân vùng hạ lưu.

Về cơ bản, ngành thủy điện và thủy lợi cam kết khi xây dựng rằng các hồ chứa có thể chống hạn và cắt lũ, nhưng trên thực tế khảo sát đã được công bố từ cơ quan chức năng thì việc vận hành hệ thống hồ xả lũ ở đây là tùy tiện, không hề có một “nhạc trưởng”.

Theo báo *Công an Nhân dân* thì ông Lê Huy Ngọ, nguyên Bộ trưởng Bộ Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn đã báo cáo với chính phủ từ những năm trước đây về diễn biến lũ lụt miền Trung: trước đây, lũ lụt miền Trung chỉ khoảng 5-7 năm/lần, còn gần đây tần suất tăng lên, 1-2 năm lần (chưa kể hai năm gần đây lũ chồng lên lũ) và khốc liệt hơn. Trận lũ lịch sử năm 1971, thì thời gian nước lưu lại cũng chỉ 1, 2 ngày. Kỳ lụt đầu tháng 10 này lũ lụt về quá nhanh, hậu quả khác thường và đã qua cả tuần mà nước chưa rút hết. Trong lũ lụt có yếu tố con người. Riêng 9 tỉnh miền Trung và Tây Nguyên gần đây đã phát triển tới **393 dự án thủy điện lớn**

nhỏ... Họ tích nước chủ yếu để sản xuất điện, chứ có mấy khi chủ động xả nước trong hồ để chờ lũ, đón lũ và cắt lũ. Vì vậy nguy cơ vỡ đập tràn, nước lớn từ thủy điện tác động vào lũ miền Trung càng gay gắt...

Bởi thế nên chỉ mới mưa chùng ấy thôi mà đập Khe Mơ đã vỡ, giáng “bom nước” kinh khiếp xuống dân miền Trung. Thủy điện Hồ Hô, khi lũ căng nhất, khi người dân cuống cuống chạy loạn thì nhà máy thủy điện này cửa đóng cài then và trả lời một câu nhẹ tênh: không vận hành được cửa xả lũ vì mất điện! Mà lũ thì bao giờ chẳng mất điện!

Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải thừa nhận, nhiều nơi chưa có quy trình vận hành liên hồ chứa thủy điện... và khi xảy ra sự cố phải xả lũ thì “ngay cả Thủ tướng có ra lệnh cũng không được đóng cửa xả vì không một nhà máy nào cắt được lũ nếu vượt quá khả năng của nó”...

Và, trong cái dàn đồng ca của những người chuyên gạt gù, bất kể hậu quả thế nào cho đất nước, có người đã kiên trì và dùng cảm cảnh báo trước thảm họa cho chính phủ. Đó là đại biểu Quốc hội Nguyễn Đình Xuân, thành viên Ủy ban Khoa học Công nghệ và Môi trường của Quốc hội. Ông nói: Tôi đã cảnh báo từ 8 năm trước. **Theo tính toán ban đầu, với diện tích rừng tự nhiên che phủ mà miền Trung thì phải 1000 năm mới có một trận lũ lớn. Nhưng vì sau đó rừng bị tàn phá quá nhiều, các hồ thủy điện chỉ chịu được khoảng 10 năm. Như thế, tất cả quy hoạch, tính toán ban đầu đều bị phá vỡ.** Hiện quy hoạch mỗi hồ thủy điện không dựa trên quy hoạch tổng thể, không có quy hoạch chiến lược, đánh giá môi trường của toàn bộ lưu vực con sông và làm thế nào để không gây hại cho dân sinh, môi trường thượng và hạ nguồn. Hệ quả là hạ nguồn hứng chịu lũ lụt. **Các trận mưa bão lớn bé vào miền Trung đều gây lũ lụt chết người.** Quay trở lại 20-30 năm trước, các số liệu đã chứng minh không có chuyện đó. Các nhà máy thủy điện miền Trung, đã xả lũ đúng lúc lũ

căng nhất, nên là “cánh tay nối dài cho Thủy tinh”!

Thế là đã rõ. Hầu hết các nhà máy thủy điện tha hồ tích nước đầy hồ để bán điện lấy lãi, không quan tâm đến cam kết sống còn khi lập dự án là phải luôn xả nước trước khi lũ về, đảm bảo mức độ an toàn chủ động phòng chống lũ. **Khi lũ đến, từng ấy hồ lại tha hồ tự tung tự tác để xả lũ bảo vệ đập. Xả lũ như thế, nghĩa là “thả bom nước”**. Thả bom nước, dù có lấy tiếng là bảo vệ đập, thì vẫn là **một chuỗi hành vi hy sinh dân, hy sinh miền hạ lưu**.

Ngoài ra, các chuyên gia cũng nêu vấn đề các nhà máy thủy điện đã ngăn sông chặn dòng tích nước vào mùa khô, hạ lưu bị cạn nước làm giảm lưu lượng động lực sông, khiến cho động lực biển thẳng áp đảo động lực sông, kèm theo hậu quả các cửa sông ra biển được xây dựng nhiều công trình, đắp đê quai nuôi trồng thủy sản, phá rừng phi lao chắn cát... Chưa kể Đường Hồ Chí Minh, Quốc lộ 1 nâng cao tới 3-4 m mà không mở khẩu độ thoát lũ thích hợp... Tất cả cộng lại hủy diệt miền Trung.

Có bao nhiêu “quả bom nước” treo trên đầu dân?

Miền Trung nhỏ bé của chúng ta có bao nhiêu hồ, và bao nhiêu “quả bom nước hẹn giờ nổ” đang treo trên đầu người dân cả nước? Theo công bố của các nhà quản lý, thì hiện tại, có ít nhất 393 dự án thủy điện phát triển nóng tại miền Trung. Ngay tại một tỉnh nhỏ như Quảng Nam mà cũng có tới hơn 50 công trình thủy điện! Một đại biểu Quốc hội đã thốt lên: tôi nghe con số đó thì tôi liền bảo: “Thôi chết rồi!”

Ông Trần Đình Đán, Chủ nhiệm Văn phòng Quốc hội khẳng định với báo chí: lũ lụt có nguyên nhân từ “nhân tai”, do làm hồ đập thủy điện không có quy hoạch đầy đủ, các địa phương cứ thấy đâu làm được là cho làm, chưa kể phá rừng, làm đòng... ngăn chặn thoát lũ, khiến cho hễ mưa là nước từ đại ngàn, từ Lào đổ ập sang miền Trung, không theo dòng chảy tự nhiên, gây lũ lớn. Khi làm hồ đập thủy điện Hồ Hồ, đập thủy điện Hương Sơn, hồ Kẻ Gỗ... tất cả đều

không tính đến sự nguy hiểm của nó. Hồ Kẻ Gỗ cao 32 m trên mặt nước biển, vừa rồi chỉ mưa thế thôi đã tràn đập và xả nước làm ngập cả thành phố Hà Tĩnh. Đập thủy điện Hồ Hồ tràn, cây đổ từ đại ngàn tràn xuống chặn cửa mà nhà máy thủy điện không mở nổi cửa đập, may có bộ đội biên phòng kịp dùng tay ứng cứu... Theo ông, chỉ riêng đập Hồ Hồ hoặc Hương Sơn mà lỡ thôi thì thiệt hại gấp hàng trăm lần và mất hàng ngàn sinh mạng, không lường hết được.

Theo thống kê của ngành điện, **hiện miền Trung và Tây Nguyên có 97 hồ chứa thủy lợi với dung tích trữ 2,4 tỉ m³ nước và 27 hồ chứa thủy điện với dung tích hơn 6,4 tỉ m³ nước!** Nếu những “quả bom nước” ở các hồ đập không lở trên cả nước mà bị kích hoạt nổ vỡ do động đất, do lún sụt, do mưa lâu hơn người ta mong muốn một chút, hoặc do bê tông rơm, thép rơm, xây dựng dối (xây ra quá phổ biến, bất kỳ nơi nào ở Việt Nam)... chẳng hạn, thì sức công phá ấy “không thua gì bom nguyên tử”.

“Nếu đập thủy điện Sơn La bị vỡ, chỉ 30 phút sau một chiếc xe tăng nặng 4 tấn ở Sơn Tây sẽ bị thổi bay như một chiếc lá vàng, toàn bộ đồng bằng Bắc Bộ sẽ chìm sâu từ 4 đến 60 m, cướp đi sinh mạng khoảng 15 triệu người...” (Đại biểu Quốc hội cảnh báo tại cuộc thảo luận về dự án thủy điện Sơn La, 2002).

Trái với phản biện và lo ngại của nhiều nhà khoa học và đại biểu Quốc hội, dự án thủy điện Sơn La chẳng những không bị dừng lại, mà còn được đẩy nhanh tiến độ, đến nay được đầu tư “đặc cách phá rào” tới **58.483,412 tỉ đồng**, tăng hơn 60% với số vốn đầu tư ban đầu do Nghị quyết Quốc hội duyệt.

Theo nhiều nhà khoa học, **thủy điện Sơn La được xây dựng rất mạo hiểm, xây trên một miền địa chất mong manh gồm ít nhất là 3 đới đứt gãy**. Ghi nhận qua khảo sát, từ năm 1990 đến 2003 trên khu vực bán kính 200 km quanh hồ thủy điện Sơn La, đã xảy ra **1.098 vụ động đất lớn nhỏ**. Nếu vỡ thủy điện Sơn La, thủy điện Hoà Bình và

Thác Bà cũng bị vỡ. Dù tháng 2-2009, hội đồng nghiệm thu các công trình xây dựng quốc gia đã ra cảnh báo rằng **có nhiều vết nứt tại đập tràn bờ – cả bờ trái và bờ phải của công trình thủy điện này**, nhưng những người có trách nhiệm vẫn khẳng định “không có vấn đề gì” và đẩy tiến độ hoàn thành lên sớm 2 năm. Hiện nay thủy điện Sơn La đã tích nước vào hồ chứa chuẩn bị phát điện.

Trên thực tế đã xảy ra nhiều nơi trên thế giới, **các hồ thủy điện với sức chứa lớn đã gây lở núi, lún sụt và động đất**. Tháng 1-2009, báo chí Trung Quốc đăng một nghiên cứu kết luận đập thủy điện Tứ Bình Hồ (độ cao chỉ 156 m, thấp hơn cao độ thủy điện Sơn La tới 59 m) đã là một trong những nguyên nhân gây động đất tại Tứ Xuyên với phạm vi ảnh hưởng tới 65.000 km, làm cho hơn 80.000 người bị thiệt mạng và hơn 10 triệu người rơi vào cảnh vô gia cư, chưa kể vô vàn thiệt hại khác. Ngay cả với một nước tiềm năng lớn và trình độ kỹ thuật, khả năng kiểm soát cao như Trung Quốc, chính quyền Trung Quốc cũng phải thừa nhận là đã và đang có 400 đập đã bị phá hủy hoặc đang có nguy cơ bị vỡ.

47% nguồn nước của thủy điện Sơn La phụ thuộc Trung Quốc. Nếu Trung Quốc không kiểm chế (và thực tế thấy rằng họ chẳng việc gì phải kiềm chế cả), họ sẽ nắn dòng Sông Đà, vô hiệu hoá thủy điện này, hoặc một ai đó sơ suất hoặc không kiểm chế, họ kích hoạt “bom nước” Sơn La – chỉ cách biên giới Trung Quốc khoảng 16 km thôi – dù dưới bất kỳ hình thức nào, thì cũng tựa như “ngày tận thế” với vùng hạ lưu là Việt Nam. Như thế, càng làm thủy điện, Việt Nam càng có nguy cơ bị mất nhiều vùng dân cư, tài nguyên có nguy cơ bị xoá sổ và càng phụ thuộc vào Trung Quốc từ thượng nguồn Sông Mê Kông cho tới Sông Đà.

Vì sao đua nhau làm thủy điện?

Chúng ta thừa nhận sự vất vả của những người đã phải đầu đầu để tìm kiếm nguồn điện năng cung cấp cho cả nước. Trong đó, thủy điện đã

góp phần sản xuất ra điện, làm dịu bớt tình trạng thiếu điện gay gắt, triển miên của Việt Nam trong nhiều năm nay.

Nhưng ta hãy xem xét lại cái giá phải trả để có thủy điện. Và vì quyền lợi cộng đồng, cần cần nhắc thật nghiêm túc các yếu tố lợi và hại trong bất cứ hành vi nào, nhất là những hành vi có thể vô hình trung dẫn đến việc làm chết người hàng loạt.

Các nhà chuyên môn, thành viên Ủy ban Khoa học, Công nghệ và Môi trường của Quốc hội cho biết, **để có được 1 MW điện, có ít nhất 10-30ha rừng bị phá để làm hồ chứa**, chưa kể để làm những thứ “mượn gió bẻ măng” khác, chẳng hạn phá rừng lấy tài nguyên bán thu lợi. Thực tế đã xảy ra, **khi lấy 1000 ha làm lòng hồ thủy điện thì lại mất thêm từ 1000 đến 2000 ha đất rừng hoặc đất nông nghiệp thượng nguồn.**

Chưa kể, các nhà đầu tư và các quan chức duyệt dự án cam kết rằng hồ thủy điện và hồ chứa nước thủy lợi sẽ điều tiết khô hạn và lũ, nhưng thực tế chứng minh, thủy điện A Vương, thủy điện Dak Mi... đã chặn dòng lấy nước làm khô hạn vùng hạ lưu sông và hủy hoại nhiều loại động thực vật, làm mất cân bằng sinh thái nghiêm trọng.

EVN công bố: năm 2010, sẽ đưa thêm 14 nhà máy điện mới vào, bổ sung thêm 3.300 MW. Công suất lắp đặt ngành điện cả nước là 18.400 MW, trong đó 1/3 là thủy điện. Từ chỗ đó, có thể tính được diện tích rừng phòng hộ, rừng đầu nguồn bị phá ở Việt Nam, đặc biệt là ở miền Trung là bao nhiêu!

Có một câu hỏi: tại sao người ta lại hăng hái lao vào đầu tư thủy điện đến thế? Theo khảo sát của các nhà chuyên môn, **thì đầu tư vào thủy điện là đầu tư siêu lợi nhuận.**

Trong bài “Miền Trung héo hon vì thủy điện” đăng trên *Tuổi trẻ Cuối tuần* ngày 27-6-2009 có đưa tin ông Nguyễn Văn Lê, chủ tịch HĐQT công ty cổ phần thủy điện A Vương tỉnh Quảng Nam cho biết, công trình này chỉ phát điện sớm trên 180 ngày mà đã mang về cho công ty doanh thu khoảng 240 tỉ

đồng. Trong 9 năm là hoà vốn (chưa tới 4000 tỉ đồng), còn lại, 31 năm (tuổi thọ công trình ít nhất 50 năm) là lợi nhuận ròng! Còn một cán bộ tài chính của nhà máy thủy điện A Lưới (quy mô rất nhỏ) cho biết, mỗi năm nhà máy bán điện được lãi khoảng 500 tỉ đồng...

Người người đua nhau làm thủy điện miền Trung vì lãi khổng lồ, trong khi đó cung điện luôn nhỏ hơn cầu và nhà nước lại luôn bù giá điện. Đặc biệt, vào mùa khô từ tháng 9-12 hàng năm, các nhà máy thủy điện lớn như Hoà Bình, Trị An, Yaly giảm công suất, thì miền Trung là mùa mưa, các nhà máy thủy điện miền Trung chạy hết công suất và lãi khổng lồ.

Qua khảo sát cho thấy, trên thực tế, mặc dù chủ đầu tư công trình thủy điện nào cũng cam kết điều tiết lũ và điều tiết nước chống hạn nhưng vì lợi nhuận, các chủ công trình đua nhau tích nước để máy chạy hết công suất trong bất kỳ hoàn cảnh nào và đua nhau xả lũ ồ ạt khi lũ về, bắt kẻ dưới xuôi dân chết, gây nên thảm họa.

Cả nước có hơn 800 công trình thủy điện lớn nhỏ. Miền Trung chiếm gần một nửa. Vì sao? Vì miền Trung sông ngòi nhiều, địa hình dốc, đầu tư ít, thu lợi nhanh và lãi vô cùng lớn. Chưa kể **nguồn lợi lâm sản do phá rừng được hợp pháp hoá**. Nhiều công trình thủy điện thậm chí không còn thêm xây hồ chứa nước. Họ chỉ cần làm các bậc thang nâng cao động năng của dòng nước xả. Dòng nước lũ hậu quả từ việc nâng cao động năng này càng vô cùng hung dữ vì không được sử dụng để quay tuốc-bin chuyển thành năng lượng điện.

Nhiều nhà khoa học đã công bố hiện trạng: do bản chất thủy điện miền Trung quy mô vừa và nhỏ, **khả năng điều tiết chống lũ kém**, nhiều bậc, khiến cho dòng chảy lúc bình thường vốn đã mạnh càng thêm hung bạo và kéo dài hơn. Hiện tại, các hồ chứa thủy điện miền Trung chỉ xây dựng quy trình vận hành độc lập để đảm bảo nước phát điện và an toàn đập, khi thiết kế chưa bố trí xây dựng dung tích cắt lũ cho hạ lưu. Vì thế, khi lũ về, toàn

bộ lượng nước đến hồ đều được xả xuống hạ lưu gây lũ.

Giáo sư Phan Kỳ Nam, chủ nhiệm khoa của Đại học Thủy lợi cho biết, **báo cáo đánh giá tác động môi trường của các dự án thủy điện chỉ làm lấy lệ**, bất cập trong khâu vận hành xây hồ chứa, dự báo lũ, kéo dài thời gian xả lũ. Tại cuộc toạ đàm nguyên nhân lũ lụt năm 2009 (không hiểu vì lý do gì, thay vì phải ở tầm cỡ nhiều hội nghị khoa học cho một vấn đề nghiêm trọng đến thế, lại chỉ mở trong một khuôn khổ hẹp?!), nhà chức trách thừa nhận là nhiều trạm quan trắc lũ bị cuốn trôi và đến nay chưa mua sắm xây dựng trở lại. GS Nguyễn Đình Hòa kết luận rằng với thủy điện, thì sản nghiệp vùng cửa sông “đã bị phơi trần ra trước sức công phá của lũ lụt”.

Những người làm thủy điện và quan chức địa phương đã cam kết trước chính phủ về việc giữ rừng, về việc vận hành an toàn hồ chứa, về đảm bảo đời sống nhân dân và môi sinh môi trường... **nhưng họ đã hầu hết không thực hiện**. Khâu kiểm tra giám sát cũng rất qua loa, thậm chí còn bao che bằng mọi giá. Thế là, miền Trung đã bị thí mạng?!

Nhận diện những bàn tay

Chuyện nghiêm trọng rồi. Hãy nhận diện những bàn tay. Bởi vì nhiều trận lũ mới đang được cảnh báo sắp về miền Trung. Và còn bao nhiêu trận “đại hồng thủy” nữa sẽ đập xuống miền Trung, rồi cả Việt Nam, với tình trạng chỉ chít những “quả bom nước” này? Nếu không lo liệu, tức là tàn nhẫn với sinh mệnh của dân và đất nước. **Biết mà không nói, không làm, để hậu quả xảy ra nghĩa là chấp nhận tình trạng “giết người hàng loạt”.**

Không thể biện hộ rằng “tôi vô tình”. Và hãy chấm dứt trò đổ quanh cho nhau. Ở Việt Nam luôn xảy ra tình trạng nhà xây dựng, nhà thiết kế, nhà chức trách... bao nhiêu “nhà” có quyền lợi công khai và quyền lợi ngầm luôn khẳng định “Yên chí lớn. Chịu trách nhiệm”. Nhưng khi xảy ra sự cố, họ “cãi trắng”, phủi tay, chẳng ai chịu, chẳng ai đền bù cho nạn nhân. Chỉ còn lại nạn nhân quờ quạng trong

thảm họa. **Chính phủ có lo thì cũng chỉ là lấy từ tiền dân ra, chất thêm gánh nặng đã quá sức trên vai dân Việt Nam vốn đã nghèo để sửa chữa cho những hậu quả xảy ra từ những hời hợt, ấu trĩ, tham lam, vô trách nhiệm.** Thay vì người dù trực tiếp hay gián tiếp đã gây ra tình trạng này, không trừ một ai, phải đền bù thiệt hại thỏa đáng và bị xử lý trước pháp luật, thì người ta xuê xoa. Vẫn là một cơ chế “không ai cả”. An ủi dân lúc đó là những ngành cứu hộ cứu nạn và nhà từ thiện. Cán tay của những nhà từ thiện làm sao đủ dài để cứu vớt hết dân.

Ai? Bàn tay nào gây nên nông nỗi này?

Đó là những nhà đầu tư không phải không nhận thức được mối nguy hiểm treo trên đầu đất nước mà vẫn cố tình làm để nhét cho đầy túi.

Đó là những **người quản lý các địa phương hoặc ở tầm cao hơn** vô trách nhiệm, hoặc do ấu trĩ và thiếu hiểu biết và tập hợp xung quanh mình một đám người giúp việc bị lung lạc bởi tiền bạc, tiếp tay cho việc thiết kế “những quả bom nước” mà không “tháo ngòi nổ”, gây thảm họa cho nhân dân.

Đó là **những nhà khoa học rởm** hoặc do trình độ hoặc do bị mua chuộc đã cam tâm “bán linh hồn”, đã nhắm mắt làm ngơ đưa ra những con số dự báo hoặc thống kê thiên lệch, tạo điều kiện bảo vệ cho “kẻ châm ngòi bom nước” gây chết người hàng loạt.

Đó là **một số người có quyền lực chuyên bưng bít thông tin** và coi đó là nghề kiếm lợi bằng mọi giá, trong đó kể cả mọi thông tin về tham nhũng, về khiếu kiện dân oan, về phá rừng, về dân nghèo, về cho Trung Quốc thuê rừng xung yếu biên giới, về thiệt hại do thủy điện và lũ lụt, luôn luôn dọa dẫm đóng cửa các tờ báo, kỷ luật, cách chức bộ máy lãnh đạo báo chí và các phương tiện thông tin đại chúng nên báo chí phải chọn cách cúi đầu ngậm miệng. **Vì thế kênh phát hiện vấn đề và cảnh báo gần như bị vô hiệu hoá** trong hầu hết các trường hợp, khiến cho lãnh đạo nhà

nước bị cô lập, không kịp nắm bắt thông tin, chủ quan, ra những quyết sách tai hại không gì khắc phục nổi.

Đó là sự im lặng nhẫn nhục đến đáng sợ của các nạn nhân còn sống sót qua thảm họa. Nạn nhân tiềm năng, đương nhiên gồm cả nước Việt Nam này trong tương lai.

Và trên hết, là sự “thiếu trách nhiệm vô hạn” của rất nhiều người trong hệ thống tư pháp và hành pháp Việt Nam đã không phát hiện, không ngăn chặn và trừng phạt bàn tay của “những kẻ giết người hàng loạt” và “giết nền kinh tế, đạo đức của Việt Nam”. Hệ thống này đã đương nhiên chấp nhận sự đứng trên pháp luật của những người có chức quyền và có tiền để mua chức quyền, khiến cho pháp luật Việt Nam trong quá nhiều trường hợp bị vô hiệu hoá.

Vì thế, khi thảm họa xảy ra thì phần lớn những người giàu lừa mị ấy đã ních tiền đầy túi và xa chơi, hoặc đã lên chức cao hơn. **Họ được bảo vệ bởi một mạng lưới cấu kết cùng quyền lợi. Họ thừa sức mang cả gia quyến và tài sản ra nước ngoài tránh lũ ngay cả trong trường hợp Việt Nam bị “xoá sổ”.** Theo dư luận cho biết, nhiều người trong số họ thừa tiền để sống sung túc hàng chục đời, để lại một miền Trung tang thương và không gì bù đắp được.

Hãy tháo “ngòi nổ”

Có thể sửa chữa được không? Đã quá muộn. Nhưng phải vót vát thôi. Để tồn tại. Vấn đề cần làm ngay là hãy “tháo các ngòi nổ” để loại trừ nguy cơ, cứu lấy dân nước. **Vấn đề là phải nhận diện những người có trách nhiệm. Mọi người dân Việt Nam cần phải lên tiếng để ngăn chặn thảm họa. Những người bị thiệt hại cần phải lên tiếng, kiên trì đến cùng kiện những người đã gây nên thảm họa cho họ ra toà để họ buộc phải đền bù và trả giá trước pháp luật.** Đó là lẽ công bằng tối thiểu. Một lẽ công bằng mà ngay ở thế kỷ 21, người Việt Nam còn chưa được hưởng; trong khi đó, 137 năm trước, người Pháp và nhiều người dân trên thế giới đã thiết lập được hệ thống công bằng này.

Năm 1873, tại Pháp, công dân Jean Blanco thắng kiện nhà cầm quyền Pháp tại toà. Toà đã buộc Nhà nước Pháp phải bồi thường và phải trợ cấp suốt đời cho cô con gái 5 tuổi của ông vì một chiếc xe đẩy của nhà máy thuốc lá công quản Thành phố Bordeaux đổ lật gây thương tật cho cô bé. Vụ kiện này đã đặt nền tảng cho luật hành chính Pháp quy định những điều khoản liên quan đến trách nhiệm nhà nước. Năm 1999, toà đại hình Pháp đã xử một thị trưởng sau khi một bé gái 4 tuổi bị điện giật vì chạm tay vào cột đèn chiếu sáng của thành phố.

Thật thiệt thòi và đáng cay cho người Việt Nam, vì sau đó gần một thế kỷ rưỡi mà người Việt Nam vẫn chưa được hưởng quyền tối thiểu của nhân dân trước trách nhiệm đương nhiên của bộ máy chính quyền như trong thí dụ vừa nêu, tại một đất nước luôn quảng cáo “chính quyền do dân, vì dân...”

Cần phải xác định rõ ràng, bộ máy chính quyền và tất cả những người có trách nhiệm liên quan, số dĩ họ ngồi tại vị trí đó, họ có thu nhập, là do dân đã thuê họ thực hiện công việc quản lý xã hội để bảo vệ đất nước, bảo vệ sự an lành của nhân dân. Đó là lý do duy nhất mà họ được nhận việc làm ấy, chức vị ấy. **Nếu không làm được việc đó, đương nhiên họ phải đền bù thiệt hại và phải trả giá thích đáng trước pháp luật.**

Đó là lẽ công bằng tối thiểu, cũng như một người được thuê trông xe đạp cho người ta, nếu đánh mất xe thì phải đền xe. Cũng như hàng không phải đền bù thiệt hại cho khách hàng khi trễ giờ, khi xảy tai nạn dù vô tình hay cố ý. Nếu không, thì đây là điều vô cùng bất công và phi lý, chỉ có thể hành xử ở những nước độc tài toàn trị, trong đó người có quyền lực muốn làm gì cũng được.

Để nhấn mạnh chân lý đương nhiên như mặt trời thì chiếu sáng ấy, Hội nghị Thượng đỉnh Trái đất Johannesburg năm 2002 tuyên bố: *“Các nhà nước phải chịu trách nhiệm về quyền được sống và làm việc trong những điều kiện vệ sinh*

tốt, quyền có được một môi trường lành mạnh và an toàn, quyền được chăm sóc và chi trả các thiệt hại, quyền được thông tin và tiếp cận công lý cho người dân. Trách nhiệm hành chính là nghĩa vụ đối với cơ quan nhà nước phải bồi thường các thiệt hại gây ra bởi hoạt động của mình hay của các nhân viên cơ quan ấy...”

Miền Trung ơi! Những người đã hứa hẹn sự an toàn cho miền Trung, nay phải tay. Những người miền Trung, xưa cha anh họ đã chết cho Xô-viết Nghệ Tĩnh, nay chính họ lại phải chết những cái chết oan uổng cho nguồn lợi của một số ai đó, hoặc phải trả giá cho sự vô trách nhiệm của những ai đó và trở thành kẻ vô gia cư.

Những người có mắt, có miệng, có lương tri, dù ở bất kỳ vị trí nào, hãy lên tiếng đòi lại công bằng cho chính mình, cho miền Trung và cho những đồng bào đã bị mất người, mất rừng, mất nơi ăn chốn ở, mất gia sản mà tổ tiên tự bao đời trên đất nước này.

Như thế mới là có ý thức công dân, là đạo lý, mới là xây dựng đất nước và hậu thuẫn cho các nhà lãnh đạo chân chính chấn chỉnh bộ máy. Dĩ hoà vi quý chính là gián tiếp làm suy yếu đất nước và hạ nhục chính mình.

Cần phải làm rõ ràng, nếu định hy sinh miền Trung hoặc một số vùng miền như đồng bằng Bắc Bộ... để có điện, thì trước hết, hãy tránh việc “giết người hàng loạt”, bằng cách đền bù thỏa đáng cho họ tất cả những gì họ đã mất, tìm một nơi thật an toàn tái định cư cho những người trong phạm vi bị ảnh hưởng, xây nhà cửa cho họ sinh sống và lo các điều kiện để họ có mức sống ổn định lâu dài, ít ra là bằng hoặc hơn mức sống hiện tại của họ.

Còn nếu không, phải lập tức khảo sát các công trình thủy điện, loại trừ ngay các nguyên nhân gây lũ do con người, xem lại việc vận hành hồ chứa một cách hết sức trung thực, như thiết quân luật, có biện pháp hữu hiệu để phòng đột biến và trong mọi trường hợp phải thực hiện hệ thống quy định vận

hành liên hồ hết sức chặt chẽ, ai trái lệnh, kẻ đó phải bị trừng phạt ở mức án cao nhất như tội giết người. Trong những trường hợp không thể đảm bảo, thì triệt tiêu hồ thủy điện và tìm cách khác để có nguồn điện, còn hơn là **treo những quả bom nước có sức hủy diệt “ngang bom nguyên tử” trên đầu miền Trung, trên đầu đồng bằng Bắc Bộ và khu vực hạ lưu Mê Kông...**

Đó là lẽ phải và lương tri tối thiểu mà chính quyền phải thực hiện bằng được. Nếu không, đó chỉ là biểu hiện của một chính quyền đi ngược lại quyền lợi của nhân dân và đất nước.

Tại sao cho đến bây giờ, trong những vụ như “hồ đen tử thần”, những vụ như Vinashin, và bao nhiêu vụ khác, những người đã gây ra hậu quả lớn đến thế lại cứ an toạ, cứ lên cao hơn, là vì **pháp luật đã bị vô hiệu hoá đối với một tầng lớp đồng đảng đứng trên pháp luật.**

Ba ngành lập pháp, tư pháp, hành pháp trên thực chất chỉ là một trong thể chế Việt Nam, nên chính thể chế đó đã loại trừ mọi sự phản biện và giám sát có lợi cho xã hội và cho chính đất nước. Càng ngày, điều đó càng bộc lộ nhiều bất cập, mà chính những người có lương tri trong tầng lớp lãnh đạo cũng phải chịu bó tay trước sự rửa nát của những kẻ thừa hành.

Cần chặn bàn tay của những “kẻ giết người hàng loạt”. Những kẻ dám thí mạng đất nước và công dân!

Xin đừng nhầm lẫn và mơ hồ về nhân dạng những kẻ này. Giết người hàng loạt không chỉ là kẻ cầm đầu hai tay hai súng, mặt mũi dữ tợn hoặc tuyệt vọng. **Những kẻ ấy, về khả năng hủy diệt thua xa đám giết người hàng loạt, tay cầm bút tay cầm tiền và miệng mỉm cười rất đỗi ngọt ngào tại Việt Nam.**

Hãy sớm nhận diện những kẻ đó ở bất cứ đâu và chặn bàn tay hủy diệt êm như nhung của họ để nhằm bảo vệ quyền sống của mọi người Việt Nam.

<http://www.talawas.org/?p=26858>

LỮ LỤT MIỀN TRUNG LÀ DO THỦY ĐIỆN GÂY RA

Thiệt hại nặng nề ở miền Trung một mặt do mưa lớn, một mặt do các công trình thủy điện, giao thông làm biến đổi dòng chảy tự nhiên, chậm thoát ra biển, đó là nguyên văn lời ông Trần Đình Đán, Chủ nhiệm VP/QH, nguyên bí thư Hà Tĩnh tuyên bố với báo chí.

Nhân vật này nhận xét rằng có lỗi của công trình thủy điện, giao thông trong đợt lũ lụt lịch sử vừa qua, vì sau khi hình thành xa lộ mang tên Hồ Chí Minh và một số tuyến đường dọc theo khu vực miền núi của Nghệ An, Quảng Bình, Hà Tĩnh, việc thoát nước từ trên rừng xuống đã bị cản trở.

Hiện quốc lộ 1 nằm giữa vùng giữa đồng bằng và biển được nâng cao, một số tuyến sông làm đê rất cao. Do đó nước trên đại ngàn chảy xuống bị chặn và không đủ khẩu độ cho nước chảy ra biển. Ông này cho biết trong lúc xây dựng hồ đập thủy điện, nhà nước không có quy hoạch từ trước nên thấy chỗ nào có điều kiện là địa phương giao chủ đầu tư. Khi làm thủy điện, người ta lại chặt cây, mở đường rộng cả trăm thước.

Có những nơi, tính cho diện tích khoảng 200 mẫu gồm cả đường lẫn khu vực thi công nhưng doanh nghiệp chặt lên đến 300 mẫu. Trong trường hợp này, vùng đó sẽ mất đi các cây cổ thụ, cây lớn là những điều kiện để bảo vệ khu rừng đó khỏi lũ lụt. Trước đây đã từng có những người nêu ra việc này nhưng nhà nước CSVN đã phản bác. Ông Đán từng là người nhiều năm làm lãnh đạo Hà Tĩnh, ông cho biết ông là người mất thấy tai nghe.

Khi nước không chảy được theo quy luật tự nhiên thì ông nghĩ rằng thủy điện là lý do chính. Trong những ngày qua đập Hồ Kẻ Gỗ bị vỡ nên thành phố Hà Tĩnh sẽ ngập trong biển nước. Đập Hồ Hồ nằm trên đất của Quảng Bình và huyện Hương Khê, khi mưa lớn, nước tràn đập, cây ở trên ngàn đổ xuống cũng chặn luôn bờ đập nên gây lụt lội nặng. Lời thú nhận trên đây của một cựu cán bộ cao cấp tỉnh Hà Tĩnh đã làm cho nhiều người dân bất mãn, nhưng nhà nước Cộng sản Việt Nam vẫn hoàn toàn im lặng trước những tin tức này.

22-10- 2010

<http://nguoivietphanlan.forumotion.com/forum-f16/topic-t810.htm>

